

Kẻ thù của Xử Nữ

Contents

Kẻ thù của Xử Nữ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	16
4. Chương 04	26
5. Chương 05	36
6. Chương 06	41
7. Chương 07	48
8. Chương 08	53
9. Chương 09	60
10. Chương 10 (end)	68

Kẻ thù của Xử Nữ

Giới thiệu

Năm ấy mười tuổi, nàng ngã vào trong lòng hắn. Trong mắt nàng, hắn là thiên thần duy nhất – một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-thu-cua-xu-nu>

1. Chương 01

Ch.1-1

Edit: B.Vân charon

Một trường tiểu học ở Đài Bắc.

Giữa trưa ngày thứ tư, tiếng chuông vang lên, trường tiểu học ồn ào rung chuyển. Sau giây lát, một đám trẻ con nhí đồng âm ỉ ủa ra phía cửa, khiến cho cái oi bức của trưa hè càng nóng hơn. Nhìn thấy những nhóm

bạn bè nhỏ tụ tập, vô cùng vui vẻ đi về nhà, Mạc Vũ Thường đáng vẻ chau mày đau khổ. Thân hình nhỏ bé gầy guộc, trên lưng là chiếc cặp sách nặng chịch, lủi thủi bước đi trên đường dưới ánh nắng chói chang. Bé rất hâm mộ những bạn bè nhỏ khác, có thể vô ưu, vô tư lự, vui vẻ đi về nhà như vậy, còn bé thì lại sợ phải « về nhà ».

Mạc Vũ Thường cố ý đi về thong thả. Khi về đến gần cửa nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé có vẻ nghiêm trang hơn, đôi mắt đen to trong trẻo tràn ngập sự sợ hãi và bất an. Bé thật sợ à ! Bấy giờ tối hôm nay Mama mới có thể về nhà, chỉ còn lại có bé với cha dượng, bé thật sợ phải ở nhà cùng với dượng.

Mạc Vũ Thường thật sự không hiểu tại sao cha dượng lại thích uống rượu, hơn nữa lại luôn uống đến say khướt. Mỗi khi ông ta uống say xong, sẽ luôn cáu giận mà đánh người loạn lên, thường hay đánh bé và mẹ đến nổi mặt mũi bầm dập, thương tích đầy mình.

Ánh nắng mặt trời trên đầu khiến người ta xây xẩm, Mạc Vũ Thường vừa đói vừa khát, bé quả thật không kìm chế được nữa. Về tới cửa nhà, bé lén nhìn khắp nơi xung quanh, muốn xem qua cha dượng có ở nhà hay không.

Đó là một căn hộ kiến trúc cực kỳ đơn giản, phòng khách tối mù và bẩn thỉu, dưới đất đầy những vỏ chai rượu, còn trong không khí thì tràn ngập nặng mùi, khiến người ta ngửi tới mùi thối của rượu hoà cùng mùi mồ hôi.

Mạc Vũ Thường ngong cổ ra lén dò xét trong phòng, chỉ thấy cha dượng lại đang uống say mềm, ngà ngà say nằm nghiêng người trên chiếc ghế cũ, còn tiếp tục ợ hơi rượu. Đây chính là một cơ hội tốt để bé có thể chạy thẳng vào trong phòng, khoá cửa lại, sẽ không sợ dượng đánh bé.

Nghĩ vậy, Mạc Vũ Thường cắn chặt môi dưới, rón ra rón rén bước vào trong nhà. Bé thật cẩn thận đi từng bước một về phía phòng, trái tim khấn trương lo lắng, như thể sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Ngay thời điểm bé sắp ra khỏi cửa phòng, một tiếng gầm lên giận dữ, nhất thời khiến bé dừng lại bất động.

« Mày đứng lại đó cho tao ! » Người đàn ông trung niên nằm trên ghế hét lớn tiếng.

Mạc Vũ Thường cảm thấy cả người mình đều trở nên lạnh như băng, hai chân run rẩy không theo sai khiến của mình. Bé sợ hãi xoay người lại, đối mặt với người cha dượng lời thôi, thô lỗ đang đứng ngược trừng mắt lên.

« Giúp bố đi mua mấy bình rượu gạo. » Người đàn ông trung niên ra lệnh cho bé, hơn nữa còn ngồi dậy trên tràng kỷ.

« Nhưng mà... con ... con không có tiền. » Mạc Vũ Thường cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

« Cái gì ! Mày không có tiền ư ! Đừng nghĩ lừa được bố mày, mẹ đàn bà kia không phải có ày tiền tiêu vặt sao ? » Người đàn ông trung niên quát mắng đứng dậy, lão đà lão đảo đi đến trước mặt Mạc Vũ Thường, còn « mẹ đàn bà kia » trong miệng hẳn chính là chỉ mẹ của bé.

« Cái... cái số tiền kia rất ít, là mama cho con để ăn cơm. » Mạc Vũ Thường nói lí nhí.

« Bố chưa uống rượu, mày còn muốn ăn cơm cái gì. Đưa tiền cho tao ! » Người đàn ông trung niên rống to lên hung dữ. Gương mặt dữ tợn, làm cho Vũ Thường vô ý thức lùi lại.

“Thật đó... Tiền đó thật sự không đủ để mua rượu uống đâu.” Mạc Vũ Thường giọng run rẩy nói.

“Bảo người lấy mang đến đây, đừng có nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.” Người đàn ông trung niên rống lên, nước bọt bắn tung toé. Mạc Vũ Thường bị dọa đến nỗi nói không nên lời, bé lục lọi trong túi tiền chỉ có khoảng 20 đồng, đưa cho người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên nhận lấy hai tờ 10 đồng của bé đưa, bỗng dưng trợn trừng hai mắt, ông ta thô lỗ mắng: “Chỉ có chút tiền này, ngay cả nhét kê răng cũng không đủ nữa. Thật là tức chết đi được!” Hai mắt ông ta đầy tơ máu, cả gương mặt vằn vện phần nộ, quả thật rất giống bộ dạng con quỷ hung ác dọa người.

Mạc Vũ Thường không khống chế được, toàn thân phát run lên, răng cũng lách cách run rẩy. Bình thường lúc cha dượng lộ ra sắc mặt này, chính là thời điểm tính cách của ông ta bùng nổ.

Edit: B.Vân charon

Mạc Vũ Thường miễn cưỡng lập tức xoay người đi chỗ khác, chuẩn bị trốn vào trong phòng. Nhưng động tác của người đàn ông trung niên nhanh hơn bé, chỉ thấy hắn kéo bé như kéo một con gà con, nắm lấy cổ áo của Mạc Vũ Thường một cái, hung hăng đẩy bé vào một góc phòng khách.

Mạc Vũ Thường nhin đau, cố gắng đứng lên, nhưng người đàn ông trung niên nhanh chóng đi đến trước mặt nàng, tát một cái nẩy mặt. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Vũ Thường vốn trắng nõn và mềm mịn liền nhất thời sưng đỏ lên, khoé miệng cũng rỉ rả chảy ra một đường tơ máu.

“Tiểu tạp chủng mày, ăn của bố mày, dùng hết tiền của bố mày, mà lại cùng một dạng với mẹ đàn bà kia, vong ân phụ nghĩa!” Người đàn ông trung niên vừa gào rít lên, hai tay cũng tiếp tục níu lấy thân hình gầy yếu của Mạc Vũ Thường mà lắc.

Mạc Vũ Thường không nhin nổi đau đớn, cả người yếu ớt, rũ xuồng ngồi xồm xuồng đất. Hai tay bé ôm chặt lấy đầu, cuộn mình thành một cục, để chịu đựng quyền đấm cước đá của cha dượng. Nhưng thủy chung cũng không nghe thấy bé hét lên một tiếng kêu đau, càng không nghe thấy bé lên tiếng khóc lớn.

“Tại sao tao lại phải giúp nuôi dưỡng con của người khác, chính là nuôi dưỡng cái đứa sao chổi mày, mà mới làm cho tao bị rơi vào vận rủi. Nếu không phải mày, tao cũng sẽ không trở nên uất ức vô dụng như vậy.” Người đàn ông trung niên chửi ầm ầm vang xa, tay chân vẫn không ngừng chuyển động. “Tao tự nhiên lại nghèo đến nỗi ngay cả tiền mua rượu cũng không có!”

Đột nhiên, người đàn ông trung niên kéo cổ áo Mạc Vũ Thường lên, kéo cả người bé đứng lên, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Vũ Thường nhìn thẳng vào ông ta.

Mạc Vũ Thường mở to hai mắt, không giấu nổi vẻ mặt kinh hoàng sợ hãi, bất lực nhìn người cha dượng kia nhe răng trợn mắt, mặt khê phình ra.

“Tao muốn đem bán mày đi, đổi lấy một ít tiền thưởng, dù sao mày cũng là một cái đồ bồi thường tiền đã mất.” Người đàn ông trung niên nheo hai mắt lại, nhìn Mạc Vũ Thường một cách xấu xa. Ánh mắt bé xót xa, sợ hãi từ đáy lòng.

Mạc Vũ Thường trừng lớn hai mắt, đồng tử cũng có vẻ lớn hơn lúc bình thường, kinh hãi đến dường như không thở nổi.

Không! Bé không muốn bị bán đi. Trong lòng Mạc Vũ Thường hét lớn.

Lập tức, nàng ra sức giãy dụa, bắt chập vết thương trên cả người đau vô kể, đau đớn không chịu nổi: Bởi tình thế cấp bách, bé há mồm cắn mạnh vào tay của người đàn ông trung niên, ông ta kêu “ai” lên một tiếng, buông gọng kiềng đang kiềng chế Mạc Vũ Thường ra.

Sau khi vừa được tự do, Mạc Vũ Thường lao thẳng ra khỏi cửa nhà, ra bên ngoài chạy thục mạng, để lại đằng sau tiếng kêu gào tức giận của người đàn ông trung niên.

Ngay khi bé vừa chạy không được bao lâu, liền đâm vào một bức tường thịt, khiến bé ngã ngửa trên mặt đất. Va chạm này khiến ắt nàng nổ đom đóm, đầu choáng váng. Mạc Vũ Thường miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn về phía đối phương...

Chỉ thấy ngay trước mắt là một thiếu niên mặt mày sáng sủa, mắt sáng mày sắc (*kiếm my tinh mục), thân hình cao to che Mạc Vũ Thường khỏi ánh nắng mặt trời chói chang mùa hè. Ánh mặt trời viền quanh đường nét thân hình trắng như ngọc của người thiếu niên thành một quang sáng màu vàng, thật giống như thiên sứ! Duy chỉ là vẻ mặt kia hơi tà khí, nụ cười lại bất tri không hợp với thiên sứ.

Mạc Vũ Thường si ngốc nhìn người thiếu niên đẹp trai kia. Bé chưa từng thấy đại ca ca nào có bộ dáng đẹp như vậy. Bên cạnh còn có một cô bé con đáng yêu giống như búp bê đi theo. Mạc Vũ Thường lão đã lão đảo đứng dậy, cả người choáng váng không thôi, trước mắt một màu u ám, lập tức liền ngất đi.

Người thiếu niên kia dường như đã có dự cảm đó rồi, rất nhanh vươn hai tay đến đỡ được bé, như vậy mới phát hiện ra cô bé con trong lòng mình gầy yếu, nhẹ đến kỳ cục.

“Anh ơi, nó chính là con gái của dì Mạc. Em có gặp nó một lần ở trường học. Cô bé con bên cạnh người thiếu niên mở to mắt nhìn Mạc Vũ Thường. “Nó thật là đáng thương! Tại sao cả người toàn vết bầm tím, mà lại vẫn còn đang chảy máu nữa.” Trong giọng nói của cô bé tràn ngập sự thương cảm.

Thực ra, người thiếu niên và cô bé con này chính là thiếu gia và tiểu thư – Anh em Cố Vân Dã, Cố Vân Nhu của gia đình mà mẹ của Mạc Vũ Thường, là Mạc Tâm Như làm người giúp việc. Mẹ của bọn họ, Lữ Thiển Dung là người phụ nữ có tấm lòng dịu dàng, tốt bụng, cực kỳ thương cảm với mẹ con Mạc Tâm Như, cũng chiều cố hơn đối với bọn họ. Hôm nay nghe nói Mạc Vũ Thường tan học giữa trưa, sợ bé bị cha dượng đánh, tiện đến đón con mình thì đón luôn Mạc Vũ Thường về nhà.

Ai biết con gái nhỏ của mình lại lên đi đến đây. Nhìn cô bé trong lòng, Cố Vân Dã không khỏi nhủ mảy, ngoài em gái Vân Nhu ra, hẳn không ôm đứa bé gái nào khác cả. Nếu không phải vì mẹ hẳn giao phó chuyện thói nát này, thì đúng thật là hẳn không muốn phải ôm cơ thể đầy vết thương và bầm tím của Mạc Vũ Thường.

“Anh ơi, chúng mình nhanh đưa nó về nhà đi! Nếu không dì Mạc sẽ lo lắng lắm.” Cô bé bên cạnh thúc giục vậy, Cố Vân Dã mới ôm chặt lấy Mạc Vũ Thường, đi về phía chiếc xe Mercedes đang chờ ở cửa ngõ.

CH.1-3

Edit: B.Vân charon

Mạc Vũ Thường nửa tỉnh nửa mê nằm thẳng đừ, cả người từ trên xuống dưới đều truyền đến một trận đau đớn âm ỉ. Mơ hồ cảm giác được có một đôi tay ấm áp không ngừng khẽ vuốt ve bé, bên tai còn có một giọng nói mềm mại nỉ non an ủi.

“Mama...” Mạc Vũ Thường yếu ớt gọi.

“Suyt... Đừng nói, ngoan ngoãn ngủ một giấc! Không cần sợ hãi, mama sẽ luôn luôn ở bên cạnh.” Mạc Tâm Như vừa dịu dàng nói, vừa khẽ vỗ về bé.

Mạc Vũ Thường bỗng cảm thấy an tâm vô cùng, để mặc cơn mệt mỏi tột độ mang bé vào trong giấc ngủ sâu.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Mạc Vũ Thường lại mở hai mắt ra, cả người đã tỉnh táo hơn rất nhiều rồi. Theo bản năng, bé tìm kiếm bóng dáng mẹ mình, vì vậy mới phát hiện ra người ngồi bên giường trông chừng nàng chính là... đại ca ca xinh đẹp hồi giữa trưa kia.

“Người tỉnh rồi!” Cố Vân Dã nheo mắt lại, giọng điệu lãnh đạm không mang theo chút tình cảm nào. “Muốn cái gì sao? Có gì thấy không thoải mái à?” Hẳn hỏi, vẫn với tông giọng lạnh lùng, xa cách.

Mạc Vũ Thường sợ hãi trả lời: “Em muốn uống nước.”

Cố Vân Dã nhanh chóng rót một chén nước, mặc dù không dịu dàng, nhưng ít nhất cũng có lòng nâng cô bé dậy, cho bé uống nước. Mười bảy tuổi, hẳn đã có một đôi bàn tay to khỏe rắn chắc, đôi bàn tay to lớn này khiến cho Mạc Vũ Thường cảm thấy rất ấm áp và an toàn.

Sau khi uống nước xong, Cố Vân Dã đặt Mạc Vũ Thường nằm xuống. Gương mặt tuấn dật kia gần ngay trước khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Vũ Thường, gần tới mức khiến nàng có thể nhìn rõ ràng ngũ quan đẹp đẽ như tượng điêu khắc của hắn. Hai đồng tử trong mắt hắn đen sậm và sâu, lông mi dày sậm, dài và cong lên, khiến cho Mạc Vũ Thường không khỏi ngây ngốc ngắm nhìn.

Phải phát nhận thấy được cái nhìn chăm chú của cô bé, khoé miệng Cố Vân Dã khẽ nhếch lên đầy kinh nghiệm, khẽ cười mĩa mai, cũng cố ý nheo mắt lại, nhìn thẳng chằm chặp vào cô bé. Mạc Vũ Thường không khỏi đỏ bừng mặt, nhanh chóng hạ mí mắt xuống.

Phải một lúc sau, Mạc Vũ Thường mới lắp bắp nói: “Cám ơn anh! Anh trai.”

« Cảm tạ ta gì chứ ? » Cố Vân Dã ra vẻ việc không liên quan đến mình, mắt lạnh lùng nhìn cô bé.

« Em biết là anh đã cứu em, còn đưa em đến đây. » Mạc Vũ Thường vĩnh viễn cũng không quên được người thiếu niên đẹp trai giống như thiên sứ, mà mình đã từng té xỉu trước mặt kia.

Cố Vân Dã hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt trẻ tuổi lại có một tia cao ngạo và lạnh lùng. « Không phải ta muốn cứu người, mà là mẹ ta ra lệnh cho ta làm như vậy. »

Giọng điệu hằn lạnh lùng, nhưng không biết vì sao lại làm cho tâm trí non nớt của Mạc Vũ Thường cảm thấy một nỗi đau đớn không hiểu nổi.

« Em... Em rất cảm ơn anh đã ở đây chiều cổ em. » Mạc Vũ Thường nói nhỏ.

Do hoàn cảnh gia đình, tâm hồn của bé sớm trưởng thành, hiểu rõ sắc điệu lời nói, nên bé có thể cảm giác được Cố Vân Dã không thích mình. Đột nhiên, một hình bóng nhỏ bé vọt vào trong phòng, đi tới bên giường Mạc Vũ Thường.

« Người tỉnh rồi ! Thật tốt ! Sau này ta có bạn chơi cùng rồi. » Vừa vào là Cố Vân Nhu, một đôi mắt to tròn, lanh lợi, vẻ mặt vâng lời, dễ mến.

« Cậu là ai ? » Mạc Vũ Thường khẽ hỏi, cô bé con trước mặt có vẻ hơi quen mặt.

« Tổ là Cố Vân Như, năm nay mười tuổi, cùng tuổi với cậu, cũng học cùng trường với cậu, sau này bọn mình sẽ ở cùng với nhau mỗi ngày. » Cố Vân Nhu cười vui vẻ.

Sau đó, con bé chỉ vào Cố Vân Dã nói thêm : « Anh ấy là anh trai của tổ. »

Cố Vân Nhu kém Cố Vân Dã bảy tuổi, vậy nên không thể chơi cùng được, bây giờ có Mạc Vũ Thường, con bé vốn nguyện vọng có một người bạn chơi cùng mình, đương nhìn mừng rỡ cười toe toét với cô bé.

« Người ấy ! Chỉ biết chơi thôi. » Cố Vân Dã cứng chiều bóp mũi em gái, đáy mắt tràn ngập ý cười dịu dàng, so với lúc này hoàn toàn là hai người khác nhau.

Mạc Vũ Thường nhìn thấy thế không khỏi lại ngây người ! Bé thật hâm mộ Cố Vân Như, có được một người anh trai yêu thương mình như vậy, không giống như nàng, luôn luôn cô đơn lẻ loi một mình.

« Anh ơi, mama đã quyết định để cho dì Mạc và Vũ Thường ở lại trong nhà mình đấy ! Sau này anh không cần phải miễn cưỡng chơi với em nữa rồi, bởi vì em đã bạn yêu mới. » Cố Vân Nhu ra vẻ người lớn tuyên bố.

Lời nói này làm cho Cố Vân Dã cảm thấy có chút không thích thú. Hắn liếc xéo nhìn Mạc Vũ Thường một cái, ánh mắt lại trở nên lãnh đạm như trước, khiến cho trái tim của Mạc Vũ Thường không khỏi co rúm lại đôi chút.

« Em... em muốn đi tìm mama. » Mạc Vũ Thường thu mắt lại, lắp bắp nói.

Vừa mới dứt lời, lập tức cửa phòng lại bị đẩy ra, người bước vào là Mạc Tâm Như và vợ chồng Cố Trọng Hành.

Mạc Tâm Như nhanh chóng đi đến bên cạnh con gái, lo lắng hỏi: “Vũ Thường, có gì không thoải mái hay không?”

Mạc Vũ Thường trầm mặc lắc đầu, vừa thấy mặt mẹ mình, đã khiến bé xúc động muốn khóc một trận. Nhưng mà trong phòng có nhiều người như vậy, bé thật sự ngượng ngùng, chỉ có thể cố gắng kìm nén.

“Thật sự rất đáng giận! Đánh đứa bé nhỏ xíu thành ra như vậy, coi là người được sao? Chỉ có như vậy là rất tiện nghi cho hắn rồi.” Lữ Thiển Dung không biết từ lúc nào đã đến gần bên giường, nhìn gương mặt bầm tím sưng đỏ của Mạc Vũ Thường mà cảm giận oán trách.

“Đừng nói nữa, cuối cùng chúng ta cũng đem được hai người mẹ con bọn họ nhảy ra khỏi hồ lửa. Từ nay về sau, hai mẹ con không còn có quan hệ gì với cái người đàn ông kia nữa.” Cố Trọng Hành ở bên cạnh trấn an cảm giác oán giận của vợ mình.

“Vậy là còn rất tiện nghi cho hắn, đáng nhẽ phải cho hắn đi ăn vài bữa cơm tù mới đúng.” Lữ Thiển Dung vẫn phần nộ nói tiếp. Mạc Tâm Như đau lòng, khẽ vuốt mặt con gái, miễn cưỡng cười nói: “Lần này ít nhiều đều nhờ hai bác Cố giúp đỡ, mama đã ly hôn với cha đẻ con rồi. Sau này, chúng ta không bao giờ phải lo lắng hãi hùng nữa, cũng không có ai sẽ đánh mình nữa.”

Sau khi nghe xong, Mạc Vũ Thường vui sướng nắm chặt tay mẹ mình.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ ở tại nơi này, tất cả đều phải cảm tạ hai bác Cố đây!” Mạc Tâm Như nói tiếp.

Mạc Vũ Thường cố hết sức ngẩng đầu lên, vội vã gật đầu với vợ chồng Cố Trọng Hành, “Cảm ơn bác trai, bác gái.”

“Không cần khách khí như vậy, bác chỉ là tìm cho Tiểu Nhu của chúng ta một người bạn chơi cùng.” Lữ Thiển Dung sang sang cười lớn.

“Tốt lắm! Tốt lắm! Chúng ta đều ra ngoài đi! Để cho hai mẹ con bọn họ nói chuyện thân mật, không cần phải gây trở ngại cho người ta.” Cố Trọng Hành cao giọng kêu lên.

Trong chốc lát, toàn bộ căn phòng chỉ còn lại hai mẹ con Mạc Tâm Như và Mạc Vũ Thường.

“Vũ Thường, tha thứ ama đã làm cho con chịu nhiều khổ cực như vậy.” Mạc Tâm Như vẽ mặt âu yếm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bầm tím của con gái, nghẹn ngào nói.

“Không... Con không khổ. Chỉ cần có thể cùng mẹ ở cùng một chỗ, có lại khổ nữa con cũng không sợ.” Trên mặt Mạc Vũ Thường biểu lộ một vẻ cố chấp, bất tuân phục.

Mạc Tâm Như đau lòng, cười cười, rồi lập tức nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói: “Vũ Thường, nhà họ Cố có ân huệ rất lớn đối với chúng ta, cả đời này chỉ sợ chúng ta không thể hoàn trả lại được, con hiểu chứ?”

Mạc Vũ Thường gật mạnh đầu, bé hiểu ý tứ của mẹ là gì.

“Chỉ cần có cơ hội nào đó, chúng ta đều phải hết mình báo đáp đại ân đại đức của nhà họ Cố đối với chúng ta, biết chưa?” Mạc Tâm Như nhìn thẳng vào con gái, gần từng tiếng dặn dò.

Mạc Vũ Thường nắm chặt tay mẹ mình, gật mạnh đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là vẻ mặt không sợ sệt.

Tuy vậy, ai mà đoán được, một cái gật đầu của nàng mà lại khiến đem chính nàng và Cố Vân Dã vĩnh viễn cột chặt vào nhau. Cái nàng dùng để hoàn trả lại cho nhà họ Cố chính là linh hồn và cảm tình trân quý nhất của chính mình. Bánh xe vận mệnh ở thời khắc nàng gật đầu này, có lẽ... ngay từ lúc nàng rơi vào trong lòng Cố Vân Dã kia, cũng đã bắt đầu lăn bánh...

CH.1-4

Từ hôm đó, Mạc Vũ Thường liền bắt đầu những ngày sinh sống ở nhà họ Cố.

Trải qua một tuần chữa trị, những vết thương bầm tím trên người Mạc Vũ Thường dần dần đã biến mất, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mịn màng như hoa sen của cô bé. Bé đã phải nằm trên giường khoảng một tuần rồi, nên bắt đầu thấy buồn tẻ lo lắng.

Ngày hôm đó, Mạc Vũ Thường ra khỏi phòng ngủ cùng với mẹ, đi vào trong phòng khách rộng lớn hoa lệ của nhà họ Cố. Bé không khỏi trợn mắt, há hốc mồm một hồi lâu. Bé chưa từng nhìn thấy gian phòng ở đẹp đẽ như vậy. Hiển nhiên, nhất định bác Cố là người có tiền !

Tâm trạng kính sợ, bé đi về phía cái sofa bằng da thật, thoạt nhìn có vẻ lạ thường, nhưng cũng thật vô cùng thoải mái. Vươn tay ra chạm vào chất vải da thật của sofa, dường như không kiềm chế được, hai mắt linh hoạt hấp háy, bé nhìn quanh trong chốc lát, rồi mới thật cẩn thận ngồi lên sofa.

Chỉ trong nháy mắt, một cảm giác mềm mại mà lại còn co giãn khiến cho Mạc Vũ Thường cảm thấy vừa thoải mái, lại vừa chơi vui, vì vậy bất giác cười thành tiếng.

« Nhìn người vui vẻ biến thành bộ dạng thế kia, chắc đến tám phần đã quên mất chính mình là ai. » Một giọng nói trong trẻo châm chọc lên tiếng.

Mạc Vũ Thường chợt nhảy dựng lên trên ghế sofa, vội vàng tìm kiếm nơi phát ra giọng nói.

Cố Vân Dã đang đứng ở đầu cầu thang, nhìn xuống toàn bộ phòng khách. Vừa rồi hần vừa chứng kiến rõ ràng cả một màn kia, trên khuôn mặt tuấn tú ngỗ nghịch hần sâu vẻ khinh miệt. Hần liếc xéo ngạo nghễ nhìn Mạc Vũ Thường một cách ác ý.

Gần như vừa tiếp xúc với đôi mắt lợi hại kia của Cố Vân Dã, Mạc Vũ Thường liền lập tức hạ mí mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn, chỉ có thể ngẩng người ra, hai chân giống nhau, dường như không thể nhúc nhích. Tuy vậy, trái tim cô bé lại một mực đập thành thịch, có thể được nhìn thấy hắn bên cạnh khiến tim bé nhảy nhót không hiểu nổi.

Cố Vân Dã chậm rãi bước xuống lầu, ánh mắt thủy chung không rời khỏi Mạc Vũ Thường. Cuối cùng, hắn đi tới trước mặt nàng, lấy tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lên.

Đối với hành động bất thành linh của hắn, Mạc Vũ Thường kinh ngạc không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn thẳng Cố Vân Dã.

Cố Vân Dã nheo mắt lại tập trung đánh giá Mạc Vũ Thường. Trải qua một tuần chữa trị, những vết thương khó coi trên mặt bé đã dần dần lành lại, chỉ còn lại vài dấu vết mờ nhạt. Giờ phút này, hắn mới chính thức thấy rõ bộ dạng của cô bé ra sao. Đã không còn vết bầm tím, sưng đỏ xấu xí, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trắng trẻo, sạch sẽ, thuần khiết, gần như trong suốt, đôi mắt trong sáng, lấp lánh, giống như hai hạt huyền (*đá đen) nguyên chất, đi cùng với cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, đứa bé này rõ ràng là một mỹ nhân vẫn còn trong giai đoạn « trứng nước » (*mới hình thành, đang phát triển dần). Theo thời gian, chắc chắn sẽ trở mã thành một mỹ nhân duyên dáng yêu kiều.

Chỉ tiếc là mới nhỏ tuổi như vậy mà đã sớm học được thói ngạo bân yêu phú, Cố Vân Dã khẽ cười nhếch mép với vẻ khinh bỉ.

« Ai cho phép ngươi đi loạn khắp nơi ! » Hắn lạnh lùng quát.

Mạc Vũ Thường hạ mắt co rụt người lại, sợ hãi trả lời : « Anh à... thực xin lỗi... em... » Lời còn chưa nói xong, liền đã bị Cố Vân Dã lạnh lùng cắt ngang.

« Ai là anh của ngươi, không được tùy tiện gọi bậy bạ ! Chiếu theo thân phận của ngươi thì phải gọi ta là « thiếu gia », biết chưa ? » Xăng giọng dạy dỗ con bé đang sợ hãi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Vũ Thường tái nhợt hết cả, trái tim dường như hơi đau đớn giống như bị kim châm. « Vâng... Thiếu gia, em chỉ là hơi buồn, cho nên mới đi chỗ này chỗ khác một chút. » Cô bé trả lời với giọng nói run rẩy, gục đầu xuống khổ sở.

Cố Vân Dã buông cầm của cô bé ra, nói một cách lười biếng : « Tuy rằng mẹ ta cho các người ở lại đây, nhưng cũng không có nghĩa là ngươi có thể tận hưởng tất cả nơi này tùy thích, ngươi hãy nhớ kỹ thân phận của chính mình ! Nói trắng ra, ngươi cũng chỉ là một đứa giúp việc của nhà họ Cố mà thôi. » Lời nói của hắn tàn nhẫn và xúc phạm, khiến cho Mạc Vũ Thường ý thức được thân phận hèn mọn của chính mình. Sắc mặt của cô bé càng trắng bệch hơn.

« Em... Em biết rồi, thiếu gia, lần sau em tuyệt đối sẽ không tái phạm đâu. » Mạc Vũ Thường ngập ngừng nói. Vừa nói xong, cô bé rút cuộc không kiềm chế nổi, quay đầu chạy vội trở về phòng mình. Bỏ lại Cố Vân Dã, khuôn mặt u ám, nhẵn mặt nhũ mày, nhìn cô bé đi khỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt chực khóc của Mạc Vũ Thường kia khiến cho trong lòng Cố Vân Dã có chút không đành lòng. Liệu chính mình có phải quá tàn nhẫn hay không ? Dù sao nó vẫn còn là một con bé con. Nhưng lập tức, trái tim hắn lại lạnh lẽo và cứng rắn trở lại. Gia đình này đã nhận được nhiều bài học rồi, không được để cho người ngoài, người không quan hệ có cơ hội gây hại cho người nhà của hắn. Sự việc mười năm trước đã gieo những hạt mầm ám ảnh và không thể xoay chuyển được trong tâm trí hắn, khiến cho trái tim hắn từ đó về sau trở nên lạnh lùng, cứng rắn, vô tình ; Ngoài người nhà ra, hắn không còn có khả năng có thể đối xử dịu dàng với bất kỳ kẻ nào khác.

CH.1-5

Edit: T.B.Vân charon

Từ sau ngày nghe Cố Vân Dã mắng, Mạc Vũ Thường hoàn toàn hiểu rõ thân phận và địa vị của mình. Bé và Cố Vân Nhu trong khoảng thời gian này trở thành bạn bè rất tốt của nhau. Hai người cùng chơi với nhau, cùng nhau làm bài tập, gần như hình với bóng. Tuy vậy, vài lần Cố Vân Nhu mời bé cùng ngồi lên xe để đi đến trường, bé đều từ chối. Bé không muốn khiến cho Cố Vân Dã có cơ hội xem nhẹ bé. Ngay cả bác Cố mua cho bé quần áo mới, bé đều kiên quyết không nhận.

Tuy rằng Cố Vân Dã đã nói tàn nhẫn như thế, lời nói gây tổn thương người khác, nhưng Mạc Vũ Thường vẫn không tự chủ được mà sùng bái hắn, thích hắn. Nghe Cố Vân Nhu nói, bé biết được Cố Vân Dã là người được nuôi dạy tốt, chỉ số thông minh và tài trí hơn người, thành tích cực kỳ vĩ đại, hiếm có, nghe nói sau khi tốt nghiệp trung học xong, sẽ đi du học nước ngoài.

Mạc Vũ Thường chỉ có thể lén nhìn hắn, nhất cử nhất động, mỗi ánh mắt hay mỗi nụ cười của hắn đều khắc sâu trong tâm trí bé nhỏ của nàng. Hắn là thiên thần trong lòng nàng ! Chỉ có thể ngưỡng mộ, sùng bái, nhưng không cách nào tới gần được.

Ngày cứ êm đềm trôi qua như vậy được một tháng, Mạc Vũ Thường dễ thương và ngoan ngoãn, vì vậy cô bé chinh phục được tình yêu thương của vợ chồng nhà họ Cố, bọn họ cũng chăm lo cho bé như đối với con gái của chính mình.

Tuy vậy, ai cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh một sự việc khiến người ta trở tay không kịp – chuyện này trở thành ác mộng khó có thể quên được trong đời Mạc Vũ Thường, cũng là bước ngoặt quyết định vận mệnh tương lai của cô bé.

* * *

Một ngày, sau khi tan học, Mạc Vũ Thường đang đi bộ về nhà một mình, trong lòng cô bé tính toán một việc.

Đêm qua, bé nghe được tiếng khóc của mẹ mình, trong lòng bé hiểu được, mẹ mình vẫn còn tưởng niệm đến người cha đã mất của mình. Trước kia mẹ bé có ảnh chụp để nhớ lại, nhưng lần này vì vội vàng rời khỏi cha dưỡng nên có nhiều thứ này thứ kia không kịp mang đi khỏi.

Mạc Vũ Thường hít một hơi thở sâu, quyết định hạ quyết tâm, bé phải quay lại lấy album ảnh.

Vào lúc đó, một chiếc xe Mercedes dừng lại bên cạnh Mạc Vũ Thường, chỉ thấy Cố Vân Nhu nhìn qua cửa kính xe, hét lên với nàng : « Vũ Thường, lên xe đi ! Chúng ta cùng nhau đi về nhà. »

Mạc Vũ Thường lắc đầu với cô bé. « Không cần đâu ! Cậu đi về trước đi ! Tổ còn chưa muốn đi về. »

« Cậu muốn đi đâu ? » Cố Vân Nhu tò mò hỏi.

Mạc Vũ Thường và cô bé luôn luôn không giấu nhau điều gì, nên liền thành thật nói cho cô bé : « Tổ phải về nhà cha dưỡng lấy album ảnh, ở đó có ảnh của papa tổ. »

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Vân Nhu sáng bừng lên trong nháy mắt, bừng bừng phấn khích nói : « Tổ đi theo cậu ! » Vừa nói xong, cô bé lập tức xuống xe, nói với người tài xế : « Chú đi về trước đi ! Cháu sẽ cùng Vũ Thường đi bộ về nhà. » Về mặt yếu đuối đáng thương không muốn bị cự tuyệt.

Người tài xế kia không lay chuyển được tính tình của tiểu thư, đành phải lái xe đi khỏi. Mạc Vũ Thường trong lòng cảm thấy âm ỉ bất an, bé lo lắng khuyên can Cố Vân Nhu : « Cậu đừng đi ! Cha dưỡng của tổ vừa hung dữ vừa đáng sợ. »

« Yên tâm đi ! Tổ thực thông minh lắm, đi thôi ! » Cố Vân Nhu cứng rắn kéo tay Mạc Vũ Thường đi lên phía trước.

Đi tới trước cửa nhà cha dưỡng, Mạc Vũ Thường vắt óc xem xét thăm dò, Cố Vân Nhu cảm thấy chơi cực vui ! Làm theo giống y hệt.

Chỉ thấy trong nhà không có một bóng người, lúc Mạc Vũ Thường đang định đi vào, đột nhiên có người từ phía sau nắm lấy cổ áo của Cố Vân Nhu và bé. Mạc Vũ Thường vừa quay mạnh đầu lại xem, thì bắt gặp người đó chính là cha dưỡng của mình – Trương Diệu Tông.

« Nha đầu thối tha ! Mày lén lút ở trong này làm cái gì ? » Người đàn ông hỏi một cách thô bạo.

Mạc Vũ Thường cố lấy dũng khí nói : « Con... Con trở về lấy một ít đồ này kia. » Giọng nói vẫn còn có chút run run.

« Tất cả đồ đạc trong phòng này đều là của ta, mày còn có thể lấy cái gì ? » Trương Diệu Tông thô lỗ hét lên.

« Đây ! Ông đừng có hung ác như vậy ! Papa tôi sẽ lại kêu cảnh sát tới bắt ông đó. » Cố Vân Nhu mở miệng tranh trước. Cô bé luôn được bảo vệ an toàn, chưa gặp người quá hung ác bao giờ, cho nên tất nhiên cũng không biết có người đáng sợ như thế.

Trương Diệu Tông bỗng đứng trờng mắt nhìn Cố Vân Nhu, nhìn mãi sau một lúc lâu, cuối cùng, ông ta mở miệng hỏi : « Mày là ai ? Papa mày là ai ? » Nếu hắn đoán đúng thì con bé con này chắc là đứa con gái bảo bối của thằng ông chủ tiệm nhân kia.

« Tôi tên là Cố Vân Nhu, papa tôi là Cố Trọng Hành, lần trước tìm cảnh sát tới bắt ông đó ! » Cố Vân Nhu nói đắc thắng.

Lời nói của cô bé khiến hai con mắt sừng húp của Trương Diệu Tông đột nhiên bùng lên một nỗi oán hận, khiến người khác phải sợ hãi, rồi lập tức lại chuyển thành ánh mắt tham lam, biến đổi kỳ lạ. Chính là đứa con gái nhỏ của cái thằng cha xen vào việc của người khác, hại hắn bây giờ phải ra ngoài làm công để kiếm tiền mua rượu uống, Trương Diệu Tông cảm giận nghĩ.

Tốt lắm ! Nghe nói cái tên kia là kẻ có tiền, có đứa con gái nhỏ này, hắn có thể đánh được mẻ cá lớn từ thằng đó, có thể mua rượu uống, lại có thể cho hả mối hận trong lòng.

« Con... con muốn lấy quyển album cũ kia mang đi. » Mạc Vũ Thường ấp úng nói.

Trương Diệu Tông gật gật đầu, lập tức đi vào trong phòng. Một lát sau, ông ta lấy quyển album ảnh đi ra, đúng lúc Mạc Vũ Thường tưởng nhận được bộ album ảnh thì ông ta đột nhiên lùi tay lại.

« Chậm một chút ! Trước tiên mày giúp tao đến cửa ngõ mua bình rượu đã ! » Trương Diệu Tông vẻ mặt kỳ quái nhìn bé. « Để con bé ở đây nhìn quyển album giúp người đi. » Ông ta chỉ vào Cố Vân Nhu, vừa nói vừa lấy tiền ra đưa cho Mạc Vũ Thường.

Cố Vân Nhu không hề phát giác ra điều gì, nhận lấy bộ album, phần khích lật xem, nói với Mạc Vũ Thường : « Cậu mau đi đi ! Tớ chờ cậu. »

Mạc Vũ Thường do dự một lát, không biết vì sao, bé cảm thấy ánh mắt tò mò của cha dượng vừa quái lạ lại cũng rất đáng sợ à ! Cô bé quan sát Vân Nhu, rồi lại liếc một cái nhìn cha dượng, cuối cùng, cô bé đành phải đi làm theo lời ông ta.

Đến khi Mạc Vũ Thường thở hồng hộc chạy về, trong phòng đã không còn có bóng dáng Cố Vân Nhu đâu nữa.

« Bạn... Bạn của con đâu ? » Mạc Vũ Thường đưa rượu cho Trương Diệu Tông, kích động hỏi.

Trương Diệu Tông, dáng vẻ ung dung, miễn cưỡng trả lời : « Nó nói nó đã đói bụng, cho nên đi về trước rồi. »

Theo bản năng, Mạc Vũ Thường cảm thấy cha dượng nói dối, bé muốn chạy vào nhà để xem xét, nhưng liền bị Trương Diệu Tông giữ lại. Ông ta nheo mắt lại, đe dọa với vẻ tàn bạo : « Mày tốt nhất cầm lấy đồ của mày mà chạy nhanh về đi, nếu không nghe thì, khà khà... »

Mạc Vũ Thường choáng váng, sợ phải quay về, bé có thể xác định là cha dượng đã đem giấu Cố Vân Nhu đi rồi. Hiện giờ, bé chỉ có thể chạy nhanh về nhà họ Cố cầu cứu.

Bất thành linh, bé nắm lấy quyển album, chạy với tốc độ nhanh nhất có thể về nhà họ Cố.

Hết ch.1

2. Chương 02

CH.2-1

Edit: T.B.Vân charon

Một ngày đã trôi qua kể từ lúc xác định Cố Vân Nhu bị bắt cóc.

Không bao lâu sau khi sự việc xảy ra, quân của nhà họ Cố đã tìm đến chỗ ở của Trương Diệu Tông, nhưng lại phát hiện hắn sớm đã không thấy bóng dáng đâu. Hơn nữa, vào buổi đêm, nhà họ Cố liền nhận được cuộc điện thoại đe dọa vợ vết tài sản của Trương Diệu Tông, chào giá năm trăm vạn Đài tệ.

Cố Trọng Hành một mặt chu toàn với hắn, một mặt âm thầm hợp tác với cảnh sát... Nhưng trước mắt vẫn không có gì tiến triển.

Do con gái yêu bị trói, chỉ ngăn ngừa trong vòng một ngày mà Lữ Thiến Dung trở nên ủ rũ, tiêu tụy không thôi. Mạc Vũ Thường và mẹ bé vì thế tự trách mình, áy náy không thôi, hai người càng cẩn thận chăm lo cho Lữ Thiến Dung hơn nữa.

Buổi chiều hôm đó, Mạc Vũ Thường đang ngồi bên giường, vất vả trông chừng Lữ Thiến Dung đang say ngủ, thì đột nhiên Lữ Thiến Dung mở to hai mắt, ngồi dậy. Bà ta nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Vũ Thường một lát, rồi thình lình vừa ôm chặt lấy Mạc Vũ Thường vừa kêu lên : « Con gái bảo bối của mẹ, con đã trở lại rồi ! »

Hành động của bà ta khiến Mạc Vũ Thường sợ hãi, nhưng Mạc Vũ Thường lập tức hiểu rằng, bác Cố là xem bé thành Cố Vân Nhu. Bác ấy là bởi thật sự sốt ruột lo lắng cho con gái yêu, cho nên thần trí mới trở nên không rõ !

Sau khi làm Lữ Thiến Dung ngủ say trở lại, Mạc Vũ Thường nhẹ nhàng đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi phòng, lúc này cô bé mới bắt gặp Cố Vân Dã, vẻ mặt lo lắng, đang đứng ở cửa. Kể từ sau khi Cố Vân Nhu bị bắt cóc, hắn đã không nhìn bé với sắc mặt hoà nhã. Hiện giờ, trong mắt hắn đã tràn ngập sự tức giận dữ dội rồi, hắn gắt gao xem xét bé.

« Khá lắm ! Thì ra vốn dĩ người đã sớm dự tính âm mưu, người cho là chỉ cần Vân Nhu biến mất thì người có thể công khai thay thế vị trí của nó trong cái nhà này sao ? » Cố Vân Dã lên án với giọng điệu lạnh lẽo.

Mạc Vũ Thường tuy tuổi nhỏ, nhưng cũng nghe hiểu được đại khái ý tứ lời nói của hắn.

Con bé lo lắng biện bạch: “Không có... không có đâu, em không có từng nghĩ như vậy đâu...” Hai mắt tròn vo ngập nước, đến độ nước mắt gần như sắp rơi ra !

« Đừng có trưng vẻ đáng thương trước mặt ta, ta nói cho người hay, người đừng mơ tưởng thay thế được vị trí của Vân Nhu, nếu nó thật sự đã xảy ra chuyện, ta sẽ bắt người đền mạng. » Cố Vân Dã liếc mắt, hung tợn trừng mắt nhìn con bé một cái. Khuôn mặt tuấn đạt bao phủ một màn sương lạnh lẽo, khiến cho người khác dù không rét mà vẫn run.

Sau khi tàn nhẫn nói xong, hắn lập tức rời khỏi phòng. Chỉ còn lại một mình Mạc Vũ Thường đứng ngây ngốc, sững sờ tại chỗ. Nước mắt lặng lẽ rơi xuống hai má, cô bé đã sớm biết Cố Vân Dã chán ghét nó ; nhưng bây giờ, hắn lại căm thù bé đến tận xương tủy. Tuy vậy, bé không muốn hắn chán ghét nàng đâu ! Bé thật sự khao khát hắn có thể đối xử với bé giống như đối xử với Cố Vân Nhu, cho dù chỉ bằng một phần mười thôi cũng được !

* * *

Ngày thứ năm sau khi Cố Vân Nhu bị bắt cóc, cảnh sát cuối cùng cũng tìm được con bé, hơn nữa cũng đồng thời đem Trương Diệu Tông ra công lý. Nguyên nhân sở dĩ phá án nhanh như vậy, là vì Trương Diệu Tông nghiện rượu, lúc hắn ra ngoài mua rượu liền lọt vào mắt cảnh sát, sau đó trên đường theo dõi hắn mà tìm được nơi hắn giấu người. Như thế mới cứu được Cố Vân Nhu ra.

May mắn, Cố Vân Nhu cũng không gặp nguy hiểm gì về tính mạng. Tuy nhiên, chân phải của con bé bị gãy, theo lời khai của Trương Diệu Tông, là bởi con bé muốn chạy trốn, cho nên hắn mới đánh gãy chân của nó.

May sao, sau khi được bác sỹ khám bệnh, chân của Cố Vân Nhu vẫn có thể tiếp tục đi lại. Nhưng mà, bởi vì chạy chữa muộn, nên chỉ sợ tương lai chân đi sẽ hơi thọt.

Sau khi đã tìm được con gái yêu, thần trí Lữ Thiến Dung đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, mỗi ngày đều ở lại bên cạnh Cố Vân Nhu trong bệnh viện. Sau khi chuyện này xảy ra, Mạc Vũ Thường thực cảm thấy cực kỳ có lỗi với nhà họ Cố, thật sự không còn mặt mũi tiếp tục sống lâu dài ở nhà họ Cố nữa. Bà yêu cầu hai vợ

chồng Cố Trọng Hành ình được dọn đi, đến ở tại nhà trọ gần đó. Mặc dù Lữ Thiển Dung cực lực giữ lại, nhưng không lay chuyển nổi sự kiên trì của Mạc Tâm Như nên đành từ bỏ.

Kể từ đó, Mạc Vũ Thường và mẹ bé chuyển đi khỏi nhà họ Cố, hai mẹ con bắt đầu cuộc sống nương tựa lẫn nhau.

CH.2-2

Edit: T.B.Vân charon

Đó là một buổi sáng sớm đẹp trời, ấm áp.

Trong một căn hộ giản dị và thanh nhã, ánh mặt trời xiên chiếu qua cửa sổ, rải vàng xuống sàn nhà trong phòng óng ánh. Không khí phảng phất chút hương hoa nhài.

Mạc Vũ Thường ngồi trên sàn nhà, khom lưng mở tờ báo ra để tìm kiếm việc làm. Kỳ thi đã xong rồi, giờ nàng chỉ cần chờ đợi niềm yết điểm. Trong thời gian này, nàng quyết định đi làm, kiếm tiền đóng học phí.

Nhưng vào lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, Mạc Vũ Thường cầm lấy điện thoại mà không thèm ngẩng đầu lên. « Vâng ! »

« Vũ Thường hả ? Tổ là Vân Nhu đây ! Kỳ thi đã xong hết rồi, đến nhà tổ chơi đi, được không ? » Người gọi điện thoại đến chính là Cố Vân Nhu. Mấy năm qua, các nàng vẫn là bạn bè thân thiết nhất của nhau như trước, hơn nữa mẹ của Mạc Vũ Thường còn đang làm ở nhà họ Cố, cho nên mối liên hệ giữa hai cô gái hoàn toàn không bị gián đoạn.

« Ôi ! Nhưng mà... Tổ muốn đi làm, kiếm tiền đóng học phí. » Mạc Vũ Thường nói có chút hơi khó xử. Nàng luôn luôn không biết phải cự tuyệt thỉnh cầu của Cố Vân Nhu như thế nào.

« Đừng thế ! Van cậu đấy, tổ một mình ở nhà rất buồn à, cậu nhặn tâm để cho tổ cô độc lẻ loi sao? » Giọng nói đáng yêu của Cố Vân Nhu truyền tới.

Mạc Vũ Thường vẫn đang còn hơi do dự, bởi vậy trầm mặc không lên tiếng.

“Hừ! Nhìn cậu như vậy là không muốn, vậy tổ sẽ nói cho cậu một tin tức vô cùng tốt lành, bảo đảm cậu sẽ lập tức chạy vội tới đây.” Cố Vân Nhu nói một cách thần bí.

“Tin tức quan trọng gì cơ?” Mạc Vũ Thường hoài nghi hỏi, Cố Vân Nhu luôn thích chuyện bé xé ra to, một chút chuyện nhỏ trong mắt nàng ta cũng thành tin tức vô cùng quan trọng.

Cố Vân Nhu húng hắng cổ họng trong điện thoại, nói nghiêm trang: “Cậu không nên hưng phấn đến độ bộc phát bệnh tim nha! Anh trai của tổ, anh ấy ... đã trở về!”

Tin tức này làm cho Mạc Vũ Thường đột nhiên toàn thân chấn động, tay nắm lấy tai nghe khẽ run nhẹ nhẹ; Tim đập nhanh hơn không tự chủ. “Thật sao? Cậu... cậu không gạt tổ chứ?” Giọng nói của nàng hơi run lên.

“Ai dà! Tổ làm sao lại lấy loại chuyện này ra nói giỡn chứ! Nhanh đến đây đi, tổ chờ cậu!” Vừa nói xong, Cố Vân Nhu liền nhanh chóng ngắt điện thoại, không cho Mạc Vũ Thường cơ hội suy nghĩ lại và từ chối.

Sau khi buông điện thoại xuống, Mạc Vũ Thường cả người ngây ngốc một lát, Cố Vân Dã đã trở lại! Con người mà nàng mong nhớ ngày đêm, một khắc cũng không thể quên, đã trở về.

Tám năm trước, sau khi dọn đi khỏi nhà họ Cố, nàng chỉ có thể lấy được tin tức có liên quan tới hấn từ chỗ Cố Vân Nhu. Lúc tình cờ có cơ hội được nhìn thấy hấn, nàng cũng chỉ dám tránh ở một bên mà nhìn ngấm từ xa. Một năm sau đó, hấn đến nước Mỹ du học, đến nay đã bảy năm rồi, chỉ nghe nói sau khi hấn hoàn thành sự nghiệp học hành, liền được tuyển vào một tập đoàn nổi danh ở Phố Wall, bắt đầu học tập kinh nghiệm kinh doanh.

Không nghĩ là hấn đã trở lại! Mạc Vũ Thường nghĩ mà mừng rỡ như điên.

Không biết hấn biến thành bộ dáng gì rồi? Giờ phút này nàng rất cuộc không thể bình tĩnh trở lại. Chỉ cần nghĩ đến Cố Vân Dã, trái tim nàng sẽ bay liệng mà không chịu khống chế, bởi vì hấn là tình yêu say đắm duy nhất trong tim nàng!

Mạc Vũ Thường chạy nhanh vào phòng thay quần áo, nàng cố ý chọn bộ đồ màu hồng phấn, chiếc váy ngắn xinh đẹp, để lộ ra hết dáng người cao ráo mảnh mai của nàng, một cặp đùi trắng nõn, thon dài đẹp để lại khiến người ta phải chú mắt nhìn vào.

Mạc Vũ Thường nhìn chính mình trong gương, đôi mắt to trong sáng không giấu được vẻ phấn khích và rạng rỡ, hai má cũng hiện lên hai đám mây ửng đỏ, mềm mại tự nhiên như trẻ con.

Nhìn nàng hiện giờ, liệu Cố Vân Dã có thể chán ghét nàng giống như lúc trước sao? Mạc Vũ Thường nghĩ vậy. Có lẽ hẳn sẽ nhận ra nàng là một cô gái dễ thương. Trong lòng Mạc Vũ Thường hít hơi lấy can đảm, rồi nàng thu thập mấy thứ đơn giản này kia, bỏ vào ba lô, rồi liền rời khỏi căn hộ, đạp xe đến nhà họ Cố.

CH.2-3

Edit: T.B.Vân charon

« Tổ biết là cậu sẽ cấp tốc đến mà. » Cố Vân Nhu vừa thấy Mạc Vũ Thường đến, liền reu chọc nàng.

Mạc Vũ Thường đỏ bừng mặt, nói nhỏ : « Đừng reu tổ nữa ! »

Hai cô gái cùng nhau đi vào phòng khách. Mạc Vũ Thường liền bắt đầu hết nhìn đông lại nhìn tây.

« Xem bộ dạng khang trang của cậu kìa hề hề, đừng nhìn nữa ! Anh trai của tổ còn đang mộng Chu công (* đi ngủ), hôm qua mãi đến khuya anh ấy mới về nhà. » Cố Vân Nhu mỉm cười nói.

Mạc Vũ Thường hơi thất vọng thu hồi ánh mắt lại, nhìn về phía Cố Vân Nhu, « Được rồi ! Đại tiểu thư, cậu muốn chơi gì với tổ ? » Chấp nhận số phận, nàng hỏi.

Cố Vân Nhu tâm trí giống như trẻ con, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt sáng bừng lên. « Vũ Thường, cậu dạy tổ bơi lội được không ? »

« Bơi lội á ? » Mạc Vũ Thường không khỏi cảm thấy có chút buồn bực, từ sau khi chân của Cố Vân Nhu hơi khập khiễng, cô ấy liền cự tuyệt tất cả các loại vận động, dù thích nước nhưng cô ấy ngay cả bơi lội cũng không chịu học.

« Tại sao lại muốn học bơi ? » Mạc Vũ Thường tò mò hỏi.

Chỉ thấy hai gò má của Cố Vân Nhu nhanh chóng ửng hồng lên cả, « Tổ... Tổ chỉ cảm thấy là học bơi được thì cũng tốt lắm ! » Cô nói ấp a ấp úng.

Mạc Vũ Thường nheo mắt, nhìn chằm chằm Cố Vân Nhu, « Đừng cố nói dối tổ, thành thật khai ra đi ! Bằng không, tổ sẽ không dạy cho cậu đâu ! »

Cố Vân Nhu biết không nói dối được với nàng, quyết định mở miệng nói : « Nói thì nói thôi ! Con... của bác Đường – Đường Ngạn Hào muốn tới nhà tổ ở một thời gian, anh ấy tới là vì anh trai tổ. Anh ấy rất thích bơi lội, cũng sẽ đi bơi, tổ... hy vọng có thể cùng anh ấy... » lời nói của cô gái càng ngày càng nhỏ dần.

Mạc Vũ Thường biết Đường Ngạn Hào, anh ta là con một người bạn thân của Bác Cố, người hai nhà rất thân thiết khăng khít với nhau. Mà chuyện Cố Vân Nhu thích Đường Ngạn Hào như thế đã không phải là chuyện một sớm một chiều.

Mái đầu tóc ngắn xinh đẹp của Mạc Vũ Thường gật gật, hào khí tung trời đứng dậy nói, « Yên tâm đi ! Tổ nhất định sẽ giúp cậu, nhưng mà, cậu phải chuẩn bị sẵn tinh thần chịu khổ. » Nàng rạng rỡ nói uy hiếp.

Cố Vân Nhu si ngốc nhìn thân hình cao ráo thon thả của Mạc Vũ Thường, đột nhiên nói : « Vũ Thường, tổ rất hâm mộ cậu ! Về ngoài vừa cao lại vừa đẹp, dáng người quả thực có thể so sánh với người mẫu, trong khi tổ... thì có vẻ giống như đứa bé con mãi mà không lớn. » Giọng cô ta có vẻ hơi chua chát.

Mạc Vũ Thường từ từ ngồi xuống, sắc mặt cũng trầm lại. Nàng biết Cố Vân Nhu vẫn thủy chung không thoát khỏi được bóng ma cái chân thọt, hoàn toàn không tin tưởng vào chính bản thân mình ; Mà tất cả việc này đều là do nàng đã gây nên. Nàng có phần cảm thấy áy náy sâu sắc đối với Cố Vân Nhu.

Những năm gần đây, nàng đã làm tất cả trong khả năng để bảo vệ cô, cổ vũ cô, hơn nữa còn luôn luôn làm bạn bên cạnh cô ấy, hy vọng có thể khiến cho cô ấy lấy lại hoàn toàn sự tự tin, vui vẻ mà sống.

« Nói vậy ! Dài tay dài chân như tổ thế này có gì đẹp đâu, cậu biết không, hiện giờ kiểu nữ sinh nhỏ nhắn dễ thương như cậu đang được ưa chuộng, trong mắt nam sinh là yêu thích nhất đấy. » Mạc Vũ Thường nói chân thành, không hề giả dối.

« Đi thôi ! Đừng miên man suy nghĩ nữa, chúng ta đi thay quần áo thôi, bắt đầu học bơi đi!” Mạc Vũ Thường kéo Cổ Vân Nhu đi, không cho cô ta có cơ hội hối tiếc về chính bản thân mình, hai người đi về phía căn phòng của Cổ Vân Nhu.

CH.2-4

Edit: Vu Linh meoyeu116

Beta: T.B.Vân charon

Khuôn viên nhà họ Cổ, một chiều mùa hè, Mạc Vũ Thường và Cổ Vân Nhu tự do tự tại tận hưởng cuộc sống an nhàn ở trong nước.

Trải qua một tuần huấn luyện, Cổ Vân Nhu đã có thể tự nhiên thoải mái bơi lội nhàn nhã trong nước. “Vân Nhu, cậu học rất nhanh, bơi rất khá nha”. Mạc Vũ Thường làm mình trôi nổi trên mặt nước, khen ngợi Cổ Vân Nhu.

“Là cậu dạy giỏi đấy” Cổ Vân Nhu cười vui sướng nói, cũng học theo Mạc Vũ Thường làm mình trôi nổi trên mặt nước. Đang lúc hai người đắm chìm trong làn nước bể bơi mát lạnh, bỗng nghe từ bên cạnh bể bơi có một giọng đàn ông truyền tới.

“Chà ! Mình thật là được mở rộng tầm mắt, không nghĩ có thể được nhìn thấy mỹ nhân ngư xinh đẹp như vậy !”.

Người đang nói chính là Đường Ngạn Hào, hàm răng trắng bóng, làn da trên người màu đồng khỏe mạnh, khi cười lộ lên lộ ra hai lúm đồng tiền mê người, chính là điển hình của một chàng trai dương quang (*ánh mặt trời, ý nói chính là ý sau đó), vui vẻ và tràn đầy sức sống. Mạc Vũ Thường có thể hiểu vì nguyên nhân gì mà Cổ Vân Nhu thích anh ta như vậy rồi.

Mạc Vũ Thường lại chăm chú nhìn lên lần nữa, người đứng bên cạnh Đường Ngạn Hào chính là con người nàng ngày đêm mong chờ, Cổ Vân Dã. Tuy rằng đã bảy năm không gặp, nhưng chỉ cần liếc nhìn một cái, nàng có thể nhận ngay ra hắn.

Hắn trở nên càng cao lớn hơn trước nhiều. Đôi vai rộng lực lưỡng, làn da ngăm đen, hai chân thon dài vững chãi, cả người đều chứa đầy sức mạnh, giống như một con báo đen mạnh mẽ ! Mái tóc đen dày rậm quá tai, thoát nhìn thấy vẻ chín chắn, tự tin, lại có chút lãng tử không kiềm chế được. Tất cả những điểm này tạo nên một phong cách và sức hấp dẫn độc đáo của riêng hắn.

Mạc Vũ Thường cứ thản nhiên nhìn thẳng chằm chằm vào hắn như vậy. Cổ Vân Dã đã gây cho nàng sức ảnh hưởng và lực hấp dẫn mà trước giờ chưa ai từng có thể. Chỉ cần nhìn hắn từ xa như vậy thôi, đã khiến toàn thân nàng như có một dòng điện mãnh liệt truyền qua, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

“Anh Đường, anh đã đến rồi à!” Cổ Vân Nhu vừa kêu lên, vừa bơi đến mép bể, nhanh chóng rời khỏi bể bơi, đi tới bên cạnh Đường Ngạn Hào.

Mạc Vũ Thường thấy thế, đành phải theo sát phía sau nàng. Khi nàng tới mép bể, vừa lúc đón nhận ánh mắt của Cổ Vân Dã. Ánh mắt hắn thâm trầm nhìn xoáy thẳng vào nàng, như thể nhìn xuyên thấu nàng. Hai gò má Mạc Vũ Thường bỗng dưng khô nóng và đỏ bừng, cảm giác như mình đang khoả thân đứng trước mặt hắn.

« Thiếu... thiếu gia... xin chào, đã lâu không gặp. » Mạc Vũ Thường cúi đầu thấp xuống, sợ hãi nói.

Đôi mắt sắc sảo của Cổ Vân Dã hoàn toàn chăm chú nhìn mỗi mình Mạc Vũ Thường. Bảy năm không gặp, quả nhiên giống như hắn dự đoán, nàng đã trở mã thành một đại mỹ nhân. Tuy rằng vẫn còn có nét hơi ương ương chưa chín (*quả vẫn còn xanh đó hihi) , nhưng càng có thể khiêu khích lòng người. Nàng

hơi gầy nhưng có dáng người nảy nở, chính là lực hấp dẫn trí mạng với đàn ông. Ngay cả Đường Ngạn Hào bên cạnh cũng đang trợn mắt há hốc mồm đứng ngắm nhìn. Không biết vì sao, thấy ánh mắt si mê của Đường Ngạn Hào tập trung vào người Mạc Vũ Thường, Cố Vân Dã cảm thấy cực kỳ không vui.

“Anh trai, bạn ấy là Vũ Thường. Anh không quên đấy chứ !” Cố Vân Nhu dường như cũng nhận ra ánh mắt không bình thường kia của Đường Ngạn Hào, nên vội vàng đẩy Mạc Vũ Thường tới hướng Cố Vân Dã.

Gần như vừa nghe thấy giọng nói của Cố Vân Nhu, trên mặt Cố Vân Dã lập tức tràn ngập vẻ yêu thương chiều chuộng, mỉm cười, hân hoan ôm chặt Cố Vân Nhu, nhẹ nhàng nói: “Anh vừa nhìn thấy em rồi, em bơi rất khá”.

Cố Vân Nhu hất cằm về phía Mạc Vũ Thường: “Đều là công lao của Vũ Thường đấy !”.

Cố Vân Dã lãnh đạm gật đầu với Mạc Vũ Thường, tỏ vẻ biết ơn. “Vào nhà thôi ! Em cũng nên nghỉ ngơi rồi. Trong nhà đã chuẩn bị sẵn trà chanh ướp lạnh”.

Lập tức, Cố Vân Nhu ôm lấy cánh tay Đường Ngạn Hào, vui vẻ tự nhiên, chủ động đi về phía trong nhà, mặt mày xinh đẹp ngọt ngào mỉm cười hài lòng.

Mắt nhìn thấy vậy, Mạc Vũ Thường thực sự rất hâm mộ, nàng không cách nào có thể chủ động, tỏ ra vui vẻ được như Cố Vân Nhu. Nàng lén nhìn trộm về phía Cố Vân Dã, nhưng chỉ thấy hân hoan mặt đau lòng, nhìn cái chân phải hơi khập khiễng của Cố Vân Nhu, đôi mắt đượm một thứ tình cảm thương tiếc vô cùng.

Bỗng dưng, hân quay đầu lại, bắn tới Mạc Vũ Thường một cái nhìn lạnh lùng sắc bén, khiến cho tim của Mạc Vũ Thường đóng băng trong nháy mắt. Giờ khắc này, nàng càng ý thức được rõ hơn, Cố Vân Dã đã không quên tội của nàng, hân vẫn chán ghét nàng, mãi mãi nhận định là nàng bất lương rắp tâm hại Cố Vân Nhu.

CH.2-5

Edit: Vu Linh meoyeu116

Beta: T.B.Vân charon

Một tuần sau đó, Mạc Vũ Thường đều qua lại nhà họ Cố. Nàng và Cố Vân Nhu cùng Đường Ngạn Hào cùng nhau bơi lội, thỉnh thoảng còn đi dạo loanh quanh.

Trong lúc này, nàng cũng không gặp lại Cố Vân Dã. Nghe nói hân đã chính thức vào làm việc trong « Tập đoàn thời trang Thái Phong » của bác Cố, đảm nhiệm chức Tổng giám đốc. Hơn nữa, bác Cố đã sớm lên kế hoạch về hưu, nên việc Cố Vân Dã tiếp quản công ty là chuyện sớm hay muộn thôi.

Đang lúc ba người bọn họ đang tận hưởng nằm tắm nắng trên ghế trong sân, Cố Vân Dã mặc một chiếc quần bơi, trên vai vắt một chiếc khăn mặt, đi về phía ba người bọn họ.

Nhìn thân hình rắn chắc hoàn mỹ của hân, Mạc Vũ Thường đỏ mặt, tim đập không thôi. Chỉ cần vừa thấy hân, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sẽ ngay lập tức đỏ bừng hết cả.

Cố Vân Dã nhìn biểu hiện của Mạc Vũ Thường, nếu hân đoán đúng, thì cô bé này đối với hân đã ý loạn tình mê không thôi. Miệng hân không khỏi gợn lên một nụ cười lười biếng, xấu xược và gian tà. Nhưng chỉ sợ nàng sẽ phải hoàn toàn thất vọng thôi, bởi vì trong lòng hân đã sớm có một lời thề bảo hộ một người.

“Vân Nhu, thành tích học tập sao rồi?” Cố Vân Dã đi tới bên cạnh Cố Vân Nhu, dịu dàng hỏi.

« Đừng hỏi nữa, không phải trường học tốt lắm”. Cố Vân Nhu trề môi trả lời, rồi lập tức lại không biết xấu hổ nói tiếp : “Tuy vậy, cuối cùng thì em cũng học xong. Anh trai, anh phải thưởng cho em một chút đi. »

Cố Vân Dã âu yếm xoa đầu em gái: “Em muốn anh thưởng kiểu gì?”

“Em muốn tổ chức một buổi party, thêm nữa tuần sau chính là sinh nhật em. Anh nói đồng ý chứ?” Cố Vân Nhu vui vẻ phấn chấn hỏi.

“Được... được rồi, sẽ như ý em. Chúng ta sẽ tổ chức một buổi party nhỏ tại nhà, danh sách mời sẽ do chính em quyết định”. Cố Vân Dã vui vẻ phụ họa với nàng.

Mạc Vũ Thường nhìn thấy trước mắt cảnh này, trong lòng vừa buồn vừa đau xót. Nàng mãi mãi sẽ không thể đi vào cuộc sống của Cố Vân Dã, mà ngay cả cùng hân chuyện trò, vui vẻ cũng không có khả năng. Nàng không khỏi hâm mộ Cố Vân Nhu, giờ phút này, nàng như một kẻ dư thừa. Về mặt Mạc Vũ Thường ảm đạm suy nghĩ.

“Vũ Thường, còn em thì sao? Em được nhận vào trường nào?”. Đường Ngạn Hào ở bên cạnh quan tâm hỏi. Hắn đã sớm quan sát nàng từ lâu. Lần đầu tiên hắn gặp nàng đã bị hấp dẫn bởi vẻ nhìn như hoạt bát mà trên thực tế, lại có một khí chất mâu thuẫn đặc biệt, yên tĩnh, uyển chuyển, hàm xúc. Nhất là đôi mắt như hồ thu của nàng, khiến hắn hồn phách đều bay đâu đi đâu mất.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, lại bị Đường Ngạn Hào hỏi như vậy, vì thế Mạc Vũ Thường không kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc mở to mắt.

“Vũ Thường lợi hại hơn em. Cậu ấy đã được nhận vào nguyện vọng thứ nhất của mình. Các anh có muốn biết cậu ấy muốn làm gì nhất không?”. Cố Vân Nhu thay Mạc Vũ Thường trả lời, ra vẻ thần bí nói.

Lời của nàng khiến Mạc Vũ Thường vừa thẹn vừa lo lắng, nếu Cố Vân Dã biết được chí nguyện của nàng, nhất định hắn sẽ cười mỉa một trận.

“Đừng... đừng nói nữa! Vân Nhu”. Mạc Vũ Thường vội vã lên tiếng ngăn cản.

“Vì sao mà không thể nói? Việc này chẳng có gì phải thẹn thùng cả.” Cố Vân Nhu vẫn giữ nguyên mục đích, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt lo lắng, xấu hổ, quần bách của Mạc Vũ Thường.

“Anh trai, anh có biết chí nguyện của Vũ Thường là gì không? Nói thử xem, có liên quan đến nghề nghiệp của anh đấy”. Cố Vân Nhu ám chỉ nhắc nhở, còn khẽ mỉm cười ám muội với Cố Vân Dã.

Cố Vân Dã chỉ cười mà không nói gì, liếc dài ánh mắt ngạo nghễ nhìn Mạc Vũ Thường. Ánh mắt hắn khiến Mạc Vũ Thường nhanh chóng hạ mí mắt xuống, bắt đầu cảm thấy bất an.

“Em đừng dứ bọn anh nữa, hãy nhanh nói đi!”, Đường Ngạn Hào vội vàng hỏi. Với hắn mà nói, tất cả mọi chuyện liên quan đến Mạc Vũ Thường hắn đều muốn quan tâm để ý.

Cố Vân Nhu liếc nhìn Đường Ngạn Hào một cái rồi mới cao giọng trả lời: “Vũ Thường từ lâu đã muốn trở thành một nhà thiết kế trang phục, hi vọng sau này có thể vào tập đoàn thời trang Thái Phong làm việc, cho nên, nguyện vọng đầu tiên của bạn ấy chính là khoa thiết kế trang phục của đại học T.”

Giờ phút này, Mạc Vũ Thường chỉ hận không thể lập tức chui xuống lỗ mà trốn dưới đất. Nàng có thể cảm giác được cái nhìn chăm chú của Cố Vân Dã bắn tới, nhưng nàng không có dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

Cố Vân Dã nhìn Mạc Vũ Thường cúi đầu xuống, mặt nàng ửng đỏ kỳ cục, một vệt hồng kéo tới tai, tới cổ nàng. Không hiểu vì sao, khi nhìn bộ dạng ngượng ngùng và hành động lạ lùng này của nàng lại âm ỉ tác động đến trái tim hắn, khiến trong tim hắn nổi lên một gợn sóng khó hiểu. Nhưng lập tức, hắn bỏ qua cái loại cảm giác vớ vẩn này, lại hướng mắt nhìn chăm chú Cố Vân Nhu.

“Được rồi! Bây giờ nói về buổi party đi, quyết định là vào thứ bảy cuối tuần sau đi. Anh sẽ giúp em chuẩn bị tốt mọi thứ!” Cố Vân Dã nói, cũng không liếc mắt nhìn Mạc Vũ Thường một lần nữa.

* * *

Vài ngày nữa, chính là sinh nhật của Cố Vân Nhu. Mạc Vũ Thường đang do dự có nên tham gia hay không. Mấy ngày gần đây, Đường Ngạn Hào luôn bám riết lấy nàng, không hiểu sao lại tặng cho nàng rất nhiều món quà, tuy rằng nàng nhận nhưng hết thấy đều đưa lại cho Cố Vân Nhu xem.

Trơ mắt nhìn Cố Vân Nhu bởi vậy mà tinh thần sa sút tiêu tụy, Mạc Vũ Thường quả thực luống cuống chân tay. Nàng căn bản không thích Đường Ngạn Hào, chỉ coi hắn là bạn bè bình thường, tại sao sự tình lại biến thành cái kiểu này? Nàng thực sự không thể tiếp tục im lặng.

“Vân Nhu, tớ có việc muốn nói với cậu”. Thừa dịp chỉ có hai người, Mạc Vũ Thường quyết định cùng nàng nói chuyện thẳng thắn.

Cố Vân Nhu vẻ mặt đau buồn nhìn nàng, khẽ gật đầu, không nói một lời.

Mạc Vũ Thường thở dài, chậm rãi nói: “Vân Nhu, tớ biết cậu đang nghĩ gì, nhưng xin cậu nhất định phải tin tớ. Tớ với Đường Ngạn Hào không có một chút ý tứ nào cả.”

“Nhưng mà, tớ thấy anh ấy thực sự thích cậu!”. Cố Vân Nhu nói với vẻ đáng thương, trong hốc mắt đã đầm lệ trong suốt.

“Tớ không thích anh ấy đâu! Cho tới giờ, tớ chỉ coi anh ấy là bạn bè bình thường mà thôi”. Mạc Vũ Thường nói trắng ra, đôi mắt chân thành không giấu diếm nhìn thẳng vào Cố Vân Nhu. Nàng không muốn vì Đường Ngạn Hào mà phá hủy tình bạn thân thiết.

“Thật chứ? Cậu không gạt tớ chứ!?” Cố Vân Nhu do dự hỏi.

Mạc Vũ Thường nắm chặt bàn tay của Cố Vân Nhu, “Vân Nhu, cậu không phải không biết, trong lòng tớ thủy chung chỉ có một người, người đó chính là anh trai của cậu, Cố Vân Dã! Cho dù anh ấy chưa từng liếc mắt nhìn thiện cảm với mình đến một cái, chưa từng nói với tớ một câu thân thiện nào, nhưng tớ mãi mãi chỉ thích một mình anh ấy, không bao giờ có thể có bất kỳ người nào có thể thay thế được địa vị của anh ấy trong lòng tớ.”

Lời thông báo của Mạc Vũ Thường khiến Cố Vân Nhu kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Nàng tuy sớm biết Mạc Vũ Thường thích anh mình, nhưng Vũ Thường chưa bao giờ chính mồm nói ra với nàng, tất cả đều là do chính nàng nhìn ra. Bây giờ nàng ấy đã nói ra, có thể thấy tình cảm mãnh liệt ấy đã làm nàng ấy không thể tiếp tục bình tĩnh chống đỡ được.

“Vũ Thường, thực xin lỗi! Tớ không nên ích kỷ như vậy, chỉ thầm nghĩ cho bản thân mình...” Cố Vân Nhu hiểu được Đường Ngạn Hào thích Vũ Thường không phải do lỗi của Vũ Thường. Nàng thật sự đã quá trẻ con rồi.

Mạc Vũ Thường lắc đầu mỉm cười, “Không, cậu không có gì sai. Chỉ là cậu không có cảm giác an toàn. Thực ra, Đường Ngạn Hào chưa cảm nhận được ưu điểm của cậu. Theo thời gian, anh ấy sẽ biết rõ cậu mới là lựa chọn tốt nhất của anh ấy”.

“Nhưng mà... Tớ là một người khiếm khuyết, chân phải của tớ...” Cố Vân Nhu gần như không nói được, đôi mắt nàng tràn ngập u buồn bất an.

Mạc Vũ Thường lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn của Cố Vân Nhu: “Đừng nói nữa! Đừng lấy cái chân phải làm lý do nữa. Tớ thấy cậu là cô gái thiện lương đáng yêu nhất, phải tin tưởng vào chính mình!” Nàng vừa nắm chặt tay Cố Vân Nhu, truyền cho nàng năng lượng cuộn cuộn, trong ánh mắt trong sáng hoàn toàn là sự khẳng định thật lòng.

Cố Vân Nhu cảm động ôm lấy Mạc Vũ Thường: “Cảm ơn cậu, Vũ Thường. Không có cậu, tớ thật không biết nên làm gì bây giờ”. Nàng nghẹn ngào nói.

Ánh mặt trời buổi chiều dịu dàng chiếu lên người hai cô gái đang ôm nhau, chứng kiến tình bạn của các nàng.

Đúng giờ phút đó, ở một góc tối, Cố Vân Dã đã nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng. Lần đầu tiên, trong lòng hắn tràn ngập một tình cảm phức tạp, mà khó có thể gọi tên.

Hết chương 2.

3. Chương 03

CH.3-1

Edit: Vu Linh meoyeu116

Beta: T.B.Vân charon

Buổi tối hôm nay, Cố Vân Dã thực hiện đúng lời hứa của mình, mở một bữa tiệc nho nhỏ cho Cố Vân Nhu. Tham dự tiệc là một ít những bạn bè tương đối thân thiết, toàn là giới trẻ.

Vợ chồng nhà họ Cố sau khi tặng quà cho con gái xong liền ra khỏi nhà, đi tham gia hội đọc sách do Lữ Thiển Dung chủ trì, cũng nói rõ buổi tối có thể sẽ ở lại nhà bạn qua đêm, không quấy rầy hứng thú vui chơi của giới trẻ.

Mạc Vũ Thường mặc một bộ đồ không tay, chiếc váy ngắn xa tanh màu xanh, chiếc váy xoè bồng bồng kiểu dáng thời xưa có vẻ đáng yêu mà lại mềm mại nhu mì. Bộ váy này chính là cải biến đi từ bộ váy cưới của Mạc Tâm Như năm đó, trải qua một hồi được Mạc Vũ Thường khéo léo chỉnh sửa, nó vừa mang mỹ cảm hiện đại lại vừa cổ điển.

Thoạt nhìn chính mình trong bộ quần áo, nàng cảm thấy là lạ. Nàng hồn nhiên không biết rằng bộ váy này đem lại cho nàng vẻ lung linh, khiến cho thân hình thon thả yếu đuối của nàng được phô bày hết không bỏ sót điểm nào. Màu sắc của bộ váy còn tôn lên da thịt trắng bóc nõn nà, trong suốt, tôn lên vẻ đẹp trời sinh khiến người khác phải kinh ngạc của nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn, trắng trẻo mịn màng, lại thêm mái tóc ngắn xinh đẹp kia nữa, quả thực rất giống Audrey Hepburn của Phương Đông.

(*Audrey Hepburn : 1 nữ diễn viên huyền thoại của Hollywood thập niên 50-60)

Mạc Vũ Thường rụt rè đi vào trong sân, ánh mắt tìm kiếm hình bóng Cố Vân Nhu.

Lúc này, Cố Vân Nhu đang bị mọi người vây quanh, nhận những lời chúc mừng và ca ngợi của mọi người. Bộ váy ren hồng phấn khiến nhìn nàng như một con búp bê xinh đẹp, khiến người ta từ đáy lòng muốn cưng chiều, nựng nịu.

Mạc Vũ Thường không khỏi có chút ngưỡng mộ Cố Vân Nhu. Dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, mỏng manh của nàng ấy có thể khiến người ta kim lòng không được mà bảo vệ, yêu thương nàng. Ngược lại, bản thân chính nàng lại cao 1m72, dáng người cao lớn và khoẻ mạnh, không hề thanh tú chút nào, càng không thể hấp dẫn ánh mắt của bọn con trai.

Ai ! thở dài chấp nhận số phận, Mạc Vũ Thường khẽ mỉm cười ngọt ngào, đi về phía Cố Vân Nhu.

“Sinh nhật vui vẻ! Hôm nay cậu thật là đẹp !”. Mạc Vũ Thường đi tới bên cạnh Cố Vân Nhu, khen ngợi từ tận đáy lòng.

“Này, tớ còn đang nghĩ tại sao lại chưa thấy cậu đâu ! Còn đang định bảo anh trai và anh Đường đi tìm cậu.” Cố Vân Nhu vẻ mặt hưng phấn, tràn ngập niềm vui sướng sáng ngời.

« Thật ngại quá, tớ có chút luống cuống lo lắng, nên đã tới chậm.” Mạc Vũ Thường giải thích.

“Đi thôi! Chúng mình vào trong nhà đi”. Cố Vân Nhu kéo tay Mạc Vũ Thường đi vào trong phòng. Hai người đi qua đâu đâu lời kéo ánh mắt và âm thanh tán thưởng của mọi người.

Đến đại sảnh, Mạc Vũ Thường liền nhìn thấy Cố Vân Dã cùng Đường Ngạn Hào đang đi về phía các nàng. Vẻ cao lớn, anh tuấn, đẹp trai của bọn họ không nghi ngờ gì, đích thị là đối tượng chú mục nhìn ngắm của nữ giới.

“Này, Vũ Thường” Đường Ngạn Hào vượt lên trước đi tới bên cạnh Mạc Vũ Thường, hai mắt nhìn nàng chăm chú không rời: “Anh dám cá, em là người rực rỡ nhất trong buổi party đêm nay, là người đẹp nhất khiến người khác phải thấy động lòng”. Vẻ mặt hân say mê tán thưởng, hồn nhiên không nhận ra những lời này khiến cả ba người kia đều chịu ảnh hưởng.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời của Cố Vân Nhu thoáng chốc tối sầm ảm đạm, đôi mắt cũng mờ nước.

Ở bên cạnh quan sát, Cố Vân Dã nhanh chóng lý giải được toàn bộ tình huống. Xem ra Đường Ngạn Hào chắc chắn đã mê mẩn Mạc Vũ Thường rồi. Phát hiện này khiến hắn cảm thấy tức giận tột độ. Hắn tự nhủ với chính mình, đó là bởi vì Đường Ngạn Hào là ý trung nhân của Cố Vân Nhu, Mạc Vũ Thường không nên xen vào giữa hai người bọn họ.

Cố Vân Dã neho mắt đánh giá Mạc Vũ Thường. Không hề nghi ngờ gì, đêm nay nàng quả thật xinh đẹp đến kinh người. Cho dù vây quanh hắn có nhiều bóng hồng, cũng từng coi khinh từ chối nhiều mối tình, nhưng hắn không thể không thừa nhận nàng cực kỳ khiến người khác phải động lòng. Tuy vậy, dù là như

thế, nàng vẫn không có tư cách cướp đoạt ý trung nhân của Vân Nhu, khiến Vân Nhu vì thế mà tan nát cõi lòng. Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Dường như nhận thấy Cố Vân Dã đang nhìn mình chăm chú, Mạc Vũ Thường ngẩng lên liếc mắt nhìn hắn một cái, lập tức bị ánh mắt không tán thành của hắn làm kinh động. Nàng sợ hãi cup mắt xuống, trong lòng biết sự ái mộ và lời khen ngợi của Đường Ngạn Hào đã mang đến cho nàng không ít phiền toái.

Suốt buổi tối, Mạc Vũ Thường đều cực lực cố gắng tránh ở cùng một chỗ với Đường Ngạn Hào, cũng luôn đối xử lãnh đạm, làm đủ trăm phương nghìn kế để hắn đổi hướng chú ý tới Cố Vân Nhu.

Hiển nhiên, Đường Ngạn Hào cũng không vì thế mà nổi giận, vẫn cứ thủy chung bám dính bên Mạc Vũ Thường. Hành động của hắn khiến cho Cố Vân Nhu rơi vào vực sâu thống khổ, thừa lúc không có người chú ý, nàng lén lút trở về phòng của chính mình.

Đôi mắt sắc bén của Cố Vân Dã lập tức chú ý, hắn liền theo sát đằng sau, đi tới trước cửa phòng Cố Vân Nhu.

Cố Vân Dã có thể nghe thấy trong phòng vọng ra từng đợt tiếng khóc nghẹn ngào nho nhỏ, mỗi tiếng khóc đều khiến tim hắn đau nhói. Hắn chậm rãi đẩy cửa phòng ra, đi đến bên giường Cố Vân Nhu.

“Đừng khóc nữa, em như vậy làm anh đau lòng lắm.” Cố Vân Dã dịu dàng an ủi, một tay khẽ vuốt mái tóc Cố Vân Nhu.

“Hu hu” Cố Vân Nhu lại khóc càng thương tâm hơn, nàng xoay người ngã vào trong lòng Cố Vân Dã.

“Tại sao lại có thể như vậy chứ? Anh à, em rất thích anh Đường, vì sao anh ấy lại không thích em chứ?”. Nàng đau khổ thê lương hỏi.

Cố Vân Dã ôm chặt nàng, từ nhỏ đến lớn, hắn luôn chở che bao bọc nàng, cũng không bao giờ làm nàng phải chịu một chút ủy khuất nào. Thế nhưng giờ đây chỉ vì Mạc Vũ Thường mà khiến cho Cố Vân Nhu khóc tới đứt từng khúc ruột gan. Bỗng dưng trong mắt Cố Vân Dã hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Em biết em không xinh đẹp như Vũ Thường, chân của em... chân của em lại quá xấu xí”. Cố Vân Nhu vừa nói vừa vung tay đánh mạnh vào chân phải của mình, dáng vẻ khiến người ta cực kỳ không đành lòng.

Cố Vân Dã đau lòng ngăn nàng hành động, không ngừng trấn an nàng, hắn nhẹ giọng an ủi: “Trong mắt anh, em là cô gái xinh đẹp, đáng yêu nhất, không ai so sánh được với em.” Hắn nói lời này là rất thật lòng. Vân Nhu và hắn vốn không có quan hệ huyết thống với nhau, bí mật này chỉ có hắn và cha hắn biết, ngay cả mẹ hắn cũng không biết sự tình.

Từ lúc bé, hắn vô cùng yêu quý chiều chuộng cô em gái nhỏ hơn hắn bảy tuổi này. Bởi vì nhờ có sự tồn tại của nàng, mà một gia đình vốn sắp sửa đổ vỡ mới có thể hàn gắn được vết thương, bắt đầu lại lần nữa.

Hắn luôn yêu thương nâng niu nàng trong lòng bàn tay, chưa từng làm cho nàng thương tâm rơi lệ. Thế mà chết tiệt Mạc Vũ Thường lại nhiều lần làm tổn thương em gái yêu quý của hắn. Đầu tiên là hại nàng chân bị tật, tiếp theo lại đoạt đi người trong lòng nàng. Hừ! Hắn tuyệt đối sẽ không để nàng làm thế.

Giờ phút này vẻ mặt Cố Vân Dã âm trầm lạnh lẽo, khiến người khác phải sợ hãi, trong mắt thiêu đốt hừng hực lửa giận. “Yên tâm đi! Đường Ngạn Hào sẽ trở lại bên cạnh em, trong lòng hắn sẽ chỉ có một mình em. Anh sẽ thay em nghĩ cách.” Khuôn mặt tuấn tú tà mị của hắn trong phút chốc loé lên nụ cười giả tạo có chút đăm chiêu.

Lời nói của hắn khiến Cố Vân Nhu hơi ngừng khóc, nàng ngẩng đầu nhìn Cố Vân Dã, nghẹn ngào hỏi: “Thật ư? Anh không gạt em chứ?”

Nhìn khuôn mặt búp bê sứ mảnh mai của Vân Nhu, Cố Vân Dã nhanh chóng hạ quyết tâm. Đôi mắt hắn loé lên một tia lạnh lẽo. Hắn tuyệt đối không cho phép Mạc Vũ Thường phá hủy hạnh phúc của Vân Nhu.

“Anh cam đoan với em, qua đêm nay, Đường Ngạn Hào tuyệt đối sẽ không còn thèm liếc mắt nhìn Mạc Vũ Thường một cái. Cậu ấy sẽ hiểu rõ ai mới là lựa chọn chính xác nhất của cậu ấy”. Giọng điệu hắn lạnh lẽo mà kiên định, âm ỉ ẩn chứa một khí phách mãnh liệt.

Cố Vân Nhu nhất thời kinh ngạc nhìn anh trai, bị vẻ mặt cùng giọng nói của hắn làm cho kinh sợ, trong một khoảng thời gian ngắn đã quên mất chính mình vì sao lại khóc...

CH.3-2

Edit: Vu Linh meoyeu116

Beta: T.B.Vân charon

Mạc Vũ Thường vất vả lắm mới thoát được khỏi Đường Ngạn Hào, nàng lo lắng đi tìm Cố Vân Nhu. Trải qua một phen bị Đường Ngạn Hào quần quýt si mê, nàng có thể khẳng định Cố Vân Nhu trong lòng nhất định đang vô cùng đau khổ. Nàng tìm được cô ấy, sẽ lại cho cô ấy thấy rằng giữa nàng và Đường Ngạn Hào tuyệt đối không có khả năng.

Đúng lúc này, nàng va phải Cố Vân Dã, khiến nàng kinh ngạc đến ngừng thở.

“Em tới thật đúng lúc. Anh đang tìm em.” Ra vẻ tình cờ, Cố Vân Dã vẻ mặt tươi cười, nhẹ nhàng nói.

Mạc Vũ Thường không dám tin, nhìn chằm chằm hắn, nàng không có nghe lầm chứ ? Nhưng Cố Vân Dã sao lại nói chuyện dịu dàng với nàng như thế ?

“Có chuyện gì sao? Em... em đang tìm Vân Nhu”. Sững sốt một lát, cuối cùng nàng miễn cưỡng thốt lên một câu.

Đôi mắt Cố Vân Dã tràn ngập nhu tình, hắn nhẹ nhàng nâng cằm Mạc Vũ Thường lên. “Buổi tối hôm nay ở lại đây qua đêm đi ! Anh có đôi lời muốn nói với em”. Giọng điệu của hắn cực kỳ thống thiết, khiến trong lòng Mạc Vũ Thường « nai con chạy loạn », hai gò má thoáng chốc ửng hồng hết lên, cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Cố Vân Dã gõ nhẹ vào trán nàng một chút, rồi cực kỳ thân mật ghé miệng vào sát bên tai nàng « Tối nay mười giờ tới phòng anh. Anh sẽ chờ em. » Hắn nói nhỏ kích thích bên tai nàng, hơi thở ấm áp khiêu khích giác quan cảm giác non nớt, trẻ tuổi của Mạc Vũ Thường.

Phảng phất giống như bị thôi miên, Mạc Vũ Thường chỉ có thể gật mạnh đầu. Mãi sau khi Cố Vân Dã rời khỏi, nàng mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Giờ phút này, trong lòng nàng tràn ngập niềm vui sướng điên dại. Cảm tạ ông trời cuối cùng đã nghe được lời khẩn cầu của nàng ! Thậm chí Cố Vân Dã đã đáp lại nàng với thiện ý. Nàng sẽ thừa dịp đêm nay, dừng cảm bày tỏ lòng ái mộ của nàng với hắn. Mạc Vũ Thường tràn ngập vui sướng say mê, tự dặt chính mình vào giấc mộng tình yêu.

* * *

Bữa tiệc chấm dứt khi đã gần 10 giờ. Toàn bộ đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh trở lại. Mạc Vũ Thường vừa mới đi tìm Cố Vân Nhu, muốn giải thích rõ ràng với cô ấy, nhưng Cố Vân Nhu không muốn mở cửa, nói rằng mệt mỏi muốn đi ngủ rồi.

Mạc Vũ Thường bất đắc dĩ đành phải rời đi, giờ chỉ có thể trông đợi vào Cố Vân Dã, hy vọng hắn có thể tin tưởng nàng thật sự không có một chút tình ý gì với Đường Ngạn Hào. Nàng liền đi tới phòng Cố Vân Dã, nhẹ nhàng gõ cửa vài cái.

“Vào đi !”. Từ trong phòng vọng ra tiếng nói trầm trầm của Cố Vân Dã. Trong lòng vừa lo lắng bất an lại vừa hưng phấn không thôi, Mạc Vũ Thường chậm rãi bước vào trong phòng Cố Vân Dã, sợ hãi nhìn xung quanh.

Phòng của Cố Vân Dã tràn ngập mùi hương nam tính mạnh mẽ, thiết kế đơn giản mà tao nhã, lại âm ỉ phát ra một khí tức thần bí, hoàn toàn phù hợp với cá tính và khí chất đặc biệt của hắn.

“Khóa cửa lại đi.” Hắn đột nhiên ra lệnh. Mạc Vũ Thường hơi kinh ngạc nhìn hắn, không biết có nên làm theo lời hắn không.

“Anh không muốn có người quấy rầy chúng ta nói chuyện”. Cố Vân Dã giải thích, khẽ nở một nụ cười tà mị, mê hoặc lòng người.

Mặt Mạc Vũ Thường lại bắt đầu đỏ lên. Để che dấu sự ngượng ngùng của mình, nàng nghe lời hấn khoá cửa lại.

“Đến đây nào !”. Cổ Vân Dã dịu dàng nói.

Mạc Vũ Thường cảm thấy có chút bất an, nhưng vẫn làm theo lời hấn. Trong lòng nàng, hấn là một người mà nàng nguyện toàn tâm toàn ý tin cậy !

Cổ Vân Dã rót hai ly rượu Mân Côi (*rượu vang hồng), đưa cho nàng một ly: “Ném thử xem, hương vị không tệ, thực thích hợp cho con gái uống”. Hấn thấp giọng nói dụ dỗ.

Mạc Vũ Thường chần chừ, vì chuyện của cha dượng, nàng luôn luôn không thích uống rượu, cũng không có chút tửu lượng nào, một chút rượu cũng có thể làm nàng váng đầu hoa mắt. Nhưng giờ phút này, nhìn thấy ánh mắt ấm áp, cổ vũ của Cổ Vân Dã, nàng lại bất giác vươn tay đón nhận ly rượu kia.

Cổ Vân Dã hài lòng nở nụ cười. nâng ly rượu trong tay, khẽ chạm vào ly của nàng: “Cạn ly nào ! Vì tình hữu nghị sắp tới của chúng ta.”

Lời hấn ám muội không rõ, lại khiến lòng Mạc Vũ Thường dấy lên một tia hi vọng. Nàng ngây ngốc nhìn hấn, rồi học hấn uống cạn một hơi ly rượu !

Rượu này thật ngọt ngào, cũng không khó uống. Mạc Vũ Thường lấy đầu lưỡi liếm chút rượu còn dính lại trên khoe miệng. Hành động này làm ắt Cổ Vân Dã bỗng dưng tối sầm lại, loé lên một ánh nhìn của kẻ săn mồi.

Cổ Vân Dã lại rót cho nàng một ly rượu nữa, trong lòng hấn biết rõ loại rượu này rất mạnh. Người bình thường thường thích vị ngọt ngọt chát chát của nó mà xem nhẹ hiệu quả mạnh mẽ của nó.

Liên tục uống mấy chén rượu, Mạc Vũ Thường bắt đầu cảm thấy mặt hơi nóng và say say, khuôn mặt nàng không chịu khống chế, nóng đỏ lên, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

“Em không thể uống được nữa. Căn bản em không phải là người có tửu lượng.” Mạc Vũ Thường từ chối ý tốt của Cổ Vân Dã định rót rượu tiếp cho nàng. Nàng buông ly rượu, ngồi xuống mép giường.

“Cố đại ca, anh có gì muốn nói với em?” Mạc Vũ Thường cố mở to đôi mắt mờ mịt nước, khuôn mặt đỏ hồng mỉm cười đáng yêu và nghe lời, khiến người khác không tìm được muốn chạm tới nàng.

Cổ Vân Dã không suy nghĩ gì, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng như tơ của nàng, đôi mắt lơ đãng hiện lên một tia nhìn triu mến. Nhưng đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt của Cổ Vân Nhu quay lại trong đầu hấn, ánh mắt hấn lập tức khôi phục lại vẻ lạnh lùng đáng sợ nguyên gốc, đôi tay đưa ra như phải bóng, đột nhiên thu lại.

“ Cố đại ca, có một việc em nhất định phải nói rõ cho anh biết...” cảm giác say say mông lung khiến Mạc Vũ Thường có chút chậm chạp. “Em không hề thích anh Đường một chút nào cả... trong lòng em, thủy chung chỉ có... chỉ có một mình anh...” Cũng bởi do rượu nên nàng đã thẳng thắn thổ lộ tình yêu sâu kín ẩn giấu từ bấy lâu nay.

Ch.3-3 (PG-18)

Edit: Vu Linh meoyeu116

Beta: T.B.Vân charon

Nghe lời thú nhận của nàng xong, khoe miệng Cổ Vân Dã khẽ gợn lên một nụ cười quỷ quyệt có chút đắc ý. Không hiểu vì sao, khi nghe được chính miệng nàng nói thích hấn, trong lòng hấn lại nổi lên một sự rung động thoả mãn không hiểu nổi. Nhưng hấn lập tức bác bỏ loại cảm giác buồn cười này. Chỉ biết lời thú nhận của nàng sẽ khiến kế hoạch của hấn tiến hành càng thêm thuận lợi; Ngoài ra, chẳng còn ý nghĩa gì khác nữa với hấn. Cổ Vân Dã lạnh lùng mỉm cười, trong lòng không ngừng tự nhắc bản thân như vậy.

“Là thật sao? Trong lòng em chỉ có mình anh thôi sao?” Cổ Vân Dã kéo Mạc Vũ Thường vào lòng, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, khuôn mặt tuấn tú tà mị của hấn chỉ cách khuôn mặt nàng có một tấc, hai tròng mắt tối tăm sâu thẳm trối chặt vào đôi mắt nàng, không ngừng sử dụng sức quyến rũ và hơi nóng của hấn đối với nàng.

Mạc Vũ Thường chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn và nóng rực, ngây ngốc gật mạnh đầu. Trước mặt là người con trai nàng yêu nhất, hiện giờ lại đang đối xử thân mật, thâm tình như thế với nàng, mới mười tám tuổi đầu, nàng làm sao chịu nổi loại khiêu khích này! Mạc Vũ Thường chỉ có thể ý loạn tình mê ngẩn nhìn Cố Vân Dã. Cho dù hiện tại nàng đang văng đầu hoa mắt, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự va chạm chạm tiếp xúc của hắn, ấm áp và an tâm.

Cố Vân Dã nhìn khuôn mặt cười tuyệt đẹp đến khó tin của Mạc Vũ Thường, cùng đôi mắt mê ly như sương khói, trong lòng chợt dâng lên một dự vọng mãnh liệt không thể khống chế. Trong khoảnh khắc, hắn gần như đã quên mất mục đích của mình, một lòng chỉ muốn dịu dàng mà ôm nàng, yêu nàng.

Dường như sợ hãi trước ý nghĩ của chính mình, Cố Vân Dã đẩy mạnh nàng ra, nói khà khàn: “Ồ? Tôi muốn cô chứng minh cho tôi thấy”. Hắn quyết định chấm dứt trò chơi sớm một chút, không để bản thân rơi vào sóng tình không hiểu nổi nữa.

Mạc Vũ Thường kinh ngạc nhìn Cố Vân Dã, không rõ vì sao hắn lại không ôm nàng. Gấp rút, nàng kéo tay hắn lại, miễn cưỡng chần áp cảm giác chóng mặt toàn thân của mình: “Cố đại ca, em không biết chứng minh bằng cách nào, nhưng chỉ cần anh muốn em làm gì, em nhất định sẽ làm theo lời anh”.

Cố Vân Dã cúi xuống nhìn nàng: “Thật không? Như vậy, chỉ cần tôi muốn cái gì, cô cũng sẽ cho tôi?” Giọng nói của hắn tràn ngập ám chỉ ám muội.

Mạc Vũ Thường ngây thơ, thuần khiết không hề phát hiện được ý đồ của Cố Vân Dã, lại gật mạnh đầu như trước, đáng vẻ còn thực sự chăm chú, khiến cho người ta không khỏi động lòng thương tiếc.

Cố Vân Dã rốt cuộc không chế ngự được bản thân, mãnh liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Vũ Thường, đem đầu lưỡi hắn thâm nhập vào thật sâu. Cái hôn của hắn vừa đói khát vừa cực kỳ nóng bỏng, khiến Mạc Vũ Thường không tự chủ được mà rên rỉ run rẩy.

Tiếp đó, Cố Vân Dã liền đẩy nàng ngã xuống giường, nhanh chóng phủ xuống người nàng. Mạc Vũ Thường hoa mắt văng đầu, chỉ có thể bất lực nằm đó, đôi mắt nửa khép nửa mở, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc mà lại mơ hồ.

Cố Vân Dã căn bản không thể chờ được nữa, dự vọng bốc anh liệt, kêu gọi phải được giải thoát. Hắn cởi bỏ váy của Mạc Vũ Thường, ngay cả nội y cũng không tha. Lúc thân thể trắng nõn mềm mại của Mạc Vũ Thường phơi bày trước mắt, hắn gần như muốn ngừng thở.

Nàng thật đẹp ! Quả thực là kiệt tác tuyệt nhất của thượng đế. Bộ ngực sữa tròn trịa vụn đầy, cái eo thon nhỏ không chút mỡ thừa, còn đôi chân thì thực thon dài trắng mịn, đẹp mê hồn, tất cả đều là những thứ mà đàn ông tha thiết ước mơ.

Giờ phút này, Cố Vân Dã rốt cuộc không thể nhớ mục đích dụ nàng tới đây để làm gì. Cả người hắn đau đớn tột đỉnh, dự vọng đối với nàng đã phá hủy sự tự chủ của hắn. Đôi tay hắn bao phủ ngực nàng, cảm nhận cặp vú căng đầy của nàng dưới tay thật tuyệt. Hắn dùng ngón tay chơi đùa vuốt nụ hoa hồng phấn, cũng nhẹ nhàng âu yếm lôi kéo, cho tới khi đầu nhũ của nàng dựng đứng, đồng thời không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ.

“Em...em rất khó chịu, Cố đại ca”..Mạc Vũ Thường chưa từng trải qua loại dầy vò tình dục thể này, hơn nữa chất cồn quá phá, khiến nàng toàn thân khô nóng, bức bối không thôi.

Cố Vân Dã không để ý lời nàng, cúi người ngậm lấy nụ hoa của nàng vào miệng, trong lúc đó, một tay vươn tới giữa chân nàng, ngón tay âu yếm ve vuốt nơi nữ tính thần bí sâu thẳm. Mạc Vũ Thường theo phản xạ vặn vẹo cơ thể kháng cự. Tay hắn tách phần da thịt mềm mại kia ra, bắt đầu khẽ vuốt bên trong nơi trung tâm nữ tính mỏng manh của nàng.

Mạc Vũ Thường run rẩy, sự đụng chạm thân mật này khiến nàng không biết làm sao. Nàng căn bản không thể hít thở, cũng không cách nào nói chuyện được.

Ngón tay Cố Vân Dã thăm dò càng sâu hơn, tìm được tới nơi nguồn nước ẩm ướt. Hắn rời miệng khỏi ngực nàng, kề sát tai nàng nhẹ giọng nỉ non.

“Đêm nay tôi muốn có cô”. Hắn khí phách tuyên bố, âm thanh trầm khàn, khản đặc không thôi.

Giọng nói thận mật của hắn khiến Mạc Vũ Thường toàn thân phát run. Nàng đã hoàn toàn mê muội, không còn khả năng suy nghĩ, hai chận như nhũn ra, không thể không nằm trên giường mặc hắn muốn làm gì thì làm. Cổ Vận Dã dùng một ngón tay thậm dò nơi nữ tính của nàng, Vuốt Ve qua lại lồi vào âm ướm của cơ thể, khiến nàng VỒ cũng thích thú.

Mạc Vũ Thường bật lực ồm chặt cổ hắn, giọng nức nở: “Em...thật sự thật lậ khó chịu... .Cổ đại ca, cậu xin anh...” Nàng cũng không biết chính mình yêu cậu điều gì nữa, chỉ muốn được nhanh chóng giải thoát khỏi thứ cảm giác khô nóng và thống khổ đang lan rộng này. Hắn nhanh chóng trút bỏ hết quần áo của chính mình, rồi lập tức tách đôi chận thon dài mềm mại của Mạc Vũ Thường ra, để cái dục Vọng của mình ập lên nụ nhỏ của mình của nàng. Tạm dừng lại trong chốc lát, hắn hít một hơi thật sâu, hông chuyển động một cái, gòn gàng đưa cái của mình vào trong thân thể chặt khít mê đắm của nàng. Đau...đau quá l”, Mạc Vũ Thường nẩy người lùi ra một chút, đôi tay nhỏ bé cũng nâng lên chống vào ngực hắn. Cổ Vận Dã giữ chặt eo lưng nàng, không cho nàng mảy may di động, bản tay to lớn tóm lấy hai tay nàng, giữ chặt phía trên đỉnh đầu. Thân thể của nàng ấm áp, chặt chẽ mà ẩm ướt, siết chặt bao lấy hắn, khiến hắn rất cuộc không thể chậm lại. Gầm nhẹ một tiếng, Cổ Vận Dã bắt đầu mãnh liệt tiến vào, hết sức giữ chặt lấy nàng.

Hông hắn chuyển động với nhịp độ nhanh chóng, mỗi lần lại càng thêm mãnh liệt, càng tiến sâu hơn. Thân thể Mạc Vũ Thường chưa từng trải qua quan hệ mây mưa, vì thế không thể ứng phó được với nhu cầu cấp bách của hắn, chỉ biết bất lực xuôi theo hắn, rên rỉ nức nở đứt quãng. Tới khi cơn đau ở phần thân dưới lui đi, dần dần dâng lên một cảm giác tê dại thích thú, đôi má nhũn chặt nhờ thể mới thư thư, giãn ra.

Tuy Vậy, Vì Cổ Vận Dã Càng lúc Càng mãnh liệt đâm Vào, dầy dạn bên trong cơ thể Mạc Vũ Thường Căng khít (Vĩ.. uhm, cái dây đàn này... là cái ấy ấy của Cổ ca ca ạ khụ khụ) khiến nàng không thể kìm nén mà bật lên tiếng khóc. Đôi tay nhỏ bé của nàng thoát khỏi tay hắn, nhanh chóng tóm lấy bờ Vai hắn, móng tay cắm sậu Vào da thịt hắn.

Đột nhiên, dây đàn Căng đứt, thét to một tiếng, Cổ Vận Dã túm lấy hông của Mạc Vũ Thường, trong lần tấn công cuối cùng, đem cái của mình giải phóng toàn bộ trong cơ thể nàng, tận hưởng cao trào dư Vị sau cuộc chiến.

Trời ạ ! Hắn chưa từng trải qua lần ân ái nào tuyệt Vời như Vậy, hơn nữa đối phương lại là một cô gái trinh nguyên, chưa ai từng sử dụng. Cổ Vận Dã không khỏi tư chế giễu bản thân . Hắn rút ra khỏi Mạc Vũ Thường, chậm chú nhìn nàng. Nàng hiển nhiên đã mê man. Thân thể trắng mịn nõn nã phủ lên một lớp mỡ hội mỏng Và nhàn nhạt màu phấn hồng Vì ân ái, cái trán cũng đã ướt đầm, diện mạo nàng khi ngủ thật yếu ớt Và trong sáng.

Làm cho người khác không khỏi vừa yêu lại vừa thương tiếc, ánh mắt CỔ Vận Dã lộ ra một chút tia cười dịu dàng hiếm có. Lập tức, cặp mắt hắn bắt gặp cái khung ảnh có hình hắn và Văn Nhu chụp chung để ở trên chiếc tủ đầu giường. Chết tiệt ! Thế nào mà đầu óc hắn lại bị dục vọng làm loá mắt, đã quên mất mục đích ban đầu của chính mình. Đường như chán ghét chính mình đến tột độ, hắn đem sự tức giận phát tiết trên người Mạc Vũ Thường. Tay hắn chụp Mạc Vũ Thường, cổ lay tỉnh nàng dậy. Một lát sau, Mạc Vũ Thường cuối cũng dần dần thức tỉnh, hàng mở ra, đối diện với hai mắt âm u khiến người khác phải sợ hãi của Cổ Vận Dã Nàng nhanh chóng cặp mắt Xuống, thấy như vậy, cả người nàng đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nàng... Nàng sao lại khoả thân, mà Cô... không, thiếu gia cũng toàn thân trần trụi? Chẳng nhẽ bọn họ... vừa mới... nàng quả thực không cỒn dám nghĩ tiếp nữa. Chỉ có thể ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn, muốn chứng thật ý nghĩ vừa rồi của nàng từ trong mắt hắn.

Thấy vẻ mặt hàng biểu lộ sự kinh ngạc, Cổ Vận Dã hừ lạnh một tiếng. « Vừa rồi là chính cỒ yêu thương nhưng nhớ, ta không phải một thành nhân, cho nên liền hào phóng hoàn thành nguyện vọng của cô. » Hắn hơi châm chọc, nói một cách biếng nhác.

Câu trả lời của hắn khiến Mạc Vũ Thường hít sâu một hơi, hàng dần dần lấy lại chút trí nhớ, là rượu làm cho nàng trở nên mơ mơ màng màng, lơ mơ lơ mơ. Đang hoảng ý loạn, thì có tiếng gõ cửa vang Mạc Vũ Thường không kịp phản lấy một cái khăn tắm, quây nửa người thoải tiến đến mở cửa.

Chỉ thấy Đường Ngạn Hào về mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào tình trạng bán khoả thân của Cổ Vận Dã và đôi bờ Vai trần lộ ra của Mạc Vũ Thường. Hắn quả thực khiếp sợ không lời, chỉ có thể ngày ngốc đứng sững sờ.

« Thật có lỗi Ị Để cậu gặp được màn tình cảnh này, nhưng cậu có thể biết đấy, cOn người khó tránh khỏi sẽ có lúc kim lòng không được, huống chi lại có một cô gái đẹp như vậy chủ động yêu thương nhưng nhớ. » Cổ Văn Dã nói một cách phóng khoáng buông thả, ngôn từ cố ý hạ thấp Mạc Vũ Thường.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Đường Ngạn Hạo cũng mở miệng : « Cậu tìm tớ có chuyện gì ? ”Tớ thấy tờ giấy cậu để lại cho tớ. » Trong giọng nói không giấu được cảm giác chua xót.

«Ặc Ị Cậu không nói, tớ đã quên mất, tớ Vốn muốn cùng cậu thảo luận một chút chuyện cộng ty, nhưng qua một phen lao lực, tớ đã thấy không còn chút nữa, ngày mai sẽ nói sau nhé Ị » Cổ Văn nhìn Mạc Vũ Thường với vẻ ám muội.

« Được rồi Ị Vậy thì ngủ ngon Ị » Ngạn Hạo đáp ứng trả lời, ánh mắt kim được lại liếc qua Mạc Vũ rồi mới chán nản ảm đạm xoay khỏi.

Lúc này, Mạc Vũ Thường mới kinh ngạc ngồi lên giường, nàng không muốn tin rằng vừa rồi lại phát sinh một màn như vậy.

« Anh là cố ý phải không ? » Cuối cùng hàng mở miệng hỏi, trên mặt một vẻ tự lự.

Cổ Văn Dã nhún vai, ra vẻ bộ dạng việc không liên quan đến mình. « Ta nghĩ Đường Ngạn Hạo sẽ không liếc mắt nhìn cô một cái nào nữa. » Hắn đáp lại không liên quan tới câu hỏi.

Mạc Vũ Thường nhắm mắt lại thống khổ: « Vì sao... anh vì sao lại làm như vậy ?” » Trong giọng nói của hàng tràn ngập đau thương sâu sắc.

« Vì sao ư ? » Cổ Văn Dã nhanh nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn nàng chằm chằm. « Cô không trêu chọc Đường Ngạn Hạo, nên làm cho Văn Nhu phải thương khỐc.

“Em không có ” Mạc Vũ Thường kịch liệt phản bác. « Em đã từng nói rồi, em đối với Đường đại ca, một chút ý tứ cũng không có, đây không phải là lỗi của em. » Nàng gần như nghẹn ngào lên tiếng.

« CÔ cOn dám nói hết thấy việc này không phải là lỗi của cÔ ! Nếu không phải cô, chân của Văn Nhu sẽ không biến thành như vậy, Đường Ngạn Hạo cũng sẽ không thể bỏ Văn Nhu mà coi trọng cô. CÔ chính thật là kẻ đầu sỏ gây tội. » Cổ Văn Dã gần giọng từng tiếng, nói qua kẻ rằng, ngữ khí âm trầm thô bạo dọa người.

Thì ra.. thì ra hắn chưa từng tha thứ cho hàng, hắn mãi mãi Vãn hận nàng, chán ghét nàng ! Mạc Vũ Thường đau lòng nghĩ.

« Anh không cần làm như vậy. Anh chỉ cần nói 1 tiếng em sẽ hoàn toàn rời đi khỏi cuộc sống của các người, tuyệt đối sẽ không đi phá hỏng hạnh phúc của Cổ Văn Nhu” Cổ Văn Dã cười lạnh mỘt tiếng. « áp dụng biện pháp này, có thể làm cho Đường Ngạn Hạo hoàn toàn hết hy vọng đối với cô, huống chi... ta cũng đã có được không ít lạc thú ” . Hắn khinh bỉ nói, ám chỉ hắn chính là biến nàng trở thành đối tượng tiết dục.

Lời nói của hắn làm cho khuôn mặt mịn màng của Mạc Vũ Thường trắng bệch hết cả, « Anh thật tàn nhẫn ! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy ! » Nàng đau đớn dữ dội không nguôi, khóc không thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt.

Đôi mắt khóc hậm oán của nàng khiến cho Cổ Văn Dã cảm thấy xáo động và bất an không hiểu nổi. Để che giấu cảm giác này, hắn càng nói thô bạo tàn nhẫn hơn Ị « Đừng ra về bỘ dạng đáng thương, VÔ tội. Vừa rồi có cũng đã được hưởng thụ, huống chi không phải có đã thâm mến ta từ lâu rồi sao, hiện giờ ta chẳng qua chỉ là hoàn thành nguyện Vọng của cô mà thôi. »

Lời nói của hắn như một lưỡi dao sắc bén, tàn nhẫn chĩa vào nơi sậu thẳm nhất trong trái tim nàng, thân thể nàng đang dần dần rỉ máu từng chút một. Rõ ràng hắn biết nàng thâm thích hắn, mà còn đối xử với nàng tàn khốc như vậy.

« Đúng vậy... Tôi yêu anh... Yêu từ rất lâu rồi ! Nhưng mà, tôi yêu anh là sai lầm sao ‘? Tại sao... Tại sao anh nhất định phải đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy !? » Giọng nói của Mạc Vũ Thường Vỡ vụn.

Nàng thật sự không nên si tâm vọng tưởng, trong lòng, trong mắt hắn chưa từng có nàng, mà ngược lại còn đạp đổ tình cảm của nàng một lần nữa. « Đúng vậy !

CỔ đệ phạm phải sai lầm to lớn! CÔ không nên làm cho Vận Nhu đau lòng khóc. Ta đã nói rồi, ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào làm nàng thương tổn.

» Cổ Vận Dã khẽ gầm lên. Nhìn khuôn mặt tuần tú của hấn đầy vẻ lo lắng, trong lòng Mạc Vũ Thường chua xót, hấn mãi mãi thâm nghĩ phải bảo vệ Vận Nhu, luôn luôn đề ý tất thảy tới cô ấy. « Tôi biết lòng anh thương yêu Vận Nhu, nhưng mà, không ai chỉ vì nuông chiều em gái của mình mà lại làm bậy cả. »

Mạc Vũ Thường nén chua xót, lặng lẽ lên án.

« Người không hiểu được đâu. »

ánh mắt Cổ Vận Dã bỗng trầm xuống,

« Tới giờ, nói cho có cũng không sao ! Ta yêu Vận Nhu, từ nhỏ đến lớn Vẫn đều yêu nàng ! Vì nặng, cho dù phụ bạc người trong thiên hạ cũng không có gì quan trọng...>> Lời thú nhận của hấn khiến cho tim Mạc Vũ Thường gần như ngừng đập, nàng quả thực không thể tin được vào tai mình. « Nhưng mà... nhưng mà, Vận Nhu là em gái của anh mà ! »

Nàng thì thầm nói với vẻ mờ mịt khó hiểu. Cổ Vận Dã trầm mặc một lúc lâu, sau đó bỗng phá lên cười, tràng cười khan khan tràn ngập cả căn phòng. Đột nhiên, tiếng cười của hấn ngừng lại.

«Không ! Vận Nhu và tạ không phải là anh em ruột thịt, chúng tạ không hề có quan hệ huyết thống. »

Hấn quay đầu lại, hai mắt tối tăm nhìn chăm chăm Mạc Vũ Thường, nói gần từng tiếng rành mạch. Mạc Vũ Thường hít một hơi, nàng hoàn toàn hồ đồ rồi, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì ?? Nàng chỉ có thể kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Cổ Văn Dã. Thấy nàng chỉ biểu lộ ngây ngốc, Cổ Vận Dã không khỏi mỉm cười,

« Ta nói chuyện xựa cho cô nghe Vậy ! Vào năm ta bảy tuổi, cha ta có ngoại tình với thư ký của ộng, cũng là bạn tốt tri kỷ của mẹ tạ. » Hấn Vừa nói, ánh mắt Vừa nhìn xa xăm, chuyện cũ phảng phất rõ ràng trước mắt. Mạc Vũ Thường kinh ngạc kêu lên một tiếng. Nàng thật sự không thể tin nổi Bác Cổ luôn luôn dịu dàng sẵn sốc như Vậy mà cũng ngoại tình.

”Khi đó mẹ ta đang mong đợi đứa con thứ hai, hơn nữa còn sắp sinh. Sau khi sự việc bại lộ, mẹ ta không thể chịu đựng được sự phản bội của cha ta và người bạn thân của mình, tâm lý và sinh lý đều bị ảnh hưởng rất lớn, cứ như thế nên bị sinh non khiến cho khó sinh. » Cổ Văn Dã đau đớn nói, đến nay hấn Vẫn không thể quên được dung nhan tái nhợt tiêu tụy của mẹ mình.

« Vậy... Đứa bé trong bụng kia làm sao Vậy ?? » Mạc Vũ Thường không tư chủ được, mở miệng hỏi. Đôi mắt đen u ám của Cổ Văn Dã hiện lên chút đau thương,«

Cái đứa bé gái kia vừa mới đẻ ra đã chết rồi, mẹ ta may mắn được nhóm bác sĩ cứu giúp, cuối cùng mới lấy lại được một mạng. Trải qua chuyện này, cha ta đã cắt đứt quan hệ tình ái với người đàn bà kia, lại quay về bên cạnh mẹ ta. Mạc Vũ Thường không khỏi thở dài một cái nhẹ nhõm, nhưng nghi vấn trong lòng vẫn chưa được giải đáp. Nàng tiếp tục im lặng ngồi nghe.

« Sau khi mẫu thân tỉnh lại, nghĩ rằng đứa bé vẫn sống, bà đòi được gặp đứa trẻ, ta và cha ta không dám nói cho bà chân tướng sự việc, SỢ bà sẽ không chịu nổi. Bởi bác sĩ từng nói, cơ thể và tinh thần mẹ ta đều rất yếu ớt, không chịu nổi một chút đả kích. »

Cố Văn Dã chau mày nói.

Đối với một đứa nhỏ mới bảy tuổi mà nói, giai đoạn đó quả thật cực kỳ đáng SỢ ! Khi đó hắn tràn ngập cảm giác không an toàn, như thể cha mẹ đều sắp bỏ hắn mà đi. Chăm chú nhìn khuôn mặt thống khổ của hắn, Mạc Vũ Thường cảm thấy xúc động, muốn an ủi nỗi đau xót của hắn, để hắn thư giãn nở mặt mày ra.

« Đang lúc cha ta hết đường Xoay xở, phòng bên cạnh có một phụ nữ sau khi sinh con gái ra liền lặng lẽ rời khỏi bệnh Viện, không biết tung tích. Cha ta Vui sướng không thôi, nhận nuôi dưỡng đứa nhỏ kia, đem nó trở thành con gái của mình, Cũng bởi đứa bé gái đó, mà mới làm cho thân thể mẹ ta nhanh chóng khôi phục khoẻ mạnh, cũng đã thấy nở nụ cười. » Lời nói Vừa dứt, Cố Văn Dã bỗng thu hồi ánh mắt, liếc về phía Mạc Vũ Thường, ánh mắt quay lại về lạnh lùng dò hỏi.

« Cái... cái cô gái kia chính là Vân,Nhu ?? » Mạc Vũ Thường hỏi một cách không hiểu. « Đúng Vậy ! Cố Văn Dã bật cười khàn khàn.

« Là nàng... một tiểu thiên sứ xinh đẹp, khâu lại Vết thương cho cái nhà này, cũng mang đến hy Vọng, nhờ nàng mà một gia đình lung lay sắp đổ đã được hồi sinh. »

Lòng Mạc Vũ Thường lạnh giá, nàng giờ cuối cùng đã hiểu được Vì sao Cố Văn Dã lại yêu chiều Và phóng túng một cách không bình thường đối với Vân Nhu như Vậy. Ở trong lòng hắn, Cố Văn Nhu là tiểu thiên sứ xinh đẹp mang đến niềm hy Vọng cho hắn, địa Vị của cô ấy ở trong lòng hắn không ai có thể thay thế được.

« Vì sao anh không nói cho có ấy là anh yêu cô ấy ?? Truyền đạt tình yêu của anh tới cô ấy ! »

Mạc Vũ Thường kìm nén sự khổ sở đang tràn ngập trong nàng, khấn khởi hỏi. Cho dù hắn đối xử tàn nhẫn như vậy đối với nàng, nhưng nặng như nàng vẫn hy Vọng hắn có được hạnh phúc. « CÔ nghĩ rằng ta sẽ làm như vậy sao ?? » Cố Văn Dã bỗng lớn tiếng rít lên với nàng.

« Chắc chắn không thể nói cho nằng rằng nàng là đứa trẻ bị Vứt bỏ, là đứa nhỏ mà cha mẹ không cần. Một khi nàng phát hiện người nhà ở cùng mình hai mươi năm mà lại không có chút quan hệ huyết thống nào với chính mình, nàng sẽ không chịu nổi mất, ta không hề cho nàng bởi vậy mà bị thương tổn. »

Anh mắt sắc bén sáng rực của hắn nhìn nàng chòng chọc. Cho nên anh lựa chọn làm thương tổn tôi ! Mạc Vũ Thường lặng lẽ nói trong đáy lòng. Nàng khẽ mỉm cười mơ hồ, cũng vậy thôi !

Hắn chưa từng thích nàng, làm sao lại để ý nàng có bị thương tổn hay không ! Có lẽ cho dù hắn đối Xử với nàng như thế, nàng Vẫn không thể hận hắn, chỉ cảm thấy hắn thực ngốc thực si tình ! « Vì Vận Nhu, anh thật đã phải dụng tâm động não rồi. » Mạc Vũ Thường nói khê khàng, ánh mắt hoảng hốt nhìn xa xăm. Cố Vận Dã nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của nàng, trong lòng nổi lên một tia không đành lòng và... như tình, nhưng hắn cũng chế ngự ngay sau đó.

« CÔ cứ việc hận ta đi ! Vì Vận Nhu, ta không sao cả. »

Giọng hắn hơi khàn khàn, Mạc Vũ Thường chậm rãi lắc đầu, rồi đứng dậy, cẩn thận mặc Xong quần áo, cơ thể trắng nõn mềm mại khẽ run run, khiến cho trong lòng Cố Vận Dã cảm thấy thật đau xót, nhưng hắn Vẫn bình tĩnh, hơn nữa tự nhủ với chính mình, đó chỉ là do cảm giác đã gây nên tội lỗi quấy phá mà thôi. Sau khi chuẩn bị xong, nặng quay lại đối mắt với Cố Vận Dã.

Trong đêm, khuôn mặt non nớt của nàng đã không còn thấy nữa, vẻ khinh sảo thản nhiên chạm tới tận đuôi lông mày và đáy mắt nàng, khiến cho nàng chợt trở nên chín chắn hơn rất nhiều. « Tôi sẽ không hận anh, cho tới giờ tôi cũng không có cách nào hận anh được, coi như lậ trước tôi đã thiếu nợ anh đi !

Tôi phải đi đây, hy vọng anh cùng Vận Nhu đều có thể có được hạnh phúc. » Tiếng nói của nàng mơ hồ mà mềm nhẹ, phảng phất như một trận gió đêm thổi qua., Lập tức nàng Xoay người rời khỏi phòng của hắn. Cố Vận Dã kinh ngạc nhìn theo bóng dáng đi khỏi của nàng, một hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

Hắn làm sao Vậy ! Vì sao trong lúc Vừa rồi, hắn lại cảm thấy lòng thật đau đớn, hắn không nên để ý đến nàng, trong tim hắn chỉ có một mình Vận Nhu, chỉ yêu một mình Vận Nhu, không phải sao ‘? Nhưng nỗi đau đớn trong lồng ngực này là Vì cái gì chứ ?? Kiên nghị kiên cường như hắn, cũng không tránh khỏi lạc lối rồi...

4. Chương 04

Chương 4 Kể từ sau đêm hôm đó, Mạc Vũ Thường hoàn toàn tránh xa cuộc sống của nhà họ Cố .

Nàng chuyển đến kí túc xá của đại học thiết kế thời trang T, nơi nàng đã đầu vào và bắt đầu cuộc sống độc lập. Không một ai biết chuyện phát sinh đêm hôm đó, ngay cả mẹ nàng cũng không hề hay. Đó Vĩnh Viễn là bí mật của nàng, một bí mật Vừa đau đớn nhưng cũng rất ngọt ngào.

Vốn đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ nàng bước chân vào nhà họ Cố nữa, nhưng đến học kỳ thứ hai, có một ngày, nàng nhận được điện thoại của Bác Cố gọi đến trường, báo cho cô là mẹ nàng - Mạc Tâm Như đã không may bị tai nạn xe cộ mà chết, bảo nàng nhanh chóng trở về nhà họ Cố để chịu tang.

Mạc Vũ Thường tinh thần vỡ vụn trở về Cố gia, trong mắt nàng không hề thấy bất cứ một ai khác, chỉ có ban thờ của người mẹ đã từng nàng nương tựa nhau mà sống suốt gần 20 năm qua! Nàng đau thương đến mức không thể khóc nổi, chỉ có thể tư lự nhìn di ảnh của mẹ.

“Vũ Thường, Bác Cố thật xin lỗi cháu! Lúc bị tai nạn, mẹ cháu vì vào vệ ta mà ôm chặt lấy ta, chấn cho ta khỏi những mảnh vụn thủy tinh bay tới!”

Lữ Thiển Dung đứng một bên nước mắt khóc nói. Mạc Vũ Thường chỉ lắc đầu, nàng không trách Bác Cố. Nàng nhớ mẹ đã từng nói rằng, nhà họ Cố có ơn rất lớn đối với hai mẹ con, tương lai nếu có cơ hội, nhất định phải đem hết khả năng có thể làm được để báo đáp nhà họ Cố. Nay mẹ nàng coi như đã cầu gì được vậy !

Có lẽ kiếp trước hai mẹ con nàng nợ nhà họ Cố nên kiếp này nhất định phải hoàn trả lại. Sau tang lễ, Mạc Vũ Thường khước từ ý tốt của Bác Cố, nhất quyết không chịu ở lại nhà họ Cố, nhưng nàng hứa sẽ giữ liên hệ với Bác Cố. Cứ như vậy, nàng hoàn toàn rời khỏi nhà họ Cố, không còn chút vướng bận nào nữa cả.

Nàng lẻ loi đơn độc bước ra khỏi cửa nhà họ Cố mà không biết rằng trên ban công lầu hai, có một đôi mắt tối sầm đang gắt gao nhìn hàng, trong ánh mắt có nét thâm trầm thương xót... 4 năm sau, trong phòng tổng giám đốc tại toà nhà của tập đoàn thời trang Thái Phong...

Phòng tổng giám đốc đặc biệt cao, lại là một Văn phòng rất rộng lớn, thiết kế mới mẻ độc đáo, rất khác biệt, còn có một cửa sổ cực lớn để ngắm cảnh. Ngồi trong đó, có thể quan sát được toàn bộ khu Bãi Bắc phần hoa rộng lớn qua cửa sổ này.

Cố Văn Dã nói lỏng cả Vạt, ngã người ra ghế, đem hai chân gác lên mặt bàn, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Hần Vừa Xem Xong tài liệu tám tháng của năm nay và kế hoạch quảng bá trang phục mùa đông sắp tới của Thái Phong. Hàng năm, tập đoàn Thái Phong đều phải tổ chức hội diễn thời trang xuân, hạ, thu, đông. Đây là truyền thống nhiều năm qua của Thái Phong, cũng là sự kiện thời trang lớn nhất Bãi Bắc. Không thể nghi ngờ, nhờ vào sự cải cách và đổi mới của hần mấy năm qua, tập đoàn thời trang Thái Phong trở thành một trong những tập đoàn đứng đầu ngành thời trang.

Hần đã đào tạo được rất nhiều kỳ tài, chẳng hạn như những nhà thiết kế hàng đầu, hơn thế nữa, hần còn có những siêu mẫu hàng đầu của Bãi Loạn. Thanh thế của Thái Phong ngày càng lớn, vang danh khắp trường quốc tế, là một tập đoàn thu được nhiều thành công. Nhưng mà hần cảm thấy mệt mỏi, trong lòng rất trống trải, mệt mỏi đến mức không cách nào thoát ra được. Hần uống một ngụm rượu Whiskey, để rượu đốt cháy cổ họng, rồi nhắm

Chặt mắt lại, khẽ thở dài. Hắn thật Sự không thích cảm giác bất lực, cảm giác kiệt sức mà hiện giờ hắn đều cảm thấy. Mặc dù công ty đang ngày càng thành công, phát đạt nhưng hắn luôn cảm thấy thiếu đi điều gì đó! Đôi mắt nặng trĩu của Cố Văn Dã hơi hé mở, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn khắp Văn phòng.

Bỗng nhiên mắt hắn quay lại nhìn lên bàn, đôi mắt đen trở nên thâm trầm hơn. BỨC ảnh kia chụp hai thiếu nữ đang nở nụ cười Vui tươi, mặt mày sáng rạng rỡ đều nhìn về phía trước. Trong hai thiếu nữ này, một người là em gái hắn - Cố Văn Nhu, người còn lại chính là Mạc Vũ Thường. Cố Văn Dã không dám, cũng như cũng không muốn nghĩ sâu xa hơn, Vì sao tấm ảnh đó lại lọt vào mắt hắn và choán hết tâm trí hắn. Người khác thì luôn nghĩ bởi Vì hắn quá yêu quý em gái mình, luyến tiếc Cố Văn Nhu đã gả Sang Hồng Kông nên mới đặt ảnh của cô trong phòng làm việc.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rất rõ, số lần hắn nhìn Mạc Vũ Thường hơn Văn Nhu rất nhiều. Bốn năm rồi, suốt bốn năm qua, hắn không thể nào quên được ánh mắt đau khổ u buồn và mờ mịt của Mạc Vũ Thường cũng bóng hình mơ hồ kia, càng không thể quên đêm hôm đó. Theo lý thuyết, nàng rời khỏi cuộc sống của hắn thì đáng ra hắn có thể thở phào nhẹ nhõm một tiếng mà quên nàng đi. Nhưng ngược lại, càng cố quên thì hắn lại càng nhớ đến nàng nhiều hơn.

Chết tiệt! Cố Văn Dã thầm chửi một tiếng, không có chuyện gì xảy ra với hắn cả. Năm đó hắn làm như vậy không có gì sai trái, nếu không thì Văn Nhu làm sao có thể thuận lợi mà gả cho người nàng yêu - Đường Ngân Hạo, có được cuộc sống hạnh phúc. Đây chỉ là cảm giác mắc tội và áy náy mà thôi.

Nhưng tâm trí hắn hiểu rất rõ, mỗi khi nhớ đến đêm hoan ái đó, toàn thân sẽ bốc lên một luồng khí rất mãnh liệt, làm cả cơ thể chấn động, kích thích ham muốn của hắn. Cảm giác khi được chạm vào nàng, mùi hương của da thịt nàng, cho đến bây giờ hắn Vẫn không thể quên được, Vẫn ám ảnh quấy nhiễu trong tâm trí hắn. Tất cả những điều này cùng cảm giác áy náy tội lỗi không thể phủ nhận được một sự thật rằng Ị Hắn muốn nàng!

Edit: Cbellz

Beta: T.B.Van charon

Studio thời trang Quý Hiên.

Mạc Vũ Thường toàn thân mặc quần áo ở nhà, lo lắng mở cửa studio, căn phòng hơi tối, chỉ có ánh đèn neon bên ngoài hắt vào qua cửa sổ.

Thấy bên cửa sổ có một đốm sáng đỏ cùng làn khói trắng bay lượn, Mạc Vũ Thường đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một cái. Nàng với tay bật đèn. Cạnh cửa sổ là một người phụ nữ trung niên.

“Tại sao cô không bật đèn lên?” – Mạc Vũ Thường quan tâm hỏi. Người phụ nữ đứng bên cửa sổ là bà chủ của nàng, cũng là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng – Thẩm Hồng.

“Bởi vì không muốn thấy cảnh sa sút của mình.” Thẩm Hồng âm trầm nói, vẫn tiếp tục hút thuốc.

Vũ Thường chợt cảm thấy mắt mình nóng lên “Đừng như vậy, chúng ta có thể bắt đầu lại...” nàng cố gắng khích lệ.

“Làm thế nào để bắt đầu lại? Cô đã 40 tuổi rồi, không còn trẻ nữa! Mấy năm qua, sự sáng tạo và khéo léo cũng đã khô kiệt rồi” Thẩm Hồng nói với vẻ u sầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Cổ họng Mạc Vũ Thường như nghẹn lại, mấy năm rồi, đối với nàng, Thẩm Hồng vừa là thầy cũng vừa là mẹ, nàng cũng đã học được không ít từ Thẩm Hồng, thậm chí còn trở thành người mẫu độc quyền cho Thẩm Hồng, cũng có chút danh tiếng. Giữa hai người họ sớm đã có một thứ tình cảm giống như tình mẹ con vậy.

Đáng tiếc là khoảng thời gian tốt đẹp không kéo dài, chồng cũ của Thẩm Hồng làm bậy ở ngoài rồi muốn ly hôn, không những thế còn lấy luôn cả số tiết kiệm của Thẩm Hồng, làm cho việc kinh doanh không thể tiếp tục, thậm chí còn phải gánh lấy nợ nần.

“Cô quyết định đóng cửa studio!” Thẩm Hồng đột nhiên nói.

Mạc Vũ Thường tròn mắt ngạc nhiên, “Rồi sau đó cô sẽ làm gì?” nàng bắt giắc hỏi.

Thẩm Hồng bật cười, quay lại nói: “Cháu chỉ biết lo cho người khác, chẳng bao giờ biết nghĩ đến mình!” Về mặt của Thẩm Hồng hơi tang thương, có chút đau lòng.

Mạc Vũ Thường lắc đầu, “cháu sẽ ổn thôi, nhưng cô, cháu biết rằng cô không thể không có thời trang. Nó là sân khấu của cô, là sinh mệnh của cô.”

“Đừng nói về cô nữa”, Thẩm Hồng thần nhiên chuyển chủ đề, “Gần đây có vài công ty thời trang đến tìm cô, bọn họ rất hứng thú đối với cháu, đưa ra những điều kiện rất tốt, có thể đưa cháu lên đỉnh cao trong giới người mẫu”. Thẩm Hồng vừa nói vừa đưa một tập tài liệu cho Mạc Vũ Thường.

“Mấy tài liệu này cháu xem cho kỹ, đánh giá xong hãy quyết định ký chọn một công ty mà ký hợp đồng” Thẩm Hồng tiếp tục nói.

“Vậy còn cô thì sao? Nếu bọn họ chọn cháu thì cũng sẽ chọn cô phải không? Dù sao cô cũng là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, có nhiều năm kinh nghiệm mà.” Mạc Vũ Thường vẫn không bỏ cuộc.

“Đừng có ngốc như vậy chứ! Nói trắng ra, cô cũng chỉ là nhà thiết kế bình thường. Bao năm qua, nếu không có cháu đưa ra lời khuyên và cảm hứng cho cô, thì cô không thể nào có được ngày hôm nay. Làm sao có người cần cô chứ!” Thẩm Hồng bĩu môi tự chế giễu chính mình, khóe miệng nhếch lên nụ cười thê lương.

Nhìn dáng vẻ này của Thẩm Hồng, Mạc Vũ Thường cảm thấy tim nàng đau đớn và không đành lòng. Kể từ khi mẹ nàng mất, Thẩm Hồng đã trở thành người thân duy nhất của nàng. Nàng không thể và cũng sẽ không ngồi nhìn Thẩm Hồng tiếp tục hành hạ bản thân, tiếp tục nản chí mà sa sút. Nàng cúi đầu nhìn vào tập tài liệu trong tay, trong lòng đã thầm đưa ra quyết định, bằng mọi giá nàng sẽ phải làm Thẩm Hồng có lại ý chí chiến đấu và hy vọng. Hiện nay có rất nhiều công ty muốn có nàng, vậy điều kiện duy nhất của nàng chính là bọn họ cũng phải nhận Thẩm Hồng. Nếu công ty nào đồng ý, nàng sẽ ký hợp đồng với công ty đó.

* * *

Mạc Vũ Thường thở dài một tiếng, ngả lưng xuống ghế sofa, mệt mỏi mà nhắm mắt lại.

Mấy ngày hôm nay nàng đã đàm phán với một số công ty. Sự đả ngộ cũng như những điều kiện của họ cho nàng thật sự rất tốt. Nhưng khi nàng đưa ra điều kiện duy nhất của mình – muốn họ thuê thêm Thẩm Hồng thì tất cả bọn họ đều từ chối.

Đây đúng là một thế giới tàn nhẫn, con người ta chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt. Đối với họ, Thẩm Hồng đã không còn giá trị, thuê Thẩm Hồng thì chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho họ.

Mạc Vũ Thường từ từ mở mắt ra. Nàng chỉ còn một hy vọng duy nhất, chính là tập đoàn thời trang Thái Phong. Nhưng mĩa mai thay đó cũng là nơi cô cần tránh né.

Bốn năm rồi, nàng không thể quên đi hình ảnh Cố Vân Dã trong lòng. Mấy năm qua, mặc dù nàng vẫn cùng Cố bá mẫu duy trì liên lạc, nhưng số lần liên lạc cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hơn nữa thư của nàng rất ngắn, cũng chẳng đề cập đến chuyện gì quan trọng, chỉ là mấy câu hỏi thăm lễ phép và kể lại một số việc lặt vặt trong cuộc sống, không hề nhắc đến mấy chuyện xảy ra với nàng, càng không bao giờ hỏi thăm về cuộc sống của anh em Cố Vân Dã.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, Bác Cố vẫn hỏi thăm rất nhiệt tình. Bà giống như mẹ cô vậy, vẫn luôn đối xử với cô như với con gái ruột của mình, kể hết cho cô những chuyện trong nhà.

Theo như thư của Bác Cố, nàng biết được Vân Nhu đã được toại ý gả cho Đường Ngạn Hào vào mùa xuân năm nay, định cư tại Hồng Kông cùng với anh ta. Tin tức này làm cho nàng vừa vui nhưng cũng vừa thấy rất khổ sở. Vui là vì Vân Nhu đã lấy được người mình yêu, còn khổ sở vì nàng nghĩ đến tình yêu không cần đáp trả của Cố Vân Dã đối với Vân Nhu sẽ ra sao. Hẳn nhất định là thống khổ vô cùng.

Mạc Vũ Thường lắc mạnh đầu. Những chuyện này đều không có gì liên quan đến mình nữa. Nàng vốn nghĩ cả đời này sẽ không còn dính dáng đến nhà họ Cố nữa. Nhưng mà vì Thẩm Hồng, nàng không thể không

gạt sang một bên những bản khoản trần trở của mình. Có lẽ nàng không cần gấp lại Cổ Vân Dã, không cần đàm phán với hắn mà vẫn có thể giải quyết được chuyện này! Dù sao hắn cũng là một tổng giám đốc chức cao vọng trọng, đối với mấy chuyện nhỏ nhặt như ký hợp đồng với người mẫu này sẽ có cấp dưới thay hắn giải quyết, nàng chỉ cần trực tiếp tìm người phụ trách việc này là được.

Nghĩ vậy, Mạc Vũ Thường lấy danh thiếp công ty ra, bấm dãy số được in trên đó rồi bấm nút gọi điện thoại.

Ch.4-3

Edit: Cbellz

Beta: T.B.Van charon

Mạc Vũ Thường mặc một chiếc váy trắng điểm xuyết những bông hoa màu hồng, mái tóc thẳng dài xõa sau lưng, chân đi một đôi xăng đan Gypsy (*loại này hay gọi là bôhêmiêng ở nhà đó), bước vào một quán cà phê nhỏ.

Đó là một quán cà phê khá lạ, vừa ấm áp, yên tĩnh, lại vừa độc đáo, tao nhã, rất thích hợp để nói chuyện. Mạc Vũ Thường hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào. Nàng nhìn nhanh trong quán một lần, quả nhiên người bàn bạc với nàng – La tiên sinh vẫn chưa đến. Nàng chọn một góc và ngồi xuống, gọi một tách Capuchino và bắt đầu chờ đợi.

Mạc Vũ Thường vừa đợi vừa uống cà phê, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất ổn. Thành thực mà nói nàng cũng không chắc chắn phía bên kia có chấp nhận điều kiện của nàng hay không, nếu Thái Phong cũng từ chối điều kiện của nàng thì nàng nên làm sao đây? Theo tình hình hiện tại của nàng và Thẩm Hồng thì việc làm cần thiết nhất lúc này là ký hợp đồng để có thể có tiền trả nợ cho Thẩm Hồng. Hơn nữa, việc sớm giúp Thẩm Hồng yên ổn cuộc sống cũng là việc hữu ích nhất!

“Xin lỗi, cô có phải là Mạc Vũ Thường không?” Trong khi nàng đang đắm chìm trong suy tư thì tiếng gọi trầm thấp ấy đã đánh thức nàng trở lại thực tại.

Mạc Vũ Thường nhanh chóng ngẩng đầu lên, trước mắt nàng là một người đàn ông nhả nhặn, nho nhã, lễ độ. Từ người đó nàng cảm nhận được sự nồng hậu của anh ta, vẻ mặt ấm áp nở nụ cười tươi làm cho người khác không thể nào không có hảo cảm với anh.

“Vâng, xin chào, tôi là Mạc Vũ Thường” nàng cũng đáp lại bằng nụ cười tươi thân mật như thế, nhưng vẫn thoáng chút vẻ lo âu.

“Xin chào, tôi là người từ tập đoàn thời trang Thái Phong, đến đây để bàn về chuyện ký kết hợp đồng. Tôi họ La, tên chỉ có một chữ Minh” người đàn ông tự giới thiệu về bản thân.

Sau đó hai người ngồi xuống chỗ của mình, im lặng đánh giá đối phương. Trải qua một khoảng lặng, La Minh nở một nụ cười tán thưởng, rút từ trong cặp ra một tập hợp đồng đưa cho Mạc Vũ Thường.

“Tôi nghĩ cô đã xem qua nội dung hợp đồng, đây là bản có nội dung đầy đủ hơn, nếu không ngại thì cô có thể đọc kĩ lại.” La Minh trực tiếp giải thích.

Mạc Vũ Thường cảm thấy có chút không tự nhiên, nàng không biết nên bắt đầu như thế nào. Một lúc sau, nàng khẽ ho nhẹ, cố lấy dũng khí nói : “La tiên sinh, tôi rất hài lòng đối với nội dung của hợp đồng, không có điểm nào là không tốt, nhưng ... nhưng cá nhân tôi có một yêu cầu, hy vọng anh có thể chấp nhận.” Nàng nói một hơi xong, căng thẳng quan sát phản ứng của đối phương.

Trên mặt La Minh xuất hiện chút khó hiểu, rất nhanh, anh ta lại nở nụ cười và nói : “Không sao, Mạc tiểu thư cứ nói không cần phải ngại”

Mạc Vũ Thường hơi hơi hạ mí mắt, chậm rãi nói : “Tôi hy vọng quý công ty có thể đồng ý thuê cả Thẩm Hồng” nàng dừng lại một chút, quan sát phản ứng của La Minh, vẻ mặt của anh ta có chút bối rối, nhưng vẫn yên lặng tiếp tục nghe nàng nói.

“Thẩm Hồng là chủ cũ của tôi, đồng thời cũng là một nhà thiết kế thời trang rất xuất sắc. Chỉ là gần đây cô ấy gặp một số chuyện, tôi hy vọng mình có thể giúp cô ấy một chút. Kinh nghiệm phong phú của cô ấy có thể dùng cho việc giảng dạy chuyện nghiệp hàng ngày, đối với quý công ty tuyệt đối giúp ích rất nhiều” Mạc Vũ Thường đem hết khả năng ra để thuyết phục, nhìn La Minh với vẻ mặt khẩn cầu.

Trên mặt La Minh không có chút biểu tình nào, cũng không nói gì, chỉ nhìn nàng. Sau một lúc lâu, anh ta mới xin lỗi mà nói : “Mạc tiểu thư, tôi hiểu tâm ý của cô đối với bạn bè, nhưng chuyện này không có trong kế hoạch của công ty chúng tôi, tôi e là ...” anh ta không nói rõ ra, nhưng ý tứ trong lời nói thì đã quá rõ ràng.

Mạc Vũ Thường vội vàng nói : “La tiên sinh, xin hãy nghe tôi nói, chuyện này rất quan trọng với tôi. Tôi không yêu cầu trả lương cao, tôi nguyện ý trích từ tiền lương của mình ra, chỉ cần quý công ty thuê Thẩm Hồng, cho cô ấy một cơ hội để phát huy sở trường của mình.” Đôi mắt trong sáng của nàng nhìn vào La Minh, vẻ cầu xin lẫn nóng lòng trong ánh mắt của nàng làm người ta không thể không cảm động.

La Minh trầm tư trong chốc lát, sau đó anh ta quyết định sẽ giúp nàng!

“Mạc tiểu thư, tôi sẵn lòng đem điều kiện của cô nói lại cho cấp trên, nhưng quyết định cuối cùng còn tùy vào tổng giám đốc của chúng tôi, hiện tại tôi không thể lập tức đáp ứng cô được. Anh ta mỉm cười với nàng.

Mạc Vũ Thường vui mừng gật mạnh đầu, “Cảm ơn anh, anh là người đầu tiên không lập tức từ chối tôi.” Từ trong đáy lòng, nàng thầm cảm tạ anh ta. La Minh nhìn gương mặt xinh đẹp tinh thuần, không một chút tỳ vết của Mạc Vũ Thường, trong lòng không khỏi thầm cười, có ai có thể cự tuyệt thỉnh cầu của một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy, huống chi bây giờ cũng có rất ít người phụ nữ có tình có nghĩa giống cô ấy. Nàng làm anh ta có cảm tình, không tự chủ được mà nảy sinh ý nghĩ giúp đỡ nàng. “Nếu có bất cứ thông tin hay tin tức gì, tôi sẽ báo cho cô.” La Minh gật đầu với Mạc Vũ Thường, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Mạc Vũ Thường cũng lập tức đứng lên, nói với anh ta : “Mọi chuyện xin nhờ cả vào anh, cảm ơn anh.” Nhìn La Minh rời đi, những chuyện khiến nàng căng thẳng cũng dần nhẹ nhàng khuây khoả. Lúc này, nàng chỉ có thể cầu nguyện ông trời ọi chuyện có thể được giải quyết thuận lợi. Ch.4-3

Edit: Cbellz

Beta: T.B.Van charon

Mạc Vũ Thường mặc một chiếc váy trắng điểm xuyết những bông hoa màu hồng, mái tóc thẳng dài xõa sau lưng, chân đi một đôi xăng đan Gypsy (*loại này hay gọi là bohemiêng ở nhà đó), bước vào một quán cà phê nhỏ.

Đó là một quán cà phê khá lạ, vừa ấm áp, yên tĩnh, lại vừa độc đáo, tao nhã, rất thích hợp để nói chuyện. Mạc Vũ Thường hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào. Nàng nhìn nhanh trong quán một lần, quả nhiên người bàn bạc với nàng – La tiên sinh vẫn chưa đến. Nàng chọn một góc và ngồi xuống, gọi một tách Capuchino và bắt đầu chờ đợi.

Mạc Vũ Thường vừa đợi vừa uống cà phê, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất ổn. Thành thực mà nói nàng cũng không chắc chắn phía bên kia có chấp nhận điều kiện của nàng hay không, nếu Thái Phong cũng từ chối điều kiện của nàng thì nàng nên làm sao đây? Theo tình hình hiện tại của nàng và Thẩm Hồng thì việc làm cần thiết nhất lúc này là kí hợp đồng để có thể có tiền trả nợ cho Thẩm Hồng. Hơn nữa, việc sớm giúp Thẩm Hồng yên ổn cuộc sống cũng là việc hữu ích nhất!

“Xin lỗi, cô có phải là Mạc Vũ Thường không?” Trong khi nàng đang đắm chìm trong suy tư thì tiếng gọi trầm thấp ấy đã đánh thức nàng trở lại thực tại.

Mạc Vũ Thường nhanh chóng ngẩng đầu lên, trước mắt nàng là một người đàn ông nhũn nhũn, nho nhũn, lễ độ. Từ người đó nàng cảm nhận được sự nồng hậu của anh ta, vẻ mặt ấm áp nở nụ cười tươi làm cho người khác không thể nào không có hảo cảm với anh.

“Vâng, xin chào, tôi là Mạc Vũ Thường” nàng cũng đáp lại bằng nụ cười tươi thân mật như thế, nhưng vẫn thoáng chút vẻ lo âu.

“Xin chào, tôi là người từ tập đoàn thời trang Thái Phong, đến đây để bàn về chuyện kí kết hợp đồng. Tôi họ La, tên chỉ có một chữ Minh” người đàn ông tự giới thiệu về bản thân.

Sau đó hai người ngồi xuống chỗ của mình, im lặng đánh giá đối phương. Trải qua một khoảng lặng, La Minh nở một nụ cười tán thưởng, rút từ trong cặp ra một tập hợp đồng đưa cho Mạc Vũ Thường.

“Tôi nghĩ cô đã xem qua nội dung hợp đồng, đây là bản có nội dung đầy đủ hơn, nếu không ngại thì cô có thể đọc kĩ lại.” La Minh trực tiếp giải thích.

Mạc Vũ Thường cảm thấy có chút không tự nhiên, nàng không biết nên bắt đầu như thế nào. Một lúc sau, nàng khẽ ho nhẹ, cố lấy dũng khí nói : “La tiên sinh, tôi rất hài lòng đối với nội dung của hợp đồng, không có điểm nào là không tốt, nhưng ... nhưng cá nhân tôi có một yêu cầu, hy vọng anh có thể chấp nhận.” Nàng nói một hơi xong, căng thẳng quan sát phản ứng của đối phương.

Trên mặt La Minh xuất hiện chút khó hiểu, rất nhanh, anh ta lại nở nụ cười và nói : “Không sao, Mạc tiểu thư cứ nói không cần phải ngại”

Mạc Vũ Thường hơi hạ mí mắt, chậm rãi nói : “Tôi hy vọng quý công ty có thể đồng ý thuê cả Thẩm Hồng” nàng dừng lại một chút, quan sát phản ứng của La Minh, vẻ mặt của anh ta có chút bối rối, nhưng vẫn yên lặng tiếp tục nghe nàng nói.

“Thẩm Hồng là chủ cũ của tôi, đồng thời cũng là một nhà thiết kế thời trang rất xuất sắc. Chỉ là gần đây cô ấy gặp một số chuyện, tôi hy vọng mình có thể giúp cô ấy một chút. Kinh nghiệm phong phú của cô ấy có thể dùng cho việc giảng dạy chuyên nghiệp hàng ngày, đối với quý công ty tuyệt đối giúp ích rất nhiều” Mạc Vũ Thường đem hết khả năng ra để thuyết phục, nhìn La Minh với vẻ mặt khẩn cầu.

Trên mặt La Minh không có chút biểu tình nào, cũng không nói gì, chỉ nhìn nàng. Sau một lúc lâu, anh ta mới xin lỗi mà nói : “Mạc tiểu thư, tôi hiểu tâm ý của cô đối với bạn bè, nhưng chuyện này không có trong kế hoạch của công ty chúng tôi, tôi e là ...” anh ta không nói rõ ra, nhưng ý tứ trong lời nói thì đã quá rõ ràng.

Mạc Vũ Thường vội vàng nói : “La tiên sinh, xin hãy nghe tôi nói, chuyện này rất quan trọng với tôi. Tôi không yêu cầu trả lương cao, tôi nguyện ý trích từ tiền lương của mình ra, chỉ cần quý công ty thuê Thẩm Hồng, cho cô ấy một cơ hội để phát huy sở trường của mình.” Đôi mắt trong sáng của nàng nhìn vào La Minh, vẻ cầu xin lẫn nóng lòng trong ánh mắt của nàng làm người ta không thể không cảm động.

La Minh trầm tư trong chốc lát, sau đó anh ta quyết định sẽ giúp nàng!

“Mạc tiểu thư, tôi sẵn lòng đem điều kiện của cô nói lại cho cấp trên, nhưng quyết định cuối cùng còn tùy vào tổng giám đốc của chúng tôi, hiện tại tôi không thể lập tức đáp ứng cô được. Anh ta mỉm cười với nàng.

Mạc Vũ Thường vui mừng gật mạnh đầu, “Cảm ơn anh, anh là người đầu tiên không lập tức từ chối tôi.” Từ trong đáy lòng, nàng thầm cảm tạ anh ta. La Minh nhìn gương mặt xinh đẹp tinh thuần, không một chút tỳ vết của Mạc Vũ Thường, trong lòng không khỏi thầm cười, có ai có thể cự tuyệt thỉnh cầu của một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy, huống chi bây giờ cũng có rất ít người phụ nữ có tình có nghĩa giống cô ấy. Nàng làm anh ta có cảm tình, không tự chủ được mà nảy sinh ý nghĩ giúp đỡ nàng. “Nếu có bất cứ thông tin hay tin tức gì, tôi sẽ báo cho cô.” La Minh gật đầu với Mạc Vũ Thường, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Mạc Vũ Thường cũng lập tức đứng lên, nói với anh ta : “Mọi chuyện xin nhờ cả vào anh, cảm ơn anh.” Nhìn La Minh rời đi, những chuyện khiến nàng căng thẳng cũng dần nhẹ nhàng khuây khoả. Lúc này, nàng chỉ có thể cầu nguyện ông trời ọi chuyện có thể được giải quyết thuận lợi.

La Minh không cần gõ cửa mà bước thẳng vào phòng tổng giám đốc Cố Vân Dã của tập đoàn Thái Phong. Anh ta là trợ lý đặc biệt của Cố Vân Dã, cũng là trợ thủ đắc lực của hần, lại là bạn tốt của nhau nên được hưởng một ít đặc quyền như vậy. “Có chuyện gì sao? Cậu đi hơi nhanh đấy.” Cố Vân Dã cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn mà hỏi luôn. La Minh nhún vai, “Cũng không phải là chuyện gì quan trọng cả, chỉ là có một chuyện đặc biệt muốn xin ý kiến của cậu, chính là chuyện ký kết hợp đồng với một người mẫu mới.” Anh ta vừa nói, vừa đưa một tập hồ sơ cho Cố Vân Dã.

Cố Vân Dã cầm tập tài liệu lên, nhướn một bên mày, “Chuyện này không phải giao toàn quyền cho cậu xử lý rồi sao?”

La Minh kéo một chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt hần. “Cứ xem qua tập hồ sơ này đã! Vị tiểu thư xinh đẹp trong này chính là người mà mình muốn chiêu mộ, nhưng mà, có chút vấn đề nảy sinh.” Anh ta đẩy tập hồ sơ về phía Cố Vân Dã.

Cố Vân Dã nghi hoặc mở tập hồ sơ ra, vốn dĩ không thèm để mắt tới, nhưng vừa nhìn thấy tấm ảnh trong hồ sơ thì nhanh chóng dán chặt mắt vào, trong mắt cũng nhanh chóng loé lên những tia nhìn cực nóng. Trong lòng hắn cuộn lên một đợt sóng mãnh liệt, nhưng hắn che giấu được rất tốt.

“Cô ta thật sự tốt như cậu nói sao?” Hắn hỏi với vẻ mặt lạnh nhạt, cố che giấu sự kích động không thể hiểu nổi trong lòng mình.

La Minh cười lớn, “Mình đã gặp cô ta rồi, tốt không chê vào đâu được. Không kể là gương mặt, dáng người hay là khí chất, đều là lựa chọn tốt nhất cho chúng ta tuyển.”

Cố Vân Dã liếc La Minh một cái rồi nhìn vào tấm ảnh trên bàn. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ gặp lại Mạc Vũ Thường theo cách này. Rõ ràng, sau bốn năm, nàng ngày càng trở nên xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn. Nàng có một loại khí chất chỉ của riêng mình. Còn mái tóc dài như thác nước đổ khiến nàng trông càng nữ tính hơn. Chỉ nhìn vào ảnh chụp của nàng mà toàn thân hắn không hiểu sao đã dâng lên một luồng khí không nóng.

Một tiếng “sập”, Cố Vân Dã cúi kính đóng tập tài liệu lại, “VẬY cậu đã ký được hợp đồng với cô ta?”, Hắn thô lỗ nói một cách thiếu kiên nhẫn. Đáng chết! Hắn rất ghét loại cảm giác không thể khống chế cảm xúc của chính mình như thế này.

La Minh hơi ngạc nhiên trước phản ứng của hắn, nhưng vẫn không nói nhiều. “Tôi rất muốn thế, nhưng cô ta có một yêu cầu đặc biệt, cần phải có sự đồng ý của cậu.” Anh ta dè dặt nhìn hắn một cái.

Cố Vân Dã cười khẩy một tiếng, cô ta vẫn chỉ là một người đàn bà tầm thường như thế, cuối cùng cũng chỉ là một người đàn bà hám tiền.

“Yêu cầu đặc biệt gì? Tiền ư? Mình nghĩ chúng ta có thể trả cao nhất.” Vẻ mặt của hắn vẫn không thay đổi, nói với giọng khinh miệt.

“Ồ... không, không phải như cậu nghĩ đâu! Cô ấy chỉ hy vọng chúng ta có thể thuê Thẩm Hồng, cho Thẩm Hồng một chỗ làm việc.” La Minh vội vàng lắc đầu giải thích.

Cố Vân Dã nhíu mày, “Mình có biết Thẩm Hồng, cô ấy từng là một nhà thiết kế cực kì xuất sắc. Nhưng hai năm qua, cô ta bỗng nhiên tụt dốc rồi im ắng, đã hết thời rồi”

La Minh gật đầu, “Đúng vậy! Mà Thẩm Hồng lại là chủ cũ của cô Mạc, có vẻ tình cảm của bọn họ cực kì tốt, cô Mạc cũng vì Thẩm Hồng mà từ chối vài công ty, chỉ vì bọn họ không muốn thuê Thẩm Hồng.” Anh ta nói với vẻ khâm phục.

“Cậu có vẻ thích cô ta!” Cố Vân Dã chưa chút nói.

La Minh lại nhún vai, “Mình có thích cô ta cũng chẳng có ích gì, cơ bản là cậu phải đồng ý mới được. Tuy nhiên cô ta thực sự là một người phụ nữ đặc biệt! Có nhan sắc, lại thiện lương, trọng tình nghĩa, phụ nữ như thế bây giờ hiếm lắm!” Anh ta thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Cố Vân Dã trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên, khuôn mặt cương nghị lạnh lùng của hắn hiện lên một nụ cười tà mị, trong lòng hắn đã có kế hoạch của mình. “Nói với cô ta là mình muốn trực tiếp bàn chuyện điều kiện của cô ta.” Hắn phân phó với La Minh.

Trong thâm tâm La Minh thầm có chút kinh ngạc, anh biết Cố Vân Dã chưa từng gặp riêng người mẫu nào. Tuy trong lòng đầy nghi vấn nhưng anh ta vẫn khôn ngoan trả lời, “Được rồi, mình sẽ sắp xếp thời gian để cậu gặp cô ấy.” Với tay lấy tài liệu, La Minh quay đi.

Ra đến cửa, La Minh đột nhiên dừng lại, “Đúng rồi, mình cảm thấy cô Mạc rất quen, hình như đã từng thấy ở đâu rồi.” Anh ta quay đầu nhìn Cố Vân Dã, ánh mắt không biết là cố ý hay vô ý nhìn vào tấm ảnh đặt trên bàn làm việc của Cố Vân Dã. Thấy bộ dạng trầm mặc của Cố Vân Dã, anh ta sờ mũi, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Mạc Vũ Thường rụt rè đi vào công ty của Cố Vân Dã.

Kể từ khi nhận được điện thoại của La Minh vào ngày hôm trước, tâm trạng của nàng như sợi dây đã bị kéo căng hết mức, hơn nữa cả hai đêm rồi nàng đều mất ngủ. Trong lòng nàng thầm đấu tranh một thời

gian dài, do dự có nên từ bỏ hay không. Nhưng nhìn thấy Thẩm Hồng bất lực, tiều tụy, chật vật vì chuyện nợ nần tiền bạc, nàng hiểu rằng mình đã không thể có lựa chọn nào khác nữa rồi.

Nàng ngồi ở quầy lễ tân chờ nhân viên thông báo, nhìn quanh căn phòng rộng lớn mà gọn gàng ngăn nắp. Quả nhiên, Cố Vân Dã đã quản lý công ty rất tốt. Mấy năm qua, danh tiếng của hắn trong giới thời trang rất lớn, không ai là không biết đến.

Khi nhân viên lễ tân thông báo cho nàng dùng thang máy cá nhân lên tầng 12, Mạc Vũ Thường cảm thấy càng căng thẳng, hồi hộp lẫn bất an. Trong lòng nàng thầm kinh hoàng, thật ra, ngoài vẻ khấn trương bên ngoài, nàng còn cảm thấy một chút háo hức. Không thể phủ nhận, dù mấy năm đã qua, nhưng nàng vẫn mong muốn được nhìn thấy hắn, vẫn yêu hắn như cũ, chỉ là nàng luôn cố gắng kìm nén tình cảm và khát khao đó. Cảm giác sợ hãi lẫn chờ mong này làm cho nàng cảm thấy vừa nóng lại vừa lạnh, cơ thể trở nên hơi run run.

Đứng trước cửa phòng tổng giám đốc, Mạc Vũ Thường chần chừ hồi lâu, sau đó hít một hơi thật sâu mới đưa tay lên gõ cửa.

“Mời vào!” một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía trong phòng.

Cả người Mạc Vũ Thường như phát run, nàng mãi mãi không quên được giọng nói này. Nàng mở cửa bước vào, mí mắt vẫn sụp xuống, nàng không có đủ can đảm để đối mặt với hắn.

“Ngẩng đầu lên nhìn tôi, không cần phải sợ hãi như vậy, dù sao chúng ta cũng là người quen phải không nào.” Cố Vân Dã nói với giọng điệu châm chọc.

Cái giọng điệu ấy của hắn lập tức làm Mạc Vũ Thường đỏ bừng mặt. Nàng ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Cố Vân Dã. “Tôi... Anh... Đã lâu không gặp, anh dạo này khỏe không?” Chân tay nàng trong chốc lát đã trở nên luống cuống, kể cả nói cũng nói lắp.

Hai con mắt sắc bén của Cố Vân Dã nhìn nàng chăm chú, từ đầu đến chân đều nhìn thật kỹ. Nàng có vẻ gầy hơn, tóc búi gọn sau đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cũng đôi mắt trong suốt sáng ngời, đôi môi hồng hồng ướt át khẽ mở. Gương mặt vô tội mà mê hoặc lòng người này đã luôn xuất hiện trong giấc mơ của hắn, phiền quấy hắn bằng mọi cách.

Đôi mắt của Cố Vân Dã bỗng trở nên thâm trầm hơn, trong ánh mắt nổi lên khát khao dục vọng, nhưng rất nhanh, hắn kiềm chế được chính mình. “Điều kiện của cô, người của tôi đã nói lại cho tôi...” hắn ung dung nói, ánh mắt lười nhác nhìn khắp người Mạc Vũ Thường.

Dưới cái nhìn của hắn, Mạc Vũ Thường cảm thấy không thoải mái, hô hấp cũng như nhịp đập của trái tim cũng trở nên nhanh hơn. Nàng cố gắng chuyển sự chú ý của hắn đang để trên người nàng “Anh... không biết ý của anh như thế nào?”

Cố Vân Dã bật cười khê “Cô thật là quá ngây thơ! Đây là một thế giới coi trọng hiệu quả và lợi ích, sẽ không ai vì cô mà tăng thêm gánh nặng ỉn cả, cho dù cô là một mặt hàng có giá trị thế nào đi nữa.” Hắn nói một cách trào phúng.

Khuôn mặt Mạc Vũ Thường tối sầm lại, đáng lẽ nàng nên sớm biết sẽ không có ai chấp nhận điều kiện của nàng. Hiện giờ một tia hy vọng nàng cũng không thể có.

“Tôi... Tôi xin lỗi vì làm mất thời gian của anh. Cảm ơn vì đã gọi cho tôi.” Nàng miễn cưỡng cúi đầu nói. Một vài lọn tóc rơi ra từ búi tóc, nhẹ nhàng rơi xuống bên cằm cổ trắng nõn của nàng, làm người khác không thể kiềm chế chỉ muốn đưa tay chạm vào.

Nàng xoay người định rời đi, Cố Vân Dã đột nhiên gọi lớn : “Đợi đã! Tôi có nói là không chấp nhận sao?”

Mạc Vũ Thường lập tức xoay người lại, trên mặt nở một nụ cười đầy hy vọng. “Anh... Anh sẵn sàng đồng ý với điều kiện của tôi sao?” Nàng không tin nổi hỏi lại.

Cố Vân Dã không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ đứng dậy, chậm rãi bước về phía nàng. Trên mặt hắn hiện lên một nụ cười khó hiểu, trong cặp mắt hiện lên một tia cuồng dã nhìn cô.

Trước cái nhìn của hấn Mạc Vũ Thường bỗng đỏ hết cả mặt, toàn thân bỗng có một luồng điện. Bốn năm rồi hấn vẫn cao lớn như vậy, gương mặt ngăm đen tuần dật trải qua năm tháng càng làm hấn thêm cương nghị, toàn thân tỏa ra sự nam tính mãnh liệt. Ánh mắt của hấn làm nàng không thể không chế mà chỉ biết tuân lệnh. Ở trước mặt hấn, nàng dường như vẫn chỉ là cô gái si ngốc của bốn năm về trước.

Ý thức được bản thân đang mê mang, Mạc Vũ Thường cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng Cổ Vân Dã.

Cổ Vân Dã quan sát mọi hành động của nàng, trong lòng không khỏi có một chút tự mãn, đắc ý. Hóa ra không chỉ có hấn là không quên được, nàng cũng vậy. Có lẽ nàng vẫn lưu luyến si mê hấn như trước, nghĩ vậy, trong lòng hấn bỗng có cảm giác vui mừng to lớn không hiểu được.

“Tôi có thể đáp ứng điều kiện của cô, nhưng tôi cũng có một điều kiện.” Hấn đi đến bên cạnh nàng, đưa tay nâng cằm nàng lên.

Mạc Vũ Thường nhìn thẳng vào mắt hấn, có chút vô thức hỏi: “Điều kiện gì?”

Khóe miệng Cổ Vân Dã nhếch lên nở một nụ cười mờ ám, cũng không trả lời ngay câu hỏi của nàng. Hấn buông cằm nàng ra, tháo búi tóc của nàng, trong nháy mắt mái tóc dài buông xuống như một tấm lụa đen cao cấp.

Mạc Vũ Thường kinh ngạc kêu lên một tiếng, nàng không thể đoán được hấn sẽ có những hành động như thế này.

Cổ Vân Dã áp mặt vào tóc nàng, hít thật sâu. Rồi hấn chạm môi vào vành tai mềm mại của nàng.

“Điều kiện của tôi rất đơn giản, tôi muốn em!” Hấn thì thầm vào tai nàng. Hấn đã quyết định rồi, thay vì chọn một người phụ nữ khác làm tình nhân, chẳng bằng chọn Mạc Vũ Thường. Dục vọng của hấn là do nàng khơi lên, có lẽ khi có được nàng rồi thì cảm giác đây đưa phiền toái không hiểu được này sẽ biến mất.

Cả người Mạc Vũ Thường run rẩy, nàng quay đầu, đôi mắt to tròn nhìn hấn « Anh... anh... tôi không hiểu anh muốn gì! » Nàng đã khiếp sợ đến mức không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Cổ Vân Dã cười nhẹ một tiếng, tay vuốt mái tóc mềm mại của nàng. “ Ý của tôi là tôi muốn em làm tình nhân của tôi.” Giọng nói của hấn trầm thấp mà khàn khàn.

Mạc Vũ Thường cảm thấy đầu nàng như nổ tung một tiếng. Nàng sợ hãi, không thể nói gì, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Cổ Vân Dã. Nàng không hiểu vì sao mà hấn lại đưa ra điều kiện như vậy, không phải hấn rất ghét nàng sao?

“ Tôi... tôi không biết, tôi... tôi không thể đáp ứng những chuyện như thế này.” Nàng bối rối cự tuyệt.

Cổ Vân Dã quay lại chỗ ngồi của mình. “Em hãy suy nghĩ cho kỹ! Tôi không những có thể cho Thẩm Hồng một công việc để cô ta có thể tiếp tục phát huy tài năng mà còn có thể trả cho cô ta mức lương thật hậu đãi. Thậm chí, tôi còn có thể giúp cô ta trả hết nợ nần” Hấn liếc nàng mà nói.

Mạc Vũ Thường thống khổ, trong lòng thầm đấu tranh. Nếu nàng đồng ý điều kiện của hấn, những khó khăn trước mắt lập tức sẽ được giải quyết. Nhưng đồng thời nàng cũng phải trả một cái giá thật đắt, nàng sẽ không thể thoát khỏi tình cảnh tan nát cõi lòng, khiến cho chính mình mãi mãi không thể thoát ra được.

“ Tôi... Tôi không thể ...”

Chưa dứt lời, Cổ Vân Dã như đã đoán được trong lòng nàng suy nghĩ những gì, hấn lạnh lùng ngắt lời nàng. “ Không thể! Tôi muốn có câu trả lời ngay lập tức. Chỉ cần cô đáp ứng, những chuyện tôi hứa sẽ lập tức có hiệu lực. Hơn nữa hợp đồng của chúng ta chỉ có lần này thôi, tôi không muốn dành nhiều thời gian với nó.” Về mặt hấn kiên định và không thể thỏa hiệp.

Nhìn vào khuôn mặt tự đắc và mạnh mẽ của hấn, Mạc Vũ Thường bất lực cắn môi nói “ Tôi... Tôi đáp ứng anh.”

Giọng nói của nàng rất nhỏ, dường như không nghe thấy được, nhưng Cổ Vân Dã đã nghe thấy rất rõ. Thoảng chốc, hấn như cảm thấy trút được một gánh nặng và vui sướng, thoải mái, song hấn vẫn lạnh lùng lấy bản hợp đồng ra đưa cho Mạc Vũ Thường.

“Kí tên cô vào” Hấn ra lệnh.

Mạc Vũ Thường máy móc làm theo lời hấn, tâm trí nàng vẫn đang còn hỗn loạn.

“Tuần sau cùng Thẩm Hồng đến công ty báo danh, bắt đầu làm việc.” Cố Vân Dã nói với giọng điệu cấp trên.

Mạc Vũ Thường gật đầu, “Như vậy, hợp đồng kia của chúng ta bao giờ bắt đầu?” Nàng lo sợ hỏi.

Cố Vân Dã cười tà mị “Đến lúc đó tôi sẽ cho cô biết.” Hấn dừng lại, nói tiếp mà không cười, “Chuyện này, tôi không muốn có người thứ ba biết. Hơn nữa, tôi nói trước, cô cũng đừng vọng tưởng là làm tình nhân của tôi thì cô có thể được hưởng đặc quyền trong công việc.”

Giọng điệu hấn trầm mà mạnh, rõ ràng muốn nói rõ rằng bọn họ chỉ là đương làm một vụ giao dịch trao đổi, hấn không hề có chút tình cảm nào đối với nàng!

Mạc Vũ Thường cắn môi, gật đầu xác nhận, nhưng trong lòng nổi lên một trận chua xót. Sau bốn năm, những lời vô tình lạnh lùng kia của hấn vẫn có sức sát thương cực mạnh. Nàng cố giữ nước mắt đang chực rơi ra trong khóe mắt, bước thẳng ra khỏi văn phòng của hấn mà không quay đầu lại.

Sau khi Mạc Vũ Thường rời đi, Cố Vân Dã cầm hợp đồng lên, nhìn chằm chằm vào chữ ký của nàng. Bản hợp đồng này tuyên bố nàng là người mẫu mới của công ty, cũng có nghĩa là nàng thuộc về hấn!

Hấn nở một nụ cười đắc ý và thỏa mãn. Trong mấy tháng tới, hấn sẽ ở trên thân thể nàng để chứng minh rằng những cảm giác xáo động không hiểu nổi kia chỉ là khát khao dục vọng thuần túy mà thôi, xóa đi hình ảnh của nàng trong mỗi giấc mơ của hấn, rồi trở về dáng vẻ bình tĩnh thực sự của hấn trước kia.

5. Chương 05

Chương 5

Bên trong phòng chụp ảnh, Mạc Vũ Thường đang mặc trang phục mùa đông mới chuẩn bị tung ra thị trường của Thái Phong. Ở trước máy ảnh nàng bắt đầu tạo ra đủ kiểu dáng. Nhiếp ảnh gia bận rộn bắt giữ lấy thân ảnh cùng thần sắc sáng ngời như hoa của nàng, chỉ nghe thấy tiếng máy chụp ảnh “cách, cách”.

Sau một loạt ảnh, Mạc Vũ Thường nhanh chóng ngồi xuống để nghỉ ngơi, nhân viên trang điểm vội vàng chạy đến kiểm tra xem có cần dặm lại không.

Mạc Vũ Thường mệt mỏi nhắm mắt lại, nàng làm việc ở Thái Phong đã hơn một tuần rồi! Cuối tuần này lượng công việc của nàng quả thực có thể nói là cực kì bận rộn, làm cho nàng thật ửng pho không nổi. Từ hôm đó, thần kinh của nàng luôn luôn căng thẳng, không thể thả lỏng. Nguyên nhân chính là vì Cố Vân Dã.

Từ sau khi hấn cùng nàng kí hợp đồng tình nhân kia, hấn không hề đi tìm nàng. Mà đã hơn một tuần nay, nàng cũng chưa gặp mặt hấn một lần, loại cảm giác không xác định và bị người khác nắm trong tay này làm cho nàng cảm thấy thật khó chịu. Nàng bắt đầu hoài nghi chính mình có sáng suốt không khi đáp ứng loại điều kiện vớ vẩn này.

Điều an ủi duy nhất đáng giá là, nợ nần của Thẩm Hồng đã sắp được giải quyết, hơn nữa công việc Thái Phong giao cho Thẩm Hồng khiến cho cô hoàn toàn phát huy được sở trường, khiến cho cô cả người rực rỡ hẳn lên, lại khôi phục tinh thần nhiệt tình vốn có của cô. Sự thay đổi của Thẩm Hồng làm cho Mạc Vũ Thường càng thêm tin tưởng quyết định của mình là chính xác. Đương nhiên, nàng cũng không cho Thẩm Hồng biết giao dịch lúc đó của nàng cùng Cố Vân Dã.

Sau khi công việc vừa chấm dứt, Mạc Vũ Thường tẩy trang, thay quần áo, khi đang chuẩn bị rời khỏi phòng nghỉ, điện thoại vang lên, trong phòng đã không còn ai, nàng liền cầm lấy điện thoại, ôn nhu nói: Alo

Lúc 6h, chờ ở bên ngoài bãi đỗ xe dưới lầu, sẽ có xe đến đón em. Tiếng nói trầm thấp hùng hồn truyền đến từ trong ống nghe.

Tim của Mạc Vũ Thường thoáng chốc ngừng đập, đó là tiếng nói của Cố Vân Dã. Hắn cuối cùng đã đòi hỏi nàng thực hiện theo thỏa thuận, hơn nữa sự thực hiển nhiên là hắn nắm rõ thời gian làm việc của nàng trong lòng bàn tay.

Bàn tay cầm ống nghe của nàng bắt đầu run run, A!..... phải đi đâu? nàng miễn cưỡng nói ra một câu.

Đừng hỏi nhiều như vậy, cứ theo lời nói của tôi mà làm là đến nơi! hắn dùng giọng nói ra lệnh vừa lạnh vừa trầm vừa ngang ngược.

Trong lúc Mạc Vũ Thường đang định nói gì thì điện thoại liền đột nhiên bị ngắt. Nàng giật mình trầm lặng một hồi lâu, rồi mới liếc mắt nhìn cái đồng hồ báo thức, cũng sắp 6h, nàng không có thời gian để chần chờ. Thế là nàng nhanh chóng cầm lấy túi xách, tắt đèn, đi ra khỏi phòng nghỉ.

* * *

Lái xe chở Mạc Vũ Thường đi vào một khu dân cư cao cấp, toàn là những khu căn hộ cao tầng. Nhìn thấy Cố Vân Dã đã đứng chờ ở chỗ vào. Mạc Vũ Thường cố gắng kìm chế ra vẻ thản nhiên, tim lo sợ đập phập phồng, hai mắt chậm rãi nhìn về phía Cố Vân Dã.

Nàng vừa đến gần, Cố Vân Dã lập tức kéo bàn tay nhỏ bé của nàng đi về phía tòa nhà, dọc theo đường đi từ đầu đến cuối không nói với nàng một câu.

Tiến vào trong thang máy, hắn ấn nút lên tầng mười một, rồi hai mắt mới nhìn thẳng vào Mạc Vũ Thường, giống như muốn đánh động một cái gì đó trong người nàng. Mạc Vũ Thường nhanh chóng hạ mí mắt, nàng căn bản không dám đối diện ánh mắt như ngọn lửa kia của hắn.

“Đỉnh” một tiếng, đến lầu mười một, cũng phá vỡ không khí hết sức căng thẳng giữa hai người.

Cố Vân Dã nắm tay nàng đi vào cánh cửa lớn duy nhất, bên trong là một căn phòng cực kì rộng lớn, hoàn toàn là do danh gia thiết kế, cách thức không giống người thường.

Tầm mắt của nàng nhìn khắp phòng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Căn nhà này là của em. Từ hôm nay trở đi, em sẽ ở đây. Mặt hắn không chút thay đổi nói, hiển nhiên là không cần đến sự đồng ý của nàng.

Quyết định của hắn làm cho Mạc Vũ Thường kinh ngạc mở to hai mắt, chằm chằm nhìn hắn, Ai..... Nhà em đã thuê làm sao bây giờ?

Không phải quan tâm, tôi đã cho người xử lý tốt mọi việc, em không cần lo lắng. trong giọng nói của hắn có một chút không kiên nhẫn.

Mạc Vũ Thường thật cẩn thận nhìn hắn, rồi mới ngập ngừng hỏi: Em..... Việc em đến chỗ anh ở, bác gái có biết hay không –

Lời còn chưa dứt, tức thì đã bị Cố Vân Dã thô lỗ cắt ngang. Tôi nói rồi, tôi không muốn có người thứ ba biết thỏa thuận của chúng ta, đương nhiên cũng bao gồm cả mẹ tôi. Đôi mắt đen lợi hại của hắn nhìn nàng một hồi lâu, rồi mới tiếp tục nói: Nơi này là nhà riêng của tôi, chỉ có những lúc đặc biệt tôi mới đến ở nơi này, nói như vậy em hẳn đã biết? Đôi mắt của hắn phút chốc hiện lên một tia sáng cực nóng, ý tứ ám muội trong giọng nói đã vô cùng rõ ràng.

Khuôn mặt Mạc Vũ Thường bỗng chốc đã trở nên ửng hồng. Nàng không khỏi trầm nghĩ, hắn là đã từng ở nơi đây với những người con gái khác? Ý nghĩ này làm cho trong lòng của nàng dâng lên một cảm giác ghen tị.

Em đi tắm rửa, thay quần áo đi, tôi muốn đi ăn tối rồi hắn phá vỡ sự trầm tư của nàng, nói thúc giục.

Mạc Vũ Thường trầm mặc gật đầu, nhanh chóng lấy quần áo trong túi xách của nàng, đi về phía phòng tắm.

Cố Vân Dã dẫn Mạc Vũ Thường đến một nhà hàng có phong cách ấm áp ở gần đó. Sau khi gọi món, hai người liền lặng yên ngồi đối diện nhau.

Mạc Vũ Thường luôn nhìn xuống, không biết vì sao nàng đối với hắn luôn vừa yêu vừa sợ. Ở trước mặt hắn, nàng giống như là một con thỏ trắng dễ dàng hù dọa, việc này quả thật là làm nhục đáng người cao ráo của nàng, nàng không khỏi tự chế giấu mình, khéo miệng cũng bất giác hơi mỉm cười.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Cố Vân Dã đột nhiên hỏi.

Hắn đã quan sát nàng thật lâu, hai gò má ngượng ngùng đỏ hồng, đôi môi ướm át khả ái vẽ thành một hình vòng cung tựa như mỉm cười. Đột nhiên, hắn cảm thấy hạ thân của mình bỗng căng cứng như bị dục vọng thiêu đốt mạnh mẽ.

Đáng chết! Chỉ việc nhìn nàng thôi cũng có phản ứng kịch liệt như vậy, hắn thực hối hận đã dẫn nàng đến đây ăn tối, hiện giờ thực phẩm mà hắn đói khát lại không thể giải quyết được.

Mạc Vũ Thường nhìn về mặt tối tăm thâm trầm bất định của hắn, cẩn thận trả lời: “Không có gì, em chỉ cảm thấy mình cao lớn như vậy nhưng lá gan lại nhỏ, có chút buồn cười.”

Cố Vân Dã nhướng một bên mày, tò mò hỏi: “Vì sao em cảm thấy mình nhát gan?”

Mạc Vũ Thường bỗng dừng nhìn xuống, hàng lông mi cong hơi run, “Bởi vì.. vì...” nàng thật sự nói không nên lời, nàng làm sao có thể trước mặt hắn thừa nhận nàng sợ hắn.

“Nói! Tôi muốn em nói, em phải nói! Cô Vân Dã nheo nhanh hai mắt ra lệnh, hắn không thích nàng có gì che giấu.

Ngữ khí của hắn làm Mạc Vũ Thường rung động một chút, nàng nhanh chóng giương mắt lên nhìn hắn. “Bởi vì... bởi vì em rất sợ anh! Mỗi lần nhìn anh em sẽ không khống chế được mà phát run lên.” Nàng cuối cùng cũng phải nói, sau khi hắn nghe xong nhất định sẽ rất đắc ý, thậm chí sẽ trêu chọc nàng.

Thế nhưng ai ngờ Cố Vân Dã lại cười thật vui vẻ! Rồi sự trong sáng của tiếng cười làm cho tim Mạc Vũ Thường đập mạnh, đập thành thạch không thôi.

Sau một lúc lâu, tiếng cười của hắn mới ngừng lại. Đôi mắt tăm tối của hắn sáng lên, chăm chú nhìn Mạc Vũ Thường. “Em không phải sợ tôi mà là sợ chính mình!” Hắn nói một cách sâu xa khó hiểu. Mạc Vũ Thường nhìn hắn khó hiểu, nàng không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Cố Vân Dã nhanh chóng hướng về phía trước, lấy môi khẽ chạm vào môi nàng rồi rời đi. “Tối nay, tôi sẽ chứng minh cho em thấy!” Giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn, tràn ngập ham muốn.

Mạc Vũ Thường càng thêm hoảng hốt và không được tự nhiên. Nàng căn bản không có can đảm ngẩng đầu lên nhìn hắn chỉ cần nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tối nay, nàng liền thấy khẩn trương.

Bữa cơm này, Mạc Vũ Thường vốn không ăn được bao nhiêu, những suy nghĩ kinh hoàng sợ hãi như chiếm lấy nàng. Sau khi dùng cơm xong, nàng giống như một pho tượng mất đi lý trí mặc cho Cố Vân Dã dẫn nàng về nhà.

Vừa tiến vào phòng khách, Cố Vân Dã đột nhiên ôm Mạc Vũ Thường đi về phòng ngủ. Hơi thở của hắn dồn dập, hai mắt tối tăm vì dục vọng nên càng có vẻ sâu hơn.

“Anh không thể nhịn được nữa rồi.” Hắn thở nhẹ bên tai nàng.

Mạc Vũ Thường kinh hô một tiếng, đôi mắt to ngập nước nhìn Cố Vân Dã, hắn dọa nàng sợ chết được! Nhưng nàng chỉ có thể dùng hai tay ôm chặt lấy cổ của hắn, để duy trì sự cân bằng thân thể của mình, nàng không biết mình nên đáp lại hắn như thế nào.

Cố Vân Dã ôm Mạc Vũ Thường đi vào phòng ngủ, đem nàng đặt lên giường. “Cởi quần áo của em ra!” Hắn lấy giọng ra lệnh nói.

Mạc Vũ Thường giật mình yên lặng trong chốc lát, về mặt sợ hãi nhìn hắn, tuy rằng nàng và hắn có gần gũi da thịt một lần nhưng đã nhiều năm trước. Nay nếu bắt nàng hoàn toàn trần trụi trước mặt hắn thì nàng quả thực sợ không chịu được.

Cố Vân Dã neho mắt nhìn nàng, một mặt tự cởi bỏ quần áo trên người mình. “Nếu em không làm theo lời tôi, có lẽ quần áo của em sẽ phải quảng bỏ mất thôi.” Hấn nói nhẹ nhàng, trong giọng nói có hàm ý uy hiếp rõ ràng.

Mạc Vũ Thường khấn trương nuốt nước miếng, nửa người trên của hấn đã lộ ra, cơ ngực rắn chắc màu đồng. Dưới ánh mắt chờ đợi của hấn, nàng khuất phục rồi! Cấn rằng, hai tay nàng cởi bỏ từng nút thắt, tay nàng dường như không khống chế được mà phát run.

Vài phút sau, tấm thân ngà ngọc của nàng hoàn toàn phơi bày trước mặt Cố Vân Dã. Nàng không dám ngẩng lên nhìn hấn, đôi mắt dán xuống mặt đất. Mái tóc đen dài của nàng buông thả trước ngực che phủ đôi gò bồng đảo cao ngất mềm mại, đối lập mãnh liệt với làn da trắng như tuyết của nàng. Đôi nụ hoa mãn côi như ẩn như hiện khiêu khích giác quan của hấn.

Dục vọng trong mắt Cố Vân Dã càng thêm sâu, hấn không thể không thừa nhận nàng đẹp kinh hồn. Qua bốn năm, thân thể nàng càng chín muồi mượt mà, cặp đùi thon thả trắng nõn kia đủ để cho đàn ông điên đảo. Hấn muốn nhanh chóng nhắm nháp nàng, muốn cặp chân thon dài của nàng vòng quanh người hấn.

Hấn khỏa thân đi về phía nàng, lấy tay đẩy mái tóc dài trước ngực của nàng ra sau, ngón tay hấn khiêu khích nụ hoa của nàng không ngừng vuốt ve xoa nắn khiến chúng trở nên căng cứng.

Mạc Vũ Thường cả người chấn động mạnh, bắt lực nâng mắt lên nhìn hấn, trong đôi mắt sâu thẳm có một tia sáng như lệ trong suốt.

“Van anh... đừng...đừng như vậy!” Nàng nhẹ giọng cầu khẩn hấn.

Cố Vân Dã xùy nhẹ một tiếng, vẻ mặt cười tà mị. “Đừng quên em là tình nhân của tôi, tùy ý tôi muốn như thế nào là làm thế đấy, đây là nhiệm vụ của em, hiểu không?” Hấn tàn nhẫn cố ý châm chọc, không nghĩ rằng việc làm cho nàng mê say cũng gây ra cho hấn không ít rung động cùng sung sướng.

Toàn thân Mạc Vũ Thường đột nhiên cứng đờ. Hấn nói đúng, đây là cái giá mà nàng phải trả. Nhưng đối với việc này, nàng thật sự không có kinh nghiệm, ngoài chuyện cảm thấy xấu hổ cực độ, nàng hoàn toàn không biết nên làm như thế nào. “Em... em không biết nên làm thế nào” Nàng ngập ngừng nói.

Cố Vân Dã cười nhẹ, lập tức đẩy nàng nằm ngả xuống giường. Hai tay vờn về nụ hoa của nàng, cúi đầu trước ngực nàng rồi không ngừng khéo léo cấn, mút.

“A...” Cả người Mạc Vũ Thường run lên, tê dại, nhất thời ưỡn cong lên, đầu óc nàng sớm đã trở nên hỗn loạn.

Cố Vân Dã hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cùng đôi mắt mờ sương nhắm lại của nàng. Tay hấn chậm rãi đi xuống, khe vuốt qua bụng rồi đi vào giữa hai chân của nàng, hết sức khiêu khích, nhẹ nhàng xâm nhập vào vùng nhạy cảm, khiến cho Mạc Vũ Thường không nhận được vận vẹo thân người đồng thời phát ra tiếng thở dốc rên rỉ.

Nàng cố gắng tập độ muốn cưỡng lại cái cảm giác dường như ẩm ướt vừa nóng vừa lạnh này. Nhưng hấn không ngừng ve vuốt cùng khiêu khích, hoàn toàn khiến nàng thần trí mê muội, toàn thân run rẩy không thôi.

Cố Vân Dã thở dốc bên tai nàng, thân thể đầy mồ hôi nóng rực của hấn đè lên người nàng, hương vị của hơi thở thổi vào các giác quan của nàng như lưu lại dấu ấn trên người nàng. Hấn một lần nữa khe cấn, mút vào da thịt nàng cho đến khi đỏ hồng lên.

Rất cực dường như cũng không thể chịu đựng nổi, Cố Vân Dã miễn cưỡng rướn người lên chiếc tủ đầu giường lấy ra một chiếc bao cao su, lên tiếng cảnh báo nàng: “Tôi chỉ dùng lần này thôi, sau này em nhớ uống thuốc định kỳ, đây cũng là nhiệm vụ của một tình nhân.”

Mạc Vũ Thường cấn bản không thể trả lời, đôi mắt long lanh nước nửa nhắm nửa mở, hai tay bắt lực nắm chặt khăn trải giường.

Nhìn bộ dạng thanh thuần mê người của nàng lúc này, Cố Vân Dã nhìn không được khe gằm nhẹ lên một tiếng. Hấn lập tức tách hai chân nàng ra, mạnh mẽ đem mình nhanh chóng đưa vào cơ thể ẩm áp của nàng. Sự kết hợp trong nháy mắt kia khiến hấn phát ra một tiếng thỏa mãn còn nàng thì đau đến nhủu mày.

Biểu hiện của nàng nói cho hắn biết mấy năm qua nàng chưa từng chung đụng với người đàn ông nào. Phát hiện này lại làm cho hắn vô cùng hưng phấn và thỏa mãn. Không nhận được nhiệt huyết trào dâng, hắn bắt đầu cử động, lực ở hông không ngừng càng lúc càng mạnh, xâm nhập vào nàng khiến cho nàng tựa hồ rơi vào cơn cuồng phong bên dưới hắn.

“Xin anh... chậm một chút... Em không chịu nổi!” Giọng nói của nàng dường như vỡ vụn, hai tay nhanh chóng bám vào bờ vai của hắn.

Cố Vân Dã chỉ cười, động tác của phần thân dưới không hề chậm lại, ngược lại còn tăng lên, mãnh liệt tiến vào. Hắn không ngừng xâm chiếm thân thể nàng. Ở bên dưới hắn, Mạc Vũ Thường gần như muốn ngất đi.

Nàng không nhận được khóc nức nở, rồi nhẹ giọng cầu xin: “Cố đại ca... van anh...dừng lại!” Trong tình thế cấp bách, nàng dùng cách xưng hô trước kia của nàng đối với hắn.

“Tôi không phải là Cố đại ca của em, sau này không được gọi tôi là Cố đại ca, biết không?” Hắn hờn giận gầm nhẹ. Không biết vì cái gì, hắn không thích nàng gọi hắn là Cố đại ca. Lúc này quan hệ giữa họ thuận túy là giữa đàn ông và đàn bà, không nên có cách xưng hô này, nàng không phải là em hắn, hắn cũng không muốn làm anh của nàng!

Lời vừa nói xong, thân mình của hắn càng thêm mạnh mẽ ra vào trong cơ thể nàng, mang hai người đến đoạn cao trào không có biên giới...

Kích tình đã qua, Mạc Vũ Thường mơ hồ chìm vào giấc ngủ, nhưng Cố Vân Dã lại có vẻ tinh thần sảng khoái, tinh lực càng thêm dư thừa. Hắn thỏa mãn nhìn thân thể bóng bẩy hồng hồng lấm tấm mồ hôi của Mạc Vũ Thường, một tay quyến luyến vuốt ve lưng ngọc của nàng. Không thể nghi ngờ gì nữa, đây chính là đêm hoan ái mất hồn nhất trong suốt bốn năm qua của hắn.

Không ngờ sự non nớt thiếu kinh nghiệm của nàng lại có thể mang đến cho hắn niềm vui thích lớn như vậy, Cố Vân Dã thỏa mãn nhớ lại. Quyết định của hắn quả nhiên là đúng, chỉ có nàng mới có thể khơi dậy lửa dục tình trong người hắn, những người con gái khác không thể thay thế nàng.

“Ừ...” Mạc Vũ Thường bật ra một tiếng rên nhẹ, bất giác nửa tỉnh nửa mê đem thân thể mình dán sát vào lòng Cố Vân Dã.

Hành động của nàng làm cho cơ thể hắn lập tức có phản ứng, Cố Vân Dã nhẹ gầm một tiếng. Xem ra trong một thời gian ngắn nàng vẫn chưa giải trừ được hết ham muốn của hắn. Bỗng dưng, khoe miệng hắn gọn lên một chút tà ý mỉm cười, một khi đã như vậy sao hắn lại không tận tình hưởng thụ nàng.

Sau khi đã ra quyết định, tay hắn bắt đầu không an phận, xâm nhập vào cơ thể trắng nõn mượt mà của Mạc Vũ Thường, bàn tay hắn dường như có lửa, thiêu đốt những nơi hắn tiếp xúc trên người nàng, làm cho nàng trong lúc nửa tỉnh nửa mê phát ra một tiếng than nhẹ, cho đến khi cái vật đàn ông cứng cáp của hắn áp chặt vào người, nàng mới bừng tỉnh lại trong phút chốc.

“Anh... anh muốn làm gì?” Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn hỏi.

Cố Vân Dã nở nụ cười tà ác, cổ ý đem nửa thân người phía dưới càng áp chặt vào nàng hơn. “Anh nghĩ cơ thể của anh đã biểu hiện rất rõ ràng rồi.” Hắn lười biếng nhìn nàng.

Mạc Vũ Thường có chút hoảng sợ nhìn hắn. “Không muốn một lần nữa đau, rất đau!”

Nhìn cặp mắt to long lanh nước, điềm đậm đáng yêu của nàng, trong lòng Cố Vân Dã bỗng dâng trào một cảm xúc thương tiếc mãnh liệt. “Sẽ không đau, lần này anh sẽ thực nhẹ nhàng.” Hắn ôn nhu nói.

Mạc Vũ Thường cảm thấy có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ gặp lại, hắn nói chuyện với nàng ôn nhu như vậy. Thoáng chốc trong lòng nàng vui vẻ ấm áp, nàng hòa thuận đem mình áp sát vào cơ thể rắn chắc của hắn, vụng về ôm lấy hắn muốn đáp lại sự ôn nhu của hắn.

Hành động của nàng hoàn toàn làm tan rã sự tự chủ cuối cùng của Cố Vân Dã, hắn cử động mạnh thắt lưng một cái làm cho hai cơ thể kết hợp chặt chẽ với nhau thành một thể. Lúc mới bắt đầu hắn quả thật cực kỳ nhẹ nhàng chuyển động, dần dần như vậy cũng không thể thỏa mãn, thân thể bị siết chặt của hắn yêu cầu được giải thoát. Thế nên hắn bắt đầu tăng tốc, vào sâu lại càng vào sâu hơn và nhanh chóng làm

cho hắn chìm đắm vào những đợt sóng tình bên trong nàng, cuối cùng hắn mạnh mẽ phóng thích bản thân, mang cả hai lên đến đỉnh đam mê.

* * *

Sáng sớm hôm sau, Cố Vân Dã đưa Mạc Vũ Thường đến cửa công ty, thản nhiên buông lại một câu: “Sau khi tan sở thì về nhà ngay, không được đi đâu!”

Mạc Vũ Thường liếc mắt nhìn hắn một cái, rất khó liên tưởng sự lạnh lùng hiện tại và sự nhiệt tình, dịu dàng đêm qua là của cùng một người.

“Dạ biết!” Nàng nhẹ giọng trả lời, chuẩn bị xuống xe.

“Chờ một chút!” Hắn đột nhiên kéo tay nàng.

Vũ Thường quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hắn.

Cố Vân Dã lấy chìa khóa trong cặp ra đưa cho nàng. “Đây là chìa khóa nhà, mỗi ngày em đều về trước bảy giờ tối chờ anh, biết không?” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Mạc Vũ Thường nhận chìa khóa, trầm mặc gật đầu, nhanh chóng xuống xe, đi vào tòa nhà công ty.

6. Chương 06

Chương 6

Từ sau đêm hôm đó, Cố Vân Dã cùng Mạc Vũ Thường bắt đầu cuộc sống chung.

Cố Vân Dã hầu như đều trở về nhà ở lại qua đêm, hơn nữa nhu cầu đối với nàng cũng chưa bao giờ gián đoạn. Trong cuộc ân ái hắn luôn độc đoán và mạnh mẽ, làm Mạc Vũ Thường không thể chống đỡ được, nàng chỉ có thể tùy ý hắn ra tay vô chừng mực.

Nàng bắt đầu cảm thấy mình được hắn nuôi dưỡng giống như chim hoàng yến, không thể thoát ra khỏi lồng giam. Nhưng trong lòng nàng hiểu rất rõ, nàng không nghĩ là sẽ thoát khỏi đó một bước, thậm chí muốn vĩnh viễn ở cùng hắn. Nàng biết hắn không yêu nàng, đối với nàng đơn thuần là tình dục nhưng nàng vẫn yêu hắn vô cùng. Đối với nàng, yêu thương hắn giống như là mặt trời mọc ở hướng đông, nàng chưa bao giờ hoài nghi cũng không hề ân hận mình đã yêu thương hắn. Tuy rằng nàng cũng có khát vọng sẽ được hắn yêu thương nhưng hiện tại có thể sống cùng hắn thì nàng đã thỏa nguyện.

Vào Thái Phong làm được hơn một tháng, Mạc Vũ Thường nhanh chóng chiếm được cảm tình của đồng nghiệp, chủ yếu là vì nàng bình thần đối với mọi việc, không tranh đoạt cùng người khác, cho nên nàng làm việc chung với các người mẫu khác thật hòa hợp. Vả lại dáng người nàng cao ráo mảnh khảnh, khuôn mặt tuyệt mỹ cùng khí chất độc đáo càng làm cho nàng được các nhà thiết kế của công ty yêu thích. Trong đó người nổi trội nhất là Cận Vĩ Luân.

Mấy năm qua Cận Vĩ Luân đã nhanh chóng nổi danh trong giới thiết kế trang phục, sở trường của anh ta là trang phục cho những người trẻ tuổi và giới văn phòng. Bản thân anh ta là một người thành thị chính gốc, rất khôi hài, hơn nữa ngoại hình lại đẹp trai nên trở thành đối tượng tranh giành của các cô gái.

Hôm nay, Mạc Vũ Thường đang ở studio chụp một loạt ảnh giới thiệu trang phục mới nhất do Cận Vĩ Luân thiết kế. Cận Vĩ Luân cũng đứng một bên quan sát.

Mạc Vũ Thường biểu diễn các động tác tay chân thật truyền cảm, quỳ rũ trước ống kính, quần áo kiểu gì mặc trên người nàng đều có vẻ xuất sắc hơn. Nàng ở trong màn ảnh và nàng ngoài đời thật giống như hai người hoàn toàn khác nhau. Trong ảnh nàng không phải là một Mạc Vũ Thường dễ dàng thẹn thùng, đỏ mặt mà là một cô gái chín chắn, tự tin mang sắc thái thần bí lạnh lùng, có sức hấp dẫn chết người.

Chụp hình xong, Cận Vĩ Luân kêu lên khoa trương. “Quá tuyệt vời, thật sự quá tuyệt vời!” Hai mắt sáng rực nhìn Mạc Vũ Thường. “Em đem đến cho quần áo do anh thiết kế một hương vị thật quyến rũ mê người.”

Mạc Vũ Thường trong mắt mang ý cười. “Đều nhờ anh, anh đừng có khoa trương như vậy được không! Giống như đang diễn kịch không bằng.” Nàng cùng Cận Vĩ Luân trong thời gian ngắn đã thiết lập được mối quan hệ bạn bè thật tốt, nguyên nhân là hai người có cá tính thực hợp nhau. Cận Vĩ Luân làm cho nàng có cảm giác thật tự tại, thoải mái. Nàng chưa từng có quan hệ bạn bè khác phái hợp ý như thế. Ở trước mặt Cận Vĩ Luân nàng có thể không câu nệ, thể hiện bản chất thật của nàng.

Cận Vĩ Luân mang vẻ mặt bi thương đi về phía Mạc Vũ Thường. “Anh nói đều là lời tâm huyết, vậy mà em không tin làm anh thực sự rất là đau khổ mà.” Bộ dáng đáng thương của anh thật sự rất hài hước, giống hệt một anh hài đang chọc cười người ta.

Mạc Vũ Thường bị vẻ mặt của anh ta chọc không thể nhịn được cười, lấy tay vỗ vào vai Cận Vĩ Luân. “Anh đừng chọc em nữa, em cười đến chảy nước mắt rồi đây, phần trang điểm sẽ bị lem luốc hết cho coi.” Nàng cười đến hụt hơi nói.

Cận Vĩ Luân nghiêm trang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, “Không có đâu, anh thấy khuôn mặt của em vẫn giống ca kị hí kịch trên sân khấu nha.” Anh ta cố ý giấu cột nàng.

Đang lúc hai người cười nói cãi nhau thì đột nhiên một giọng nói trầm thấp nghiêm túc vang lên cắt ngang, “Tôi nghĩ hiện tại vẫn là đang giờ làm việc” Cố Vân Dã vẻ mặt u ám đang đứng ngay cửa.

Cận Vĩ Luân vừa thấy “ông chủ lớn” liền nhanh chóng thu hồi vẻ cười đùa, “Phần của tôi đã chụp xong, tôi lên trước đây.” Anh ta thấy không xong liền tìm lý do bỏ chạy. Nói vừa xong, người cũng nhanh như chớp biến mất tiêu.

Nhân viên tại studio dần dần kết thúc công việc cũng tản đi, không lâu sau, trong phòng chụp to như vậy chỉ còn lại Mạc Vũ Thường và Cố Vân Dã. Không khí như ngưng đọng mà lại có vẻ khẩn trương.

Mạc Vũ Thường cúi đầu, trộm dò xét biểu hiện của Cố Vân Dã. Vẻ mặt của hắn có chút lạnh lùng đáng sợ, vẻ tức giận như ẩn như hiện. Nàng không biết hắn tức giận là vì cái gì, nàng chỉ biết im lặng, hai tay bắt giác đổ mồ hôi.

Hiện tại Cố Vân Dã đang hết sức không chế cơn giận của hắn, vừa lúc hắn có việc đi xuống bộ phận dưới lầu, tình cờ nghe tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc của nàng. Lần theo tiếng cười, hắn thấy nàng đang cùng Cận Vĩ Luân vừa nói vừa cười vô cùng vui vẻ! Trong lòng hắn trào dâng sự ghen tuông mãnh liệt.

Hắn đã ở cùng nàng được ba tuần, nàng chưa từng cười thật thoải mái như thế trước mặt hắn, cũng chưa từng cho hắn thấy nụ cười tươi như hoa xuân với má lúm đồng tiền của nàng. “Em cùng Cận Vĩ Luân thật là vui vẻ nhỉ!” giọng nói của hắn tuy nhẹ nhàng nhưng có chút khác lạ, phảng phất có mùi ghen tị.

Mạc Vũ Thường sợ hãi nhìn hắn, “Em... Em cùng anh ta chỉ là bạn tốt, không có ý gì khác” Nàng không biết vì sao mà mình lại giải thích, nàng không muốn hắn hiểu lầm mình.

“À, phải vậy không? Em vừa đến một tháng, Cận Vĩ Luân vừa gặp em đã nói em là nguồn linh cảm sáng tạo của anh ta, xem ra anh ta đối với em không phải bạn bè tốt bình thường nhỉ.” Cố Vân Dã lạnh lùng chất vấn. Hai ánh mắt sắc bén nhìn thẳng dò xét nàng.

Mạc Vũ Thường bị ánh mắt của hắn làm cho hoảng hốt, cả người nàng hơi run rẩy đứng lên: “Cận Vĩ Luân ... anh ấy chỉ hơi khoa trương chút thôi, không có ý gì khác.”

Cố Vân Dã nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên tay hắn nắm lấy cằm của nàng làm cho nàng nhìn thẳng vào hắn, mặt hắn cũng kề sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang sợ hãi của nàng. “Tốt nhất là như vậy! Tôi nói cho em biết, em là tình nhân của tôi, không được cùng người đàn ông khác liếc mắt đưa tình.” Giọng nói của hắn lạnh lẽo và nghiêm khắc.

Mạc Vũ Thường nhìn hắn với vẻ mặt tự lự, nước mắt chực trào ra, hắn làm nàng đau. Nghe lời hắn đe dọa, nàng chỉ có thể gật đầu, cắn bản không thể nào biện giải.

Cố Vân Dã nhìn nàng chực khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhụi, trong lòng có một luồng cảm xúc cuộn lên. Không thể chịu được, hần đột nhiên hôn lên môi nàng, cái hôn triền miên dây dưa không dứt ra được giống như tình cảm trong lòng mới vừa bùng nổ, hoàn toàn không phù hợp với bộ dáng lạnh lùng vừa rồi.

Mạc Vũ Thường sững sốt một chút rồi lại thấy tiếc vì chính mình không thể hòa tan vào cái hôn nồng nhiệt đó.

Thật lâu sau, hần buông nàng ra, vẻ mặt vô cùng phức tạp sâu xa khó hiểu. Hần nhìn hai gò má đỏ ửng của nàng rồi nói: “Em đi thay quần áo và trang sức đi, tôi chờ em ở cửa ra của bãi đậu xe.”

Mạc Vũ Thường ngơ ngác gật đầu, nhìn theo hần rời khỏi studio rồi mới đi về phòng thay đồ.

Buổi tối như thường lệ, Cố Vân Dã cùng nàng nóng bỏng trên giường. Bình thường các động tác của hần rất nhiệt tình nhưng đêm nay lại càng kịch liệt, cuồng loạn giống như muốn vét sạch cả người nàng.

Hần cố ý kéo thật dài khúc dạo đầu, làm cho Mạc Vũ Thường đắm chìm trong vô số cơn lốc xoáy khao khát, gần như cuốn nàng đi. Chính bản thân Cố Vân Dã cũng không chịu nổi sự tra tấn nên tiến vào trong thân thể nàng, tìm đến sự giải thoát cho cả hai người.

“Nói, nói em là của tôi!” hần ngang ngược ra lệnh, cũng không suy nghĩ sâu xa vì sao hần lại muốn nàng làm như vậy. Những gì chứng kiến chiều nay đến bây giờ vẫn làm hần phẫn nộ, ghen tức không thôi.

“Em.. em không biết” Mạc Vũ Thường đã hoàn toàn mê muội, căn bản nàng không thể lặp lại lời nói của hần.

“Tôi sẽ cho em nhớ kỹ em là của ai!” Hần mê cuồng nói, rồi cũng cố ý tra tấn nàng, trêu đùa nàng, không cho nàng đạt đến đỉnh thỏa mãn, cả người như treo lơ lửng giữa không trung. Mạc Vũ Thường cắn chặt môi dưới, mơ hồ muốn cầu xin hần, nhưng nàng chỉ cúi đầu phát ra tiếng nức nở giống như một con mèo nhỏ đang gặp nguy khốn mà bất lực.

“Sau này không cho phép em tươi cười với những người đàn ông khác, cũng không cho đàn ông chạm vào em, biết không?” Hần vẫn không buông tha cho nàng, nhất định thể hiện công khai quyền sở hữu của hần đối với nàng, kiên trì bắt nàng phải hứa hẹn với hần, hoàn toàn không để ý tới yêu cầu của hần có hợp lý không.

Mạc Vũ Thường không thể chịu đựng thêm được nữa, trong lòng muốn được nhanh chóng giải thoát, nàng bất lực gật đầu, lên tiếng: “Em sẽ nghe lời anh... Xin anh...”

Vừa được lời hứa từ miệng nàng thốt ra, hần bắt đầu tăng thêm lực cùng tốc độ, một lần rồi lại một lần xâm chiếm nơi riêng tư ấm áp của nàng, làm cho hai người cùng nhau lên đến cực đỉnh đạt được sự giải thoát.

* * *

Mây mưa đã qua, Mạc Vũ Thường vẫn run nhè nhẹ nằm trong lòng Cố Vân Dã. Vừa rồi sự tra tấn ngọt ngào thể xác và tinh thần khiến cho nàng không khỏi có cảm giác đáng sợ. Nàng chính là tình nhân của hần nhưng hần lại yêu cầu nhiều như vậy, nàng thật sự không hiểu trong lòng hần nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, Cố Vân Dã bỗng đứng xoay nàng lại đối diện với hần, trầm mặt ra lệnh: “Bây giờ em cười cho tôi xem.”

Mạc Vũ Thường vẻ mặt kinh ngạc, khó hiểu nhìn hần, “Em... em cười không nổi.” Yêu cầu của hần thật đường đột và kỳ quái, nàng thật sự không làm được.

Cố Vân Dã lập tức đẩy vẻ lo lắng, đuôi lông mày, đáy mắt hiện lên tia tức giận. “Tôi muốn em cười, em phải cười! Chiều nay không phải em cười thật thoải mái à, vì sao trước mặt tôi lại cười không nổi?” Hần ngang ngược cố chấp. Nàng là của hần, ngay cả khuôn mặt tươi cười, đôi mắt sáng rõ kia cũng thuộc về hần.

Mạc Vũ Thường quả thật sợ đến sắp khóc, yêu cầu của hần quá mạnh mẽ nhưng cũng là làm khó người ta. Nàng yên lặng, đôi mắt ai oán, ủy khuất nhìn hần, lệ chực trào ra.

Nhìn bộ dáng của nàng, Cổ Vân Dã không khỏi mềm lòng nhưng hắn vẫn muốn nàng cười trước mặt hắn. Đột nhiên hắn nhớ tới một việc, trên mặt không khỏi hiện lên một nét cười gian, hắn có biện pháp làm cho nàng cười. Hắn thành linh đưa tay xoa nhẹ làn da mịn màng dưới cánh tay của nàng, lực xoa cực kỳ mềm nhẹ tựa như tiếp xúc với lông chim. Quả nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức thả lỏng, không thể kìm chế được nở nụ cười.

Trước kia nàng chỉ sợ nhột ! Hiện giờ nàng quả thực không ngừng cười được, cười thành tiếng khanh khách. Trái tim lạnh lùng của Cổ Vân Dã trong nháy mắt trở lên ấm áp. Khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của nàng in thật sâu vào tâm linh hắn. Giây phút này, hắn thậm chí muốn được cứ nhìn khuôn mặt nàng cười, nghe tiếng cười của nàng như vậy cho đến suốt đời. Ý nghĩ này thật sự đã làm hắn sợ.

“Đừng... đừng chọc em nữa, em sắp không thở nổi rồi.” Mặc Vũ Thường không thở được lên tiếng cầu xin.

Cổ Vân Dã chợt dừng lại, đôi mắt tối tăm nhìn nàng chăm chú, một luồng cảm xúc dâng trào trong lòng làm cho ngực hắn phập phồng phập phồng. Mặc Vũ Thường dường như cũng phát hiện hắn không bình thường nhưng nàng không dám động đậy, chỉ có thể chìm trong ánh mắt cực nóng của hắn.

Bỗng nhiên hắn dùng tốc độ sét đánh lao tới hôn nàng, lưỡi hắn xâm nhập vào trong miệng nàng, càng quét mãnh liệt. Thân thể hắn nằm trên người nàng, hai tay cuồng loạn thăm dò thân thể nàng, dường như con dã thú trong cơ thể hắn giãy dụa thoát khỏi dây trói, khát khao bám lấy nàng. Mặc Vũ Thường mở rộng con tim đón lấy hắn, sự cuồng nhiệt của hắn làm nàng sợ hãi nhưng cũng vô cùng hưng phấn. Nàng thực sự không thể cự tuyệt hắn, chỉ có thể tùy ý hắn ở trên người nàng và chùng mực ăn nàng, đoạt lấy nàng.

Cổ Vân Dã đang cùng La Minh và vài quản lý chủ chốt trong công ty họp quyết định chiến dịch quảng cáo tiếp thị trong năm nay của nước hoa nữ “Dạ Lan”.

Trong mấy năm qua, Thái Phong lấy trang phục là sản phẩm chủ yếu, phối hợp với nước hoa, đồ trang sức và phụ kiện cho giới nữ tung ra thị trường rất thành công. Việc phối hợp độc đáo như vậy cùng với chất lượng và thiết kế hoàn mỹ khiến Thái Phong chiếm được vị trí độc tôn trên thị trường.

Trưởng bộ phận quảng cáo mở đầu cuộc họp. “Hiện tại nội dung kịch bản gốc và phương thức quảng cáo truyền thông đã xác định, chỉ còn lại vấn đề chọn người phát ngôn.”

Cổ Vân Dã gật gật đầu liếc nhìn mọi người chung quanh, “Mọi người có đề cử gì không?”

La Minh cùng các quản lý nhìn nhau một thoáng giống như mọi người đã sớm có cùng ý kiến với nhau. La Minh chậm rãi đứng lên nhìn Cổ Vân Dã nói: “Chúng tôi nhất trí đề cử người mẫu mới của công ty – cô Mặc Vũ Thường.”

La Minh vừa nói xong, Cổ Vân Dã nhíu đôi lông mày rậm lại, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Vậy à? Cô ấy có gì đặc biệt sao? Dạ Lan là sản phẩm mới tung ra thị trường, cần phải một bước là thành công, chúng ta dùng một người mẫu vô danh có thích hợp không?” Thực ra, hắn không thích Mặc Vũ Thường xuất hiện gợi cảm xinh đẹp trước mặt mọi người, việc đó làm cho hắn có cảm giác ghen tuông.

La Minh dường như đã đoán trước được nên cười nói: “Tuy Mặc Vũ Thường chỉ mới vào công ty có hai tháng nhưng cô ấy đã nổi tiếng rất nhanh chóng, gần đây những poster quảng cáo có hình của cô ấy được dán tại nơi công cộng và cửa hàng bách hóa đã bị lấy trộm đi nhiều tấm. Hơn nữa báo cáo doanh thu quý này rõ ràng là cũng tăng lên rất nhiều. Nghe nói hiện tại một số công ty đối thủ của chúng ta cũng có ý định mời cô ấy về cộng tác.”

Cổ Vân Dã vẫn mặt nhăn mày nhíu, có chút không hài lòng nhìn mọi người.

Trưởng bộ phận bán hàng cũng nói phụ họa theo: “Sếp La nói đúng, Mặc Vũ Thường là sự lựa chọn thích hợp. Chủ đề của Dạ Lan là sự hòa hợp giữa cô gái hồn nhiên và người phụ nữ gợi cảm, mềm mại, ấm áp mang lại sự mâu thuẫn về khí chất thật thần bí. Mà Mặc Vũ Thường có được tính chất đặc biệt độc đáo này.”

Trưởng bộ phận tài vụ cũng nhanh chóng nói tiếp theo: “Hơn nữa Mặc Vũ Thường là nhân viên chính thức của công ty, có thể tiết kiệm được chi phí. Nếu chúng ta chọn một ngôi sao hiện tại, ít nhất thù lao cũng là một triệu nhân dân tệ, thật không phù hợp với hiệu quả và lợi ích của công ty.”

Cố Vân Dã nghe mọi người nhất trí đưa ý kiến mà sắc mặt dần dần đen tối âm trầm đứng lên. Đáng chết! Cô gái nhỏ này không biết có phương pháp yêu ma gì mà quyến rũ hết toàn bộ nhân viên công ty từ trên xuống dưới. Cố Vân Dã tức giận không tưởng tượng nổi, trong lòng ứ đầy những cảm xúc nôn nóng cùng ... ghen tuông.

“Nếu mọi người đã nhất trí như vậy thì cứ làm đi” Hần không kiên nhẫn thô lỗ nói, không giống với vẻ cơ trí như thường ngày.

Cuộc họp chấm dứt, mọi người dần dần tản đi, phòng họp chỉ còn lại Cố Vân Dã cùng La Minh. “Cậu gần đây làm sao vậy? Luôn nóng nảy, giống như một con sư tử đang nổi giận!” La Minh quan tâm hỏi, hai mắt trong suốt như thấu kính nhìn thấy hết mọi sự việc.

“Đừng động vào tớ!” Cố Vân Dã gầm nhẹ một tiếng, một tay vuốt mái tóc đen mun.

La Minh cả gan đoán: “Có phải liên quan đến Mạc Vũ Thường không?”

Lời nói của anh quả thật đã kích động phản ứng của Cố Vân Dã, hần ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt như mũi nhọn nhìn thẳng vào La Minh, đôi môi nhếch lên nhưng chưa nói lời nào. La Minh xem thường ánh mắt của hần, “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tớ, cậu không hù dọa được tớ đâu. Mỗi lần nhắc tới chuyện có liên quan đến Mạc Vũ Thường thì cậu như đụng phải núi lửa ấy, người sáng suốt đều nhìn ra được.”

“Cậu còn biết được chuyện gì nữa?” Cố Vân Dã lẩm bẩm hỏi, khí thế giảm xuống.

“Cũng không nhiều, ngoài chuyện cô ấy nhận lời làm người mẫu cho công ty chúng ta là vì giúp đỡ người khác...” La Minh cố ý dừng lại một chút rồi mới lấy giọng không tán thành nói tiếp. “Còn biết cậu đang ở chung cùng cô ấy. Tớ không nghĩ là cậu làm nhanh như vậy, đã đem cô ấy kim ốc tàng kiều rồi.

Cố Vân Dã cảnh giác nhìn La Minh. “Cậu có ý gì? Chẳng lẽ cậu với cô ấy...” vừa nói một nửa đã bị La Minh cắt ngang.

“Tớ làm sao dám! Đừng nói giỡn chứ!” Giọng nói có vẻ hoảng sợ, hai tay khoa trương giơ lên đầu hàng.

“Cậu làm sao biết tớ ở chung với cô ấy?” Cố Vân Dã vẽ mặt hồ nghi nhìn hần.

“Cũng tình cờ thôi, số điện thoại nhà riêng của cậu chỉ có mình tớ biết. Có hôm ban đêm có việc gấp cần tìm cậu, điện thoại đến nhà mẹ thì không có cậu nên tớ gọi đến nhà riêng. Ai ngờ lại là một cô gái nghe điện thoại. Cô ấy tuy trả lời ngắn gọn và nhanh nhưng giọng nói vẫn bị tớ nhận ra.” La Minh thủng thẳng trả lời.

“Cậu muốn mình làm gì?” Cố Vân Dã châm chọc hỏi. Hần quá hiểu con người La Minh, cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ mà đem chuyện này ra làm chuyện phiếm.

“Tớ... tớ cho rằng Vũ Thường là người con gái tốt khó tìm được, dựa vào tình bằng hữu và trên lập trường đồng nghiệp, mình không hy vọng cô ấy bị tổn thương. Cô ấy so với cậu dù sao cũng quá ngây thơ.” La Minh tận tình khuyên giải.

Cố Vân Dã hừ một tiếng, “Cậu làm như tớ là một tên sói háo sắc, không có ý tốt, bụng dạ khó lường vậy.”

La Minh thở dài, “Cái đó thì không đến nỗi, chỉ có điều cậu luôn trong tư thế phòng vệ chặt chẽ, cậu cự tuyệt không cho người khác tới gần trái tim cậu dù cho người đó có thiện ý. Nhưng lần này biểu hiện của cậu đối với Vũ Thường có chút thất thường, chứng minh cậu đối với cô ấy không phải là vô cảm. Nếu cậu không nhận chân được tình cảm của mình đối với cô ấy, tớ sợ một ngày nào đó cậu sẽ tổn thương cô ấy cũng như chính mình!” La Minh vẽ mặt nghiêm túc, lời nói thâm thía.

Cố Vân Dã vẽ mặt trầm tư, thấp giọng rít lên. “Đủ rồi! Chuyện của mình tự mình biết cách xử lý.”

La Minh gật đầu, anh biết mọi chuyện đều phải có chừng mực, nếu quá nóng nảy cũng không phải là hay. Thu thập hồ sơ xong, anh bước ra cửa.

Cố Vân Dã đột nhiên kêu lên: “Khoan đã.”

La Minh thoáng kinh ngạc quay đầu lại, “Chuyện gì?”

“Chuyện tớ sống chung cùng Vũ Thường có ai biết không?”

La Minh trả lời, “Ngoài tớ ra, không ai biết cả.”

“Tốt lắm! Tớ không hy vọng có người khác biết chuyện này, cậu hiểu không?” Đôi mắt đen của Cố Vân Dã nhìn chăm chăm La Minh, lời nói ám chỉ rất rõ ràng.

La Minh mỉm cười gật đầu, “Điều đó cậu có thể yên tâm, giữ bí mật là trách nhiệm mà cũng là nhiệm vụ của mình.” Nói hết lời, anh ta lập tức xoay người rời đi.

Sau khi La Minh đi khỏi, trong lòng Cố Vân Dã tràn ngập buồn bực và phiền não đến không chịu nổi. Hắn quắc mắt đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng, một tay vuốt tóc mình, trong đầu óc đều là hình ảnh của Mạc Vũ Thường.

Từ sau khi hắn chọc nàng cười đêm hôm đó, hắn hoảng sợ nhận ra rằng mình đã biểu lộ tình cảm cùng nội tâm yếu ớt trước mặt nàng. Nàng không hề báo động mà dần dần tiến vào tim hắn, chuyện này chưa bao giờ có hơn nữa cũng thực quá đáng sợ. Ngoài Vân Nhu, hắn chưa từng thân thiết tình cảm với người con gái nào, duy chỉ có nàng là ngoại lệ.

Vì trừng phạt mình không khống chế được tình cảm với nàng, hắn cố tình kìm nén không gặp nàng vài ngày. Sau đó tuy hàng đêm đến thăm nàng nhưng hắn một mực khống chế tình cảm cùng nhu cầu của mình, bắt buộc mình xem nàng như là một đối tượng để phát tiết dục tình. Hắn cố tình trở nên lạnh lùng, thô lỗ, chỉ biết thỏa mãn nhu cầu sinh lý của bản thân, một chút cũng không hề bận tâm đến cảm thụ của nàng.

Hiển nhiên nàng cũng nhận ra hắn đã thay đổi. Dần dần nàng cũng trở nên lơ đãng, cả người giống như hòn lìa khỏi xác. Nàng cũng chưa từng cự tuyệt yêu cầu của hắn, nhưng cũng khóa chặt tâm hồn mình, cùng hắn tạo một khoảng cách an toàn.

“Đáng chết!” Cố Vân Dã tức giận hô một tiếng, nắm tay đập vào vách tường. Nàng làm cho hắn cảm thấy vô cùng bức bối, hắn không nghĩ là sẽ yêu thương nàng nhưng lại không rời xa nàng được. Chuyện này đối với hắn quả thực giống như đang ở trong địa ngục, chịu tra tấn không thôi.

Bỗng dưng đôi mắt hắn trở nên thâm trầm, mắt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên cười một cách gian tà, trong ngực cũng nhẹ nhõm. Tối nay, hắn sẽ không cho phép nàng tiếp tục như thế, ngoài thân thể của hắn, hắn còn muốn nàng cam tâm tình nguyện thân phục hắn. Cho dù hắn có dùng hết mọi thủ đoạn cũng không tiếc.

* * *

Mạc Vũ Thường nhìn đồng hồ đeo tay, nguy rồi! Đã hơn mười giờ rồi! Hôm nay nàng cùng Thẩm Hồng, Cận Vĩ Luân còn có vài người đồng nghiệp đi ăn tối rồi lại đi pub uống rượu, mọi người tán gẫu thật vui vẻ quên mất thời gian. Vội vàng tạm biệt mọi người, nàng nhanh chóng đón một chiếc taxi về nhà.

Đến cửa tòa cao ốc, Mạc Vũ Thường liếc mắt lên tầng lầu nàng đang ở, chỉ thấy tối đen không có ánh đèn, hiển nhiên là Cố Vân Dã chưa về. Nàng thở dài nhẹ nhõm. Gần đây, quan hệ giữa nàng và hắn có chút khẩn trương, hắn đối với nàng lạnh như băng, thái độ ngăn cách làm nàng đau lòng. Rõ ràng biết nàng không nên có yêu cầu gì với hắn nhưng nhất cử nhất động của hắn vẫn chặt chẽ tác động tới trái tim mềm yếu ớt của nàng.

Nàng không thể kháng cự yêu cầu của hắn, lại càng không thể để mình chìm trong biển tình không có bờ bến này đành phải học theo hắn khóa cửa trái tim của mình, bắt buộc chính mình không có cảm giác. Khi cùng hắn hoan ái, nàng hết sức ép mình làm cho linh hồn tách rời khỏi thân thể. Nàng đã chìm đắm quá sâu, hắn cuối cùng rồi cũng chán ghét nàng, chỉ hy vọng đến ngày nào đó rời đi, nàng có thể không phải mang thương tích đầy người.

Mạc Vũ Thường đi thang máy đến trước cửa nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa, tay mò mẫm trong bóng tối để mở đèn. Phức chốc bên trong đèn sáng lên. Nàng vừa mới xoay người liền bị người ngồi trên sofa dọa chết khiếp, liền thấy Cố Vân Dã vẻ mặt đen tối âm trầm, mắt nhắm lại nhìn nàng, ánh mắt sáng vừa ẩn vừa hiện giống như con dã thú ẩn mình trong đêm đen.

“Anh... anh trở về lâu rồi à? Sao không mở đèn?” Mạc Vũ Thường có chút hoảng hốt nhưng ngẫm lại thấy mình không làm gì sai, chẳng qua là cùng đồng nghiệp ăn cơm mà thôi.

Hắn trầm giọng hỏi: “Vì sao lại về trễ như vậy?”

Nàng ngập ngừng trả lời: “Em... em cùng đồng nghiệp ăn tối.”

Cố Vân Dã đi về phía nàng, ánh mắt nàng cuối cùng dừng lại ở mặt hắn, “À? Vậy là không phải đi cùng Cận Vĩ Luân?” Giọng nói của hắn tuy nhẹ nhưng biểu hiện trên mặt như có mưa gió bão bùng.

“Không... không chỉ có anh ta, còn có Thẩm Hồng cùng vài người đồng nghiệp.” nàng nhanh chóng làm sáng tỏ.

Cố Vân Dã nhìn nàng hồi lâu giống như xác định xem lời nàng nói có thật hay không. Giây lát, hắn giật mạnh tóc nàng về sau khiến nàng ngẩng đầu lên đối diện cùng hắn. Rồi hắn hung hăng hôn môi nàng, thô lỗ và mạnh bạo.

“À, không có mùi vị của đàn ông.” Hắn buông môi của nàng ra hài lòng nói.

Hành vi cùng lời nói của hắn làm Mặc Vũ Thường cảm thấy thật xấu hổ và giận dữ, nàng không nói nên lời chỉ có thể phẫn nộ nhìn hắn. Đây là lần đầu tiên nàng tức giận trước mặt hắn.

Cố Vân Dã không để ý tới, miễn cưỡng nói: “Em uống rượu” lời nói khẳng định mơ hồ có vẻ không đồng ý. Mặc Vũ Thường hất hắn ra, lạnh lùng liếc hắn cũng không trả lời hắn, không giống vẻ hiền lành thường ngày của nàng. Có lẽ là tác dụng của rượu, nó giúp nàng có dũng cảm phản kháng lại hắn.

Thái độ của nàng làm cho Cố Vân Dã vừa ngạc nhiên vừa giận, nàng chưa từng quật cường phản kháng hắn như thế. Hắn bá đạo ra lệnh: “Sau này không cho em uống rượu ở bên ngoài, muốn uống thì chỉ uống ở nhà thôi.”

Mặc Vũ Thường vẫn còn giận, cũng không thèm để ý đến hắn, tự bỏ về phòng ngủ lấy quần áo đi tắm, nàng không nhận thấy vẻ mặt lo lắng của Cố Vân Dã, ánh mắt sáng của hắn mãi nhìn theo bóng dáng của nàng.

Tắm rửa xong, Mặc Vũ Thường thay áo ngủ đi vào phòng, nàng không thèm liếc mắt nhìn đến hắn đang nằm trên giường, tự giở chăn chui vào. Đang lúc nàng nhắm mắt lại cố gắng đi vào giấc ngủ thì phía sau một đôi cánh tay sắt cuốn nàng vào lòng hắn, khuôn mặt tuần tú tức giận bùng bùng của hắn chiếm cứ tầm mắt của nàng.

Mặc Vũ Thường sợ hãi la lên, hai mắt mở to nhìn hắn, “Anh muốn làm gì?” Nàng miễn cưỡng ổn định trái tim đang sợ hãi đập thình thịch của mình.

“Sau này không cho em quay lưng về phía tôi, không được quay đầu đi không để ý đến tôi.” Ánh mắt hắn sáng ngời, thờ dờn dập, gân xanh trên trán lúc ẩn lúc hiện thể hiện cơn phẫn nộ dữ dội của hắn.

Mặc Vũ Thường run rẩy nhìn xuống, dờ dẫm gạt đầu. Nàng không muốn chọc giận hắn, vì sự trừng phạt của hắn luôn làm cho nàng không thể chịu nổi.

Phảng phất như một thế kỷ trôi qua, cơn giận của Cố Vân Dã dần dần biến mất, con người đen thâm u giờ bị dục vọng che lấp. Hắn cởi bỏ áo ngủ trên người nàng, một bên cúi xuống vội vàng hôn lên môi nàng. Lưỡi hắn cực kỳ khiêu khích triền miên trong miệng nàng, muốn khơi gợi sự nhiệt tình của nàng.

Thân thể Mặc Vũ Thường cứng đờ, nàng hết sức kìm nén khát vọng trong lòng mình, nàng không phản ứng cũng không phản kháng, chỉ lẳng lặng nằm đó, tùy ý hắn chiếm đoạt. Nếu trong cuộc hoan ái hắn có chút dịu dàng, chỉ là một chút xíu thôi thì nàng không có cách nào kìm chế được mình mà trao cho hắn tất cả. Nhưng hắn hầu như luôn độc đoán, lạnh như băng giữ lấy nàng, không hề cho nàng một chút cảm giác ấm áp. Cũng phải! Nàng chỉ là một tình nhân mà thôi, một đối tượng cho hắn phát tiết, chiếm đoạt, nàng không nên yêu cầu cao cũng không có tư cách oán giận.

Hai tay Cố Vân Dã một bên vuốt ve thân thể mềm mại của nàng nhưng đôi mắt một bên vẫn chăm chú nhìn biểu hiện của nàng. Lại như vậy nữa! Nàng lại phô bày một khuôn mặt xinh đẹp nhưng hồ hững, vô thần, đôi mắt xinh đẹp trở nên mơ hồ mê ly phảng phất như du ngoạn nơi đâu, hoàn toàn không giống như nàng trước kia e lệ mà lại nhiệt tình.

Hắn nhất thời cảm thấy một luồng sợ hãi cùng cảm giác thất bại hòa quyện với cơn phẫn nộ dâng lên trong lòng. Đáng giận! Hắn sẽ không cho nàng đối xử với hắn như vậy, hắn sẽ không cho nàng vừa lòng. Hắn có

biện pháp, đêm nay hắn muốn thân thể, trái tim nàng hoàn toàn hàng phục hắn.

7. Chương 07

Chương 7

Cố Vân Dã đứng thẳng dậy, lấy một cái cravat từ trong tủ quần áo ra, trói gọn hai tay Mạc Vũ Thường vào đầu giường.

Mạc Vũ Thường vốn đang yên lặng và bất động, trong phút chốc trợn tròn hai mắt, toàn bộ ý thức chợt hồi tỉnh lại.

“Anh... anh làm gì vậy?” Nàng kinh hoảng hỏi, hai tay không ngừng vặn vẹo nhưng vẫn không thoát khỏi trói buộc.

“Là em ép tôi phải làm như vậy. Tôi muốn em không thể phản kháng, hoàn toàn hòa tan trong lòng tôi.” Giọng hắn trở nên khàn khàn, vẻ mặt cuồng loạn nhìn nàng.

“Buông ra! Anh điên rồi có phải không?” Mạc Vũ Thường không thể tin được hắn có thể làm chuyện này.

“Đúng! Tôi điên rồi, là em bức tôi điên lên. Tôi không cho phép em lại đối xử lạnh lùng với tôi. Tôi muốn em không hề giữ kẽ mà đón nhận tôi, có phản ứng với tôi.” Giọng nói của hắn vì kích động mà run nhẹ nhẹ, hai tay bắt đầu sờ soạng thân thể không hề che đậy của nàng.

Nhìn hai mắt điên cuồng của hắn, Mạc Vũ Thường hiểu ra hắn hoàn toàn là thật. Nhận thức này làm cho nàng vô cùng khựng khoảng, hơn nữa hai tay bị trói khiến nàng cảm thấy mình càng thêm yếu ớt phơi bày trước mặt hắn.

“Vì sao? Vì sao anh lại khống chế, bắt buộc em? Em chẳng qua chỉ là người tình của anh, anh còn muốn em phải làm gì nữa?” Nàng không nhịn được nước mắt lăn lăn rơi. Chẳng lẽ nàng muốn bảo vệ tim mình cũng là sai sao?

“Đừng nhiều lời! Nếu em là người tình của tôi thì toàn bộ thân thể, linh hồn và tim của em đều thuộc về tôi, tôi không cho em được giữ lại gì cả.” Hắn độc tài mãnh liệt nói, hai tay càng thêm cuồng loạn vuốt ve người nàng.

Mạc Vũ Thường vẻ mặt tư lự nhìn hắn, cuối cùng không giãy giụa nữa. Nàng ép mình trở nên lạnh nhạt trốn tránh những tiếp xúc mãnh liệt của hắn, nhưng hắn đã sớm biết được ý định của nàng.

“Tốt lắm! Đợi chút nữa tôi muốn em ở trong lòng tôi kích tình phải vặn vẹo đau khổ cầu xin tôi.” Môi hắn nhếch lên một nụ cười gian tà, lời thề son sắt địa nói.

Nói xong, hai tay hắn bắt đầu tùy ý khiêu khích, trêu chọc thăm dò trên người nàng tạo nên một luồng cảm xúc mãnh liệt.

Tay hắn giống như có ma lực, mỗi lần tiếp xúc đều mang đến một cảm xúc sâu sắc phiêu diêu làm nàng mơ hồ không tìm được phải rên rỉ thành tiếng, nhưng nàng quật cường chịu đựng, cắn chặt môi không ỉn phát ra tiếng.

Cố Vân Dã cười lạnh một tiếng, bàn tay xoa đôi môi đỏ mọng của nàng rồi đem ngón tay cái đưa vào miệng nàng ve vuốt. Mạc Vũ Thường bất lực xoay mặt đi, cố gắng không cho hắn chạm lửa tình trong cơ thể nàng.

Bỗng dưng hắn dùng hai tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cuồng bạo hôn lên môi của nàng, lưỡi hắn quét vào quần lông lười nàng, điên cuồng hút lấy hơi thở ngọt ngào của nàng. Mạc Vũ Thường vốn không thể nhúc nhích, hai tay bị trói khiến nàng mất đi năng lực phản kháng chỉ có thể để hắn muốn làm gì thì làm. Môi hắn chậm rãi đi xuống phía dưới, hôn lên đôi gò mềm mại tròn cao của nàng rồi đi xuống nơi kín

đáo mẫn cảm nhất của nàng. Hắn đã quá quen thuộc những nơi nhạy cảm của nàng nên dễ dàng khiến cho nàng toàn thân run rẩy vì dục vọng.

“Đừng... đừng làm như vậy...” Mặc Vũ Thường không nhận được cầu xin, hai chân xấu hổ khép lại. Nhưng Cố Vân Dã vốn không cho nàng đường lui, hắn đẩy hai chân nàng ra, lấy tay nhẹ tiến vào nơi mẫn cảm yếu ớt của nàng tạo ra một luồng điện cảm xúc mãnh liệt.

Mặc Vũ Thường cuối cùng không nhận được nhẹ rên lên, da thịt phảng phất một màu hồng, thân thể căng thẳng không ngừng run rẩy. Nàng bắt lực cong người lên áp vào hắn, giờ phút này toàn bộ lớp phòng ngự của nàng đều tan biến, rốt cục không thể kháng cự lại hắn.

“Đúng là như vậy, tôi muốn em phát điên lên giống tôi mới cam tâm.” Hắn ngẩng đầu lên hài lòng nhìn khuôn mặt diễm lệ đỏ hồng cùng đôi mắt đẹp mọng nước của nàng.

“Bây giờ... hãy cầu xin tôi” Hắn vẫn không buông tha nàng, điên cuồng ra mệnh lệnh, Đôi mắt u ám thâm trầm chứa đầy dục vọng, mệnh lệnh làm người kinh tâm động phách (sợ hãi), một bàn tay vẫn còn ở giữa hai chân nàng quấy phá, kích thích nàng.

Mặc Vũ Thường thống khổ nhắm mắt, đôi lông mày nhíu lại, nàng cuối cùng cũng không chống lại nổi thủ đoạn của hắn, run rẩy nói: “Xin anh... cầu xin anh...” thanh âm của nàng run rẩy không thôi, vốn không thể nói thành lời.

Cố Vân Dã hài lòng cười ra tiếng, trong lòng nảy sinh một cảm giác thỏa mãn cùng nhu tình mật ngọt. Nhưng hắn vẫn cố tình công khai biểu hiện: “Thân thể em, linh hồn em cùng tình cảm của em... Tất cả đều thuộc về tôi biết không?”

Mặc Vũ Thường chỉ có thể gật đầu, hy vọng hắn nhanh chóng làm cho nàng được giải thoát, nàng rốt cục không nhận nổi nữa. Thanh âm nức nở thỉnh thoảng bật ra khỏi môi của nàng.

Sau khi đạt được mục đích của mình, Cố Vân Dã đi vào nàng, ôm nàng thật chặt, đem hai người kết hợp thành một thể. Hắn không ngừng gia tăng thêm lực, một lần lại một lần nữa xâm nhập vào nơi ấm áp và xinh đẹp của nàng.

“Tôi muốn... tôi muốn nghe thanh âm không khống chế được của em...” Hắn thở dốc nói, động tác không hề lưu tình tiến thẳng vào nàng làm cho nàng điên cuồng bên dưới hắn, cuối cùng nàng phải hô lên một tiếng.

Cố Vân Dã đem toàn bộ những dục vọng và kích động trong người biến thành những động tác mãnh liệt, không ngừng chiếm giữ lấy thân thể của nàng, hai người cuối cùng chuyển động càng lúc càng nhanh đi đến sự giải thoát.

Trong khoảnh khắc đạt đến cao trào, Mặc Vũ Thường toàn thân thoáng chốc cứng đờ, rất nhanh, cái loại cảm giác thống khổ lại ngọt ngào này làm cho nàng không nhận được mà bật thét lên: “Em yêu anh... em yêu anh...”

Kích tình đã qua, Cố Vân Dã có một cảm giác thoải mái và thỏa mãn chưa từng trải qua từ trước đến nay, hơn nữa sau khi làm cho Mặc Vũ Thường thốt lên “Em yêu anh”, trái tim hắn tràn đầy cảm xúc dường như muốn bay bổng lên không, trong lòng bất giác cũng đầy ắp những nhu tình và thương yêu. Đây là lần đầu tiên sau khi họ gặp lại nhau, nàng chính miệng nói nàng yêu hắn. Những lời này làm lòng hắn mềm đi.

Tay hắn cởi bỏ dây trói nàng rồi ôm nàng vào lòng, ai ngờ Mặc Vũ Thường lại như bị một cơn chấn động nhỏ, quay về một phía co rúm lại.

Hành động của nàng phá hủy mọi tâm tình tốt đẹp của hắn, trong giây lát đôi mắt hắn nheo lại, vươn mạnh cánh tay, ngang ngược mạnh mẽ cuốn nàng vào lòng, làm cho nàng nhìn thẳng vào hắn. Khuôn mặt diễm lệ của nàng đập vào mắt hắn, cũng làm cho cơn giận của hắn giảm xuống.

“Vì sao lại khóc?” Hắn hỏi. Một tay dịu dàng lau nước mắt cho nàng.

Mặc Vũ Thường vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, lập tức xoay mặt đi, lớn tiếng khóc lên.

Cơn giận của Cố Vân Dã lại trở dậy, hắn vươn một tay nắm lấy cằm nàng bắt nàng phải đối mặt với hắn.

“Nhìn tôi! Tôi đã nói em không được quay mặt không chú ý đến tôi rồi mà.”

Lời nói của hắn làm cho tuyến lệ của Mạc Vũ Thường dường như bị cắt đứt, từng giọt trên châu không ngừng chảy xuống, hai vai mảnh khảnh không ngừng run rẩy. “Anh còn muốn thế nào? Anh đã đạt được những gì anh muốn, anh còn muốn thế nào?” Nàng không nhịn được khóc to lên.

Bộ dạng thống khổ cùng ủy khuất của nàng làm Cố Vân Dã rung động sâu đến tận tim nhưng hắn buộc mình phải thật cứng rắn trả lời: “Tôi nói rồi, thân thể của em, linh hồn cùng tình cảm đều thuộc về tôi, em nên sớm biết chuyện này.”

“Vậy còn anh? Linh hồn của anh, tình cảm của anh là thuộc về ai? Anh đã không phải trả giá, vì sao lại bắt buộc em? Điều này không công bằng... không công bằng” Nàng đau khổ tận tâm can khóc kêu lên, vốn nàng vẫn có thể giữ lấy tim mình nhưng hắn tàn nhẫn đoạt lấy, bức nàng nói ra nàng yêu hắn. Một câu “em yêu anh” làm cho nàng rốt cục không thể trốn tránh được tình yêu sâu sắc mà vô vọng này, vết thương cũ đã liền miệng bốn năm giờ lại bị xé rách mở ra làm nàng đau.

Mạc Vũ Thường khóc kể làm cho lòng Cố Vân Dã rối loạn, tim cũng nhanh chóng thu lại ẩn nhẫn đau. Chính hắn cũng không hiểu vì sao phải đạt được tất cả của nàng, vì sao vẫn muốn có được tình yêu của nàng đối với hắn vài năm trước. Tất cả đều vượt qua những toan tính của hắn, hắn vốn chỉ cần thân thể của nàng không phải sao? Nhưng vì sao càng lúc hắn càng không thể thỏa mãn, thậm chí muốn giữ lấy toàn bộ con người nàng.

Những suy nghĩ phiền não cùng tình cảm xa lạ làm cho hắn chán ghét chính mình, cũng ảnh hưởng đến nàng. Chỉ thấy hắn đẩy Mạc Vũ Thường ra, phảng phất dường như tránh né ôn dịch, hắn xoay lưng ngồi dậy.

“Nhớ kỹ thân phận của em! Em chỉ có thể ở bên cạnh tình nguyện làm cho tôi cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn, không có quyền yêu cầu xa vời.” Hắn lạnh lùng nói.

Mạc Vũ Thường trầm mặc một hồi lâu, một lúc sau nàng sâu kín hỏi: “Có thể nói cho em biết, anh vẫn còn yêu Vân Nhu phải không?” Nàng quyết định làm mình hoàn toàn mất hết hy vọng, lại mâu thuẫn hy vọng chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Không cho em lấy cô ấy ra so sánh, đây là hai việc khác nhau. Địa vị của Vân Nhu trong lòng tôi mãi mãi không có người thay thế.” Hắn lạnh lùng nói một câu rồi nhanh chóng đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Mạc Vũ Thường nằm nghiêng cả người lạnh như băng, lời nói của hắn đem toàn bộ hy vọng của nàng chôn xuống vực sâu, nước mắt dường như không thể ngừng chảy xuống như điên dại. Trong tĩnh lặng, nàng dường như nghe được tiếng trái tim mình vỡ ra từng mảnh, từng mảnh vỡ vụn.

Một loạt các hoạt động tuyên truyền quảng cáo nước hoa nữ ‘Dạ Lan’ được nhiệt liệt triển khai. Quảng cáo trên TV cùng với các bảng quảng cáo điện tử treo tại các công ty bách hóa đồng loạt đưa tin, các poster hình loại lớn chiếm cứ mặt bằng các ngõ ngách của thành phố phồn hoa Đài Bắc.

Tất cả mọi người bất kể là nam hay nữ đều bị cô gái trong các quảng cáo này hấp dẫn, dáng hình thật nóng bỏng, khí chất gợi cảm, bất giác tỏa ra một sức hút mê hoặc lòng người. Ánh mắt khát khao chờ đợi một tình yêu đích thực lại mang một vẻ bi thương sâu cảm giống như tiếng thở dài của tình yêu khiến người khác cảm thương.

Người con gái trong các quảng cáo này chính là Mạc Vũ Thường. Từ đêm hôm đó, sau khi Cố Vân Dã đã hủy đi tia hy vọng cuối cùng của nàng, cả người nàng hoàn toàn thay đổi. Vì vậy khi quay chụp các quảng cáo này, nàng không cần tốn nhiều sức mà có thể diễn xuất hoàn hảo tâm tình của cô gái trong kịch bản quảng cáo. Biểu hiện xuất sắc nổi trội của nàng được toàn bộ đạo diễn cùng nhân viên công tác tán thưởng, cũng vì nàng mang đến tiếng tăm ọi người. Hiện tại quả thực nàng giống như là ánh quang giữa bầu trời, một bước tiến vào hàng ngũ các diễn viên ngôi sao.

* * *

Bữa tiệc mừng thành công, Mạc Vũ Thường mặc lễ phục màu đen xẻ ngực sâu, tóc dài búi lên, vài cọng rời rạc phía sau cổ lộ ra gáy ngọc trắng ngần. Lễ phục màu đen càng phụ trợ cho làn da trắng nõn nà của nàng. Đôi mắt như hồ thu trong suốt. Ánh mắt của toàn bộ đàn ông trong hội trường đều si mê dán trên người nàng.

Cố Vân Dã cầm trong tay một ly rượu, thờ ơ lạnh nhạt trước màn kịch trước mắt, bề ngoài của hắn như mặt hồ không gợn sóng, kì thực trong lòng tranh đấu mãnh liệt, một cảm ghen tị chua xót cùng tức giận đang lên men nhanh chóng. Đôi mắt hắn dần dần lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn giận tái mặt, tay cầm ly rượu bất giác tăng thêm lực, gần như muốn bóp nát cái ly. Nhưng hắn vẫn đứng một bên, lẳng lặng nhìn Mạc Vũ Thường.

Lúc này Mạc Vũ Thường đang bị một nhóm đàn ông vây quanh, bên cạnh là Thẩm Hồng một bên giúp nàng che chắn sự nhiệt tình của họ, một bên lo lắng nhìn Vũ Thường. Nàng buổi tối hôm nay không biết uống nhầm thuốc gì, luôn luôn không rời ly rượu, liên tục uống vài ly champagne. Tuy rằng sâm panh không dễ say nhưng đối với tửu lượng của Mạc Vũ Thường mà nói uống kiểu này vẫn sẽ làm nàng say bất tỉnh nhân sự.

“Vũ Thường, đừng uống nữa.” Thẩm Hồng ở bên nàng nhẹ giọng khuyên can.

Mạc Vũ Thường chỉ cười ha hả cũng không để ý đến Thẩm Hồng, nhào người lên bàn cầm lấy một ly rượu khác.

Ngay lúc này một bàn tay ngăm đen kiên định nắm giữ bàn tay bé nhỏ ngăn cản không cho nàng cầm lấy ly rượu. Thẩm Hồng thấy thế không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng lui qua một bên.

Mạc Vũ Thường nâng đôi mắt có chút men say, lơ mơ ngoái đầu lại nhìn, thấy khuôn mặt tuấn tú tối tăm hờn giận của Cố Vân Dã ngay trước mắt. “Em không được uống nữa.” Đôi mắt hắn nghiêm khắc nhìn nàng.

“Không cần anh lo! Anh buông tay ra... Em còn muốn uống.” Một chút cảm giác say làm cho Mạc Vũ Thường lớn mật cãi lại hắn, bàn tay bị hắn nắm lấy cũng cực lực vịn vịn.

“Em tốt nhất nghe lời tôi nói! Tôi sẽ không cho em biến thành một con sâu rượu, bêu xấu trước mặt công chúng!” Ngực khí của hắn sắc bén kiên quyết.

Mạc Vũ Thường buông chân xuống đất bắt đầu cố gắng tự đứng lên, “Tôi mất mặt là việc của tôi, không phiền anh lo lắng.” Nàng chệnh choáng say, tức giận nói.

Cố Vân Dã nhìn đôi gò má đỏ hồng của nàng, trong lòng vừa tức vừa vội, trong giây lát không biết phải nên làm gì nàng mới phải. Đột nhiên một bóng người nhanh chóng đi đến trước mặt hắn và Mạc Vũ Thường, hắn tập trung nhìn thì ra là ông chủ của Công ty bách hóa Thiên Kỳ – Chu Tuấn Khải.

“Mạc tiểu thư, không biết đêm nay có vinh hạnh cùng cô thưởng thức cảnh đêm của Đài Bắc không?” Chu Tuấn Khải hào phóng hướng về phía Mạc Vũ Thường mời, đôi mắt tràn ngập sự ái mộ nhìn nàng.

Mạc Vũ Thường vui vẻ cười, cả người có chút lảo đảo, khi nàng đang muốn nói “được” thì Cố Vân Dã đứng một bên bỗng dưng kéo nàng vào lòng. “Thực có lỗi, Chu tiên sinh, cô ấy đã có hẹn cùng với tôi.” Hắn nhanh chóng trả lời, trên mặt tươi cười tỏ ra vẻ khách khí hình thức xã giao.

Chu Tuấn Khải hơi xấu hổ nở nụ cười. “Như vậy... đành phải... đành phải hẹn dịp khác vậy.” Trong lời nói không che dấu được cảm giác tiếc nuối.

Sau khi Chu Tuấn Khải đi rồi, Mạc Vũ Thường ở bên này mới hồi phục lại tinh thần. “Sao anh ấy lại đi rồi? Tôi muốn ngắm cảnh đêm a! Ôi... Ôi... anh đợi đợi!” Nàng vẽ mặt lơ đãng bầu, động đậy chân muốn đuổi theo.

Cố Vân Dã quả thực bị tức điên, hắn cũng không biết nàng luôn luôn hướng nội, nhu nhược cũng lại có lúc ngoan cố. Thừa lúc nàng chưa say đến nỗi ngã xuống đất, hắn một tay dìu nàng đến gần Thẩm Hồng.

“Cô ấy say rồi, tôi đưa cô ấy về trước.” Hắn nói với Thẩm Hồng. Toàn bộ sự quan tâm của hắn đều đặt trên người Vũ Thường, bất chấp ánh mắt đăm chiêu cùng vẻ mặt nghi hoặc của Thẩm Hồng.

Không đợi Thẩm Hồng trả lời, Cố Vân Dã nhanh chóng đưa Mạc Vũ Thường đi ra khỏi đại sảnh của buổi tiệc, để lại ánh mắt ngạc nhiên và hiếu kỳ của mọi người.

Cố Vân Dã không nói một lời, mang Mạc Vũ Thường đi ra bãi đậu xe. Đi vào xe, hắn ôm lấy nàng cẩn thận để nàng ngồi vào vị trí cạnh lái xe, hắn lập tức ngồi vào vị trí điều khiển bắt đầu khởi động xe.

“Em không muốn về nhà.. Em muốn đến núi Dương Minh... xem cảnh đêm.” Vốn đang im lặng mắt nửa nhắm nửa mở, Mặc Vũ Thường đột nhiên mở to mắt say khướt la lên. Tay chân cũng bắt đầu vận vẹo không an phận.

Cố Vân Dã đành phải dừng xe, bắt đắ dĩ nhìn nàng, toàn bộ tóc của nàng đã tuột khỏi búi, giờ phút này đang mềm mại xõa xuống vai. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, hơn nữa đôi mắt to mênh mông cùng cái miệng utor át làm ngực Cố Vân Dã cứng lại, một luồng tình cảm không ngừng cuộn cuộn mãnh liệt trong lòng, làm hấn không nhịn được run lên.

Cố Vân Dã ảo não rên lên, cho dù hấn đối với chính bản thân mình phủ nhận như thế nào thì nàng vẫn có sức ảnh hưởng không nhỏ! Kim lòng không được, hấn vươn tay vuốt ve hai gò má ửng hồng nóng hổi của nàng. Hành động của hấn làm cho Mặc Vũ Thường đang mê man thoải mái lẩm bầm một tiếng, cũng phản xạ thiếp đi theo hướng lòng bàn tay lạnh lẽo của hấn.

“Anh chiều em... Dẫn em đi ngắm cảnh đêm... được không?” nàng vừa cọ mặt vào tay hấn vừa lẩm bầm.

Xem nàng đã say như thế này mà vẫn nhớ mãi không quên muốn ngắm cảnh đêm, Cố Vân Dã không khỏi cười thầm, không ngờ, hấn nhẹ nhàng đáp ứng bên tai nàng: “Được...được! Bây giờ chúng ta đi xem cảnh đêm.”

* * *

Cố Vân Dã lái xe đưa Mặc Vũ Thường vào khu biệt thự xinh đẹp ở núi Dương Minh.

Khu biệt thự này ở vị trí có tầm nhìn thật tốt, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm phồn hoa của đô thị Đài Bắc dưới chân núi.

Hấn mua biệt thự này đã được một năm, mục đích chủ yếu là tự thưởng ình, tạo ình một chốn hoàn toàn riêng tư, một không gian không bị ai quấy nhiễu. Mỗi khi hấn cần một mình yên tĩnh hoặc tâm tư phiền muộn, hấn sẽ lái xe đến đây, hưởng thụ sự yên tĩnh cùng an lành như gần cách với bên ngoài.

Hấn chưa từng đưa ai đến đây, nàng là người đầu tiên. Phát hiện này làm cho hấn cảm thấy kinh ngạc không thôi, nàng không hề hay biết là mình đã phá vỡ được bức tường phòng vệ chắc chắn của hấn, cũng xâm nhập được vào nơi luôn được xem là cấm địa trong thâm tâm hấn.

Cố Vân Dã tự cười giễu cợt mình, thật là báo ứng à! Hấn không tài nào ngờ được trong lúc muốn chiếm đoạt toàn bộ con người nàng thì cũng là lúc hấn vô tình mở rộng trái tim cho nàng đi vào. Giật mình sững sốt một lúc lâu sau hấn mới vỗ nhẹ vào má Mặc Vũ Thường nhẹ giọng gọi: “Tĩnh lại, con sâu rượu, em không phải là muốn xem cảnh đêm sao?”

Liên tục vỗ một hồi, Mặc Vũ Thường cuối cùng cũng có phản ứng. Nàng miễn cưỡng mở hai mắt nhìn xung quanh, “Đây là đâu?” Nàng vẫn có chút hỗn loạn.

“Nơi này là núi Dương Minh, em không phải muốn xem cảnh đêm sao?” Cố Vân Dã vừa đỡ nàng xuống xe, vừa cười trả lời nàng.

Đỉnh núi đầu thu, thời tiết thấm lạnh thấu vào người, Mặc Vũ Thường cả người hoàn toàn tỉnh táo, cảm giác say cũng vơi đi phần nữa. Nàng kinh ngạc nhìn Cố Vân Dã, không nghĩ là hấn thật sự dẫn nàng đi xem cảnh đêm. Nàng thực sự không thể tin được hấn sẽ làm như vậy vì nàng, hơn nữa trên mặt còn nở một nụ cười ôn nhu.

Thấy bộ dạng hoàn toàn kinh ngạc của nàng, hấn cố nén cười. “Vào nhà thôi! Bên ngoài hơi lạnh.” Hấn lảng tránh ánh mắt dò xét của nàng, nhanh chóng đưa nàng vào nhà.

Biệt thự bên trong thiết kế cực kì ấm áp, thanh lịch làm cho người ta có cảm giác thoải mái, thích thú, Mặc Vũ Thường có chút kinh ngạc, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nơi này tựa như thiết kế theo phong cách của hấn.

Cố Vân Dã đưa nàng lên trên ban công của lầu hai. Thực tình mà nói, đây là nhà nghỉ mát, bên trong thiết kế đầy đủ cái loại hoa cỏ nhiều kiểu dáng, xinh đẹp tươi tốt, chắc là có người định kỳ đến chăm sóc.

Phía trên mái nhà nghỉ mát cùng cửa sổ bốn phía tất cả đều được lắp bằng kính trong suốt. Nhìn qua cửa sổ kính có thể xuống chân núi thấy cảnh đêm Đài Bắc đèn đuốc huy hoàng lóe sáng. Cảnh đêm lung linh như vậy khiến cho Mặc Vũ Thường cảm thấy như mình đang ở trong mộng.

“Thật sự là quá đẹp... Em không phải đang ở trong mộng chứ!” Mặc Vũ Thường lẩm bẩm. Đôi mắt trong suốt ngập tràn hưng phấn và vui sướng. Lúc này đây, trái tim của nàng hoàn toàn rộng mở, không có chút giữ kẽ và phòng bị. Đôi mắt nàng long lanh ngấn nước, cảm động dựa vào người Cố Vân Dã, hoàn toàn quên mất những tổn thương hằn đã gây ra cho nàng.

Giống như bị bỏ bùa mê, Cố Vân Dã chỉ có thể nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, căn bản không thể dời tầm mắt của mình đi được, cái cảm xúc cực kỳ mãnh liệt này rung động thật sâu trong hần! Giờ phút này, hần bỗng nhiên hiểu ra sở dĩ hần đối xử tàn khốc với nàng như vậy là vì tình cảm sâu sắc của hần dành cho nàng không thể tự kìm chế được. Cho nên hần đành phải lạnh lùng nguy trang, buộc mình không để ý đến nàng, thậm chí thương tổn nàng để củng cố bức tường phòng bị lung lay sắp đổ của mình.

Cố Vân Dã than nhẹ một tiếng, hai tay run nhẹ vươn ra kéo nàng vào lòng làm cho nàng tựa vào hần. Đôi môi hần cực kỳ triển miên bên tai nàng phát ra một sự hấp dẫn, hai tay cũng chặt chẽ ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, phẳng phất như muốn đem nàng hòa vào cơ thể hần.

Mặc Vũ Thường thành linh bị hành động ôn nhu của hần làm khiếp sợ không biết phải làm sao. Đêm nay hần dường như biến đổi thành một con người khác, không giống với con người trước kia của hần. Hần cực kỳ ôn nhu, ấm áp, cũng mơ hồ mang theo ý cười, khác với vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt và hờ hững khi chỉ có hai người lúc trước. Sự thay đổi của hần khiến trong lòng nàng mừng rỡ không thôi, nhưng lại cảm thấy một chút lo sợ bất an, nàng sợ nhất chính là cảm giác tình nguyện của chính mình.

“Anh... Tối hôm nay sao anh lại tốt với em như vậy?” Nàng không nhịn được lên tiếng hỏi, thân thể vẫn ở trong lòng ngực ấm áp cường tráng của hần.

Cố Vân Dã yên lặng một lúc lâu, hần chưa chuẩn bị thổ lộ với nàng tình yêu của hần. “Em là người tình của anh, đương nhiên là phải nuông chiều em.” Hần lảng tránh. Sau một thời gian dài đối xử lạnh lùng với nàng, hần không thể thuyết phục nàng tin tưởng hần, mà chính hần cũng cần một chút thời gian để thích ứng.

Câu trả lời của hần khiến cho Mặc Vũ Thường vốn đang vui vẻ trong nháy mắt lại trầm xuống. “Anh... anh không cần phải lấy lòng em như thế.” Trong giọng nói của nàng có chút chua xót.

“Nơi đây là nhà riêng của anh, chưa có ai đến, em là người đầu tiên.” Cố Vân Dã không nhịn được thốt lên, trước mắt đây chính là khả năng thổ lộ lớn nhất của hần.

Lời nói của hần làm tim Mặc Vũ Thường đập mạnh, vốn lòng nàng đã vắng lặng, bỗng dưng hy vọng lại bùng lên như pháo hoa. Có lẽ rốt cục hần cũng có chút để ý đến nàng, tuy rằng hần chưa hứa hẹn gì nhưng giờ phút này nàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nàng chậm rãi xoay người lại, mặt tươi cười nhìn Cố Vân Dã. “Em cảm thấy thật vui vẻ, em vĩnh viễn sẽ không quên đêm nay.” Nàng thẳng thắn thành khẩn nói với hần. Có lẽ nàng thật là bất trị, là một người con gái dễ dàng thỏa mãn! Nhưng tất cả đều không sao, ai bảo nàng yêu hần cực kỳ sâu đậm, không thể tự kiềm chế được!

Lần đầu tiên, nàng chủ động dâng đôi môi của mình hòa quyện cùng bờ môi hần. Lúc này trong lòng bọn họ không có gì cản trở, chỉ có tình cảm mà thôi. Mặc Vũ Thường say mê nhắm mắt, lẳng lặng cảm nhận đôi môi và đôi tay của hần, nhưng nàng không hề phát hiện được thâm tình trong đôi mắt hần.

8. Chương 08

Chương 8

Những ngày tiếp theo, mối quan hệ của Cố Vân Dã và Mặc Vũ Thường tiến lên một hình thức mới. Hần đối với nàng không còn lạnh lùng, vui buồn thất thường nữa, và Mặc Vũ Thường cũng không muốn làm

phức tạp vấn đề. Hiện tại, nàng thầm mong mọi chuyện cứ như bây giờ, không muốn tự chuốc lấy phiền não. Đối với chuyện tương lai, hai người bọn họ dường như là tâm ý tương thông, không ai lên tiếng cũng không khơi gợi.

Ban ngày, họ ở công ty vẫn duy trì quan hệ cấp trên cùng cấp dưới như trước, bình thường trao đổi lạnh nhạt. Đêm đến, Cố Vân Dã sẽ ở trong bóng tối ôm nàng, sự nhiệt tình đến lúc này mới hiển lộ. Buổi sáng, có khi hắn rời giường trước đến công ty, có khi hắn lại khiến nàng đi làm muộn, đơn giản là vì hắn đột nhiên hưng phấn.

Cuộc sống không có phân tranh tựa như dòng nước chậm rãi trôi qua, điềm đạm nhưng lại có ý nghĩa.

Tối hôm nay, việc chụp hình quay phim của Mạc Vũ Thường kết thúc sớm. Tâm huyết dâng trào, nàng liền đến siêu thị mua đồ ăn, muốn tự tay làm một bữa tối phong phú cho Cố Vân Dã.

Sau khi chuẩn bị xong, nàng bày thức ăn lên bàn chờ Cố Vân Dã trở về dùng bữa tối. Khoảng bảy giờ, Cố Vân Dã về đến nhà, khi thấy những món ăn đầy đủ mùi vị sắc nóng hổi bày trên bàn, hai mắt hắn không khỏi tròn tròn.

“Tất cả đều do em làm sao?” Hắn nhìn Mạc Vũ Thường đang đứng cạnh bàn ăn cười ngại ngùng.

Mạc Vũ Thường mỉm cười gật đầu, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

“Anh không ngờ em nấu ăn giỏi như vậy.” Tâm tình Cố Vân Dã thật vui vẻ mỉm cười, cuộc sống gia đình ấm áp yên tĩnh làm cho hắn cảm nhận được sự vui sướng và thoải mái trước giờ chưa từng có.

“Anh nếm thử trước rồi khen em cũng không muộn, đã một thời gian dài em không xuống bếp rồi.” Nàng đỏ mặt ngồi xuống ghế rồi xới một chén cơm cho hắn.

Làm bạn với ngọn đèn ấm áp, hai người lẳng lặng dùng bữa cơm tối, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vờn quanh.

“Ôi... thật sự ăn ngon lắm!” Sau khi dùng xong bữa tối, Cố Vân Dã vẻ mặt thỏa mãn, khoe miệng bắt giắc nhếch lên mỉm cười vui vẻ. Giờ phút này hắn hoàn toàn không có dáng vẻ nghiêm túc, góc cạnh sắc bén ban ngày mà ngược lại giống như một đứa trẻ lớn xác rất dễ dàng thỏa mãn.

Mạc Vũ Thường nhìn hắn thả lỏng, bộ dạng hiền hòa, không khỏi liên tưởng đến giờ phút này bọn họ tựa như một đôi vợ chồng, có được một hạnh phúc nho nhỏ ấm áp. Không biết có một ngày nào đó, bọn họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc được như vậy hay không?

Ý thức được mình lại muốn đi vào nơi ngõ cụt, nàng vội vàng gạt bỏ suy nghĩ đó qua một bên, cùng Cố Vân Dã bước vào phòng nghỉ. Hai người ngồi trên ghế sofa dựa sát vào nhau, nghe từng âm hưởng hòa nhạc chậm rãi, hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh giữa hai người.

Bàn tay Cố Vân Dã nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai mượt mà của Mạc Vũ Thường, đôi môi hắn cũng chậm chạp dao động bên tai nàng. “Em thật là thơm quá!” Hắn nỉ non bên tai nàng.

Mạc Vũ Thường cười khẽ. “Có thể là nước hoa của công ty. Hôm nay khi chụp ảnh em có sử dụng một ít.”

Đột nhiên hắn ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt có vẻ hờn giận và ảo não.

“Anh sao vậy?” Nàng có chút khẩn trương hỏi, lời nói vừa rồi của nàng có vấn đề sao?

Cố Vân Dã cười khỏ, “Theo lý thuyết, anh phải cảm ơn em vì đã mang lại lợi nhuận cho công ty, nhưng nhìn đám ruồi muỗi to đùng theo sát em, thật sự làm người ta chịu không nổi!” Trong giọng nói đầy vẻ ghen tuông.

Mạc Vũ Thường vẻ mặt nghi hoặc, khó hiểu nhìn hắn. “Cái gì mà ruồi muỗi?”

Chỉ thấy Cố Vân Dã vẻ mặt đỏ bừng, mắt húng mím chặt môi không trả lời câu hỏi của nàng. Bỗng dưng một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Mạc Vũ Thường, hoàn toàn hiểu được ý hắn ruồi muỗi là ám chỉ cái gì. Lòng nàng chợt nghi vấn, chẳng lẽ là hắn đang ghen sao?

“Em đối với những người đó hoàn toàn không có ý gì, lời mời của họ em đều từ chối rồi”. Nàng thành thực nói với hắn.

Cố Vân Dã vừa lòng lắm bấm một tiếng, nhưng lại lập tức hỏi: “Còn Chu Tuấn Khải? Nghe nói mỗi ngày anh ta đều tặng hoa cho em, còn thường gọi điện thoại mời em đi ra ngoài.” Hắn chau mày, có vẻ cực kì hờn giận.

Mạc Vũ Thường có chút chột dạ, mắt nhìn xuống. Chu Tuấn Khải một người nhã nhặn, lễ phép lại khôi hài vui vẻ, nàng không chán ghét anh ta nhưng cũng chỉ xem là bạn bè thôi. Nhưng nàng cũng không nên khen ngợi hắn trước mặt Cố Vân Dã.

“Hoa của anh ấy tặng, em đưa lại cho đồng nghiệp trong công ty rồi. Những lời mời của anh ta em đều không đáp ứng.” Những lời nàng nói đều là sự thật.

Câu trả lời của nàng hiển nhiên làm tâm tình của Cố Vân Dã tốt lên rất nhiều. “Anh nhớ em vốn muốn làm nhà thiết kế trang phục, sao lại làm người mẫu?” Hắn tùy ý tán gẫu với nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng.

“Có thể xem là nhân duyên! Khi học đại học, em làm thêm buổi tối mới quen biết chị Thẩm, chị ấy nói em đủ tiêu chuẩn làm người mẫu nên muốn em làm cho chị ấy. Từ khi đó em mới bắt đầu được huấn luyện để trở thành một người mẫu chuyên nghiệp.” Nàng chậm rãi nhớ lại, nói xong rồi tạm dừng một chút quay đầu thâm tình chăm chú nhìn hắn. “Nhưng thời gian này em vẫn không từ bỏ giấc mộng làm nhà thiết kế trang phục chuyên nghiệp, em chờ đợi để được vào làm ở Thái Phong. Hiện tại điểm yếu của em chính là kinh nghiệm và sự rèn luyện, một ngày nào đó em sẽ chuyển hướng từ vị trí phía trước ra phía sau.” Nói xong đôi má nàng hiện lên hai rãnh mây ửng đỏ vì ngượng ngùng.

Lời của nàng làm Cố Vân Dã nhớ tới Vân Nhu đã từng kể về ước nguyện của nàng. Bốn năm qua, tâm ý của nàng đối với hắn thủy chung không thay đổi, làm cho người luôn lãnh đạm hờ hững như hắn cũng rung động tận đáy lòng.

Không kìm lòng được, hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, cực kỳ dịu dàng hôn nàng. Hành động đầy tình cảm và cẩn thận kia gần như khiến nàng cảm động đến rơi lệ.

Ngay lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, quấy nhiễu hai người đang lạc vào đam mê.

Cố Vân Dã tức giận hừ một tiếng, không kiên nhẫn nhấc điện thoại. “Alô!”

Một lát sau, vẻ mặt của hắn phút chốc trở nên thâm trầm nghiêm túc. “Được, được, Mẹ đừng lo lắng, con lập tức quay về.”

Sau khi cúp điện thoại, hắn chậm rãi đứng lên, dùng ánh mắt vừa đau khổ vừa phức tạp nhìn Mạc Vũ Thường. “Là mẹ anh gọi điện thoại.”

“Bác Cố?” Mạc Vũ Thường giật mình lắm bấm nói. “Bác... Bác không biết em và anh sống cùng nhau. Em chỉ nói cho bác ấy biết em làm việc trong công ty của anh.” Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hắn, nàng nghĩ là chuyện này nên nhanh chóng giải thích.

Cố Vân Dã tránh ánh mắt của nàng, giọng khàn khàn trả lời: “Không có liên quan đến chuyện này... Vân Nhu đã trở về!”

Mạc Vũ Thường sửng sốt một chút lập tức hiểu ý, “Cái này thật sự là tin vui, cô ấy và chồng về nhà mẹ chơi vài ngày... Việc này tốt lắm!” Nàng ra vẻ thoải mái mà nói. Cho đến nay, Vân Nhu là nhân vật mà hai người bọn họ tránh nhắc đến.

Cố Vân Dã nở nụ cười châm chọc, “Chỉ sợ không tốt đẹp như em tưởng! Cô ấy trở về một mình. Sau khi về nhà lại nhốt mình trong phòng khóc lớn không ăn cơm cũng không uống nước.” Trong giọng nói của hắn che dấu sự tức giận ngấm ngấm nhưng vẫn nghe ra được nồng đậm thân thiết và đau lòng.

“Ôi..” Mạc Vũ Thường hoàn toàn sợ ngây người. “Tại sao có thể như vậy?”

Cố Vân Dã phiền não vuốt tóc. “Anh phải về nhà ngay, hiện tại chỉ có anh mới khuyên bảo được cô ấy.” Nói xong hắn cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái, tự lấy áo khoác vội vàng bước ra khỏi cửa.

Phịch, tiếng cửa đóng lại vang lên. Mạc Vũ Thường chấn động một chút rồi chậm rãi hồi phục lại tinh thần. Không hiểu vì sao, giờ phút này nàng cảm thấy lạnh lẽo, cả người bắt đầu khẽ run. Không có việc gì, nàng

tự nói với bản thân, hẳn chỉ trở về an ủi Vân Nhu thôi, bọn họ trong lúc đó sẽ không có việc gì.

Tuy cực lực an ủi bản thân nhưng lòng nàng vẫn hoảng loạn. Chẳng lẽ cuộc sống hạnh phúc như mộng này đã kết thúc? Chuyện nàng sợ hãi nhất cuối cùng vẫn xảy ra...

Đêm nay, Mạc Vũ Thường hoàn toàn mất ngủ!

* * *

Khoảng hơn một tuần nay Mạc Vũ Thường không gặp Cố Vân Dã.

Trong tuần này mỗi đêm, nàng đều một mình ở nhà ngay cả ban ngày ở công ty nàng cũng không gặp được hắn. Nàng không khỏi lo lắng nghĩ ngợi, tình trạng của Vân Nhu có nghiêm trọng không? Nàng muốn tìm người hỏi rõ nhưng lại không biết hỏi ai. Toàn công ty từ trên xuống dưới, có ai biết rõ tình cảnh của gia đình họ Cố hiện tại?

“Hey, cháu đang suy nghĩ gì vậy? Suy nghĩ đến xuất thần!” Một giọng nữ khàn khàn đột nhiên vang lên bên tai Mạc Vũ Thường khiến nàng tỉnh lại trong trầm tư.

Mạc Vũ Thường ngẩng đầu lên, thì ra là Thẩm Hồng. “Không có gì!” Nàng cúi đầu tránh ánh mắt dò xét của Thẩm Hồng, trên mặt cũng cố trưng ra một nụ cười thoải mái.

“Đừng định nói dối cô! Cháu là người rất thành thật, trong lòng có chuyện gì sẽ hiện rành rành trên mặt.” Thẩm Hồng dùng cặp mắt nhìn rõ tình đời không bỏ sót người nào của mình nhìn Mạc Vũ Thường, trong giọng nói đầy vẻ thân thiết. Mạc Vũ Thường chột dạ cúi đầu, hai tay nắm chặt, không nói lời nào.

“Nếu cô đoán đúng, thì người cháu đang suy nghĩ đến chính là ông chủ của chúng ta – Cố tiên sinh!” Trong lời nói của Thẩm Hồng, sự khẳng định nhiều hơn nghi ngờ. Hai mắt bà từ đầu đến cuối nhìn Mạc Vũ Thường, trên mặt không có một biểu hiện gì dù rất nhỏ.

Lời của bà làm Mạc Vũ Thường bỗng dưng ngẩng đầu lên, hai mắt mở to nhìn bà. “Cô... cô làm sao biết được?”

Thẩm Hồng không khỏi mỉm cười, “Bữa tiệc đêm trước, cô đã cảm thấy hai người có chút không bình thường. Nhưng toàn bộ sự tình là như thế nào, cô cũng không biết, cháu tình nguyện nói cho cô nghe sao?” Bà quan tâm hỏi.

Mạc Vũ Thường khép hờ mắt, chậm rãi lắc đầu.

Thẩm Hồng thở dài một hơi, “Cháu không nói, cô cũng không miễn cưỡng. Theo cô biết thì Cố tiên sinh đã một tuần nay không đến công ty. Nghe nói chuyện hôn nhân em gái của anh ta có vấn đề, vì chuyện này anh ta giao việc công ty cho La tiên sinh tạm thời xử lý.” Bà vừa nói vừa quan sát phản ứng của Mạc Vũ Thường.

Lời nói của Thẩm Hồng không nghi ngờ gì làm tăng thêm sự lo lắng cùng sợ hãi trong lòng Mạc Vũ Thường. Nàng và Vân Nhu từ lâu đã không liên lạc, nhưng dù sao cũng là bạn tốt từ nhỏ đến lớn, giờ phút này trên mặt nàng tràn ngập vẻ lo âu hoảng sợ.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Thẩm Hồng cảm khái lắc đầu đề nghị. “Nếu cháu thật sự lo lắng như vậy, sao không tự mình điện thoại hỏi cho rõ ràng?”

Sắc mặt Mạc Vũ Thường trắng bệch, trầm mặc lắc đầu.

“Thực là bó tay với cháu! Tính tình chịu đựng của cháu thế này sớm hay muộn gì cũng mệt chết.” Thẩm Hồng đau lòng nhìn nàng.

Mạc Vũ Thường nở nụ cười mong manh, nói sang chuyện khác. “Cô tìm cháu có chuyện gì?”

Thẩm Hồng bỗng dưng vỗ trán. “Cháu không hỏi thì suýt nữa cô quên mất, cô muốn nói là cơ hội của cháu đến rồi!”

“Cơ hội gì ạ?” Mạc Vũ Thường không hiểu gì cả.

Thẩm Hồng vội vàng ngồi xuống, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: “Trang phục mùa đông mới năm nay của công ty tham gia Fashion Show đoạt giải nhất, trang phục áo cưới năm nay sẽ áp dụng phương thức thi đua, ai cũng có cơ hội. Cô nhớ cháu luôn luôn có tư tưởng độc đáo trong việc thiết kế áo cưới.”

Tin tức này làm cho đôi mắt u ám của Mạc Vũ Thường trong nháy mắt sáng lên, nhưng lập tức lại tắt lịm. “Cháu vốn không có thời gian thực hiện.” Nàng có vẻ ảo não.

“Việc này cháu cứ yên tâm, cô biết cháu bề bộn nhiều việc, việc thực hiện cứ giao cho cô xử lý, cháu chỉ cần giao bản vẽ thiết kế cho cô là được.” Thẩm Hồng vỗ ngực cam đoan.

Mạc Vũ Thường do dự hồi lâu cuối cùng gật đầu đáp ứng. Thiết kế áo cưới thật sự là hứng thú của nàng, huống hồ có công việc đó có thể khiến nàng phân tâm không nghĩ đến Cố Vân Dã nữa.

Một hôm, Mạc Vũ Thường thừa dịp không có việc, ở trong phòng nghỉ bắt đầu thiết kế.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên, phá vỡ sự chuyên chú của nàng vào bản vẽ. “Mời vào!” Nàng lên tiếng. Trong lòng không nhận được mơ tưởng người ngoài cửa có thể nào là Cố Vân Dã hay không?

Cửa vừa mở ra, Mạc Vũ Thường ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt vừa bất ngờ lại thất vọng. “Anh...anh như thế nào tìm được đến đây?” Ngoài cửa chính là người đã lâu không gặp Đường Ngạn Hào.

Đường Ngạn Hào cười lộ ra hàm răng trắng: “Thực kinh ngạc... Đã lâu không gặp, người thật so ra còn đẹp hơn trên quảng cáo.” Mạc Vũ Thường ngưng ngừng cười, chợt nhớ ra chuyện hôn nhân của anh và Vân Nhu.

“Anh...anh là trở về tìm Vân Nhu sao?” Nàng thử hỏi.

Đường Ngạn Hào cười khổ, vẻ mặt có chút không được tự nhiên. “Bị em đoán đúng! Chính là anh cần sự hỗ trợ của em.”

“Em...” Mạc Vũ Thường khó hiểu.

“Anh đã đến nhà họ Cố nhưng bị Vân Dã đuổi ra ngoài.” Giọng nói của anh ta mang nhiều chua xót.

Mạc Vũ Thường thông cảm nhìn anh. “Anh và Vân Nhu rốt cục là có chuyện gì?”

“Cũng không có gì! Vân Nhu thật sự rất thiếu cảm giác an toàn mà anh lại xem nhẹ điểm này mới ra nông nổi như ngày hôm nay.” Anh ta nói giảm nói tránh trả lời. Thực ra, đơn giản là anh ta vô tâm ca ngợi Mạc Vũ Thường vừa xuất hiện trong quảng cáo trên TV, không cẩn thận chạm phải nỗi đau của Vân Nhu – chính là chân của nàng, hai người tranh cãi một hồi! Việc này không có liên quan đến Mạc Vũ Thường, không cần nói ra làm nàng khổ sở.

Mạc Vũ Thường hiểu biết gật đầu. “Em có thể giúp đỡ được gì sao?” Nàng quan tâm.

Đường Ngạn Hào giật nhẹ tóc. “Anh...anh định nhờ em đi cùng anh đến nhà họ Cố một chuyến, em và họ là người quen biết cũ, họ chắc sẽ không cự tuyệt em đến thăm... Anh phải cùng Vân Nhu nói chuyện.” Vẻ mặt anh thỉnh cầu nhìn Vũ Thường.

Mạc Vũ Thường chần chờ một hồi, trong lòng không ngừng tranh đấu, cuối cùng nàng gật đầu đáp ứng. Một phần là vì Đường Ngạn Hào, một phần là vì nàng. Đã hơn nửa tháng nàng không gặp Cố Vân Dã, trong lòng nàng thực vô cùng nhớ hân.

“Bây giờ chúng ta đi đi!” Nàng có chút khản trương. Nói thực, nếu hành động không đi đôi với lời nói, nàng sợ mình mất đi dũng khí sẽ thay đổi chủ ý.

Mạc Vũ Thường cùng Đường Ngạn Hào đi đến trước cửa lớn của nhà họ Cố, trong lòng nàng có chút bất an, mạch đập nhảy lên cực nhanh. Nàng vốn định lùi bước, nhưng nhìn vẻ đáng thương, tiêu tụy của Đường Ngạn Hào đành phải cứng rắn nhấn chuông cửa.

Trong chốc lát, một người giúp việc tiến đến mở cửa rồi dẫn bọn họ đi qua sân vườn vào phòng trong.

Đến cửa phòng khách, tiếng cười trong trẻo dễ nghe từng đợt từ trong phòng vang ra, Mạc Vũ Thường và Đường Ngạn Hào liếc mắt nhìn nhau rồi hiểu ý cùng cười. Bởi vì chủ nhân của tiếng cười kia chính là Vân Nhu, như vậy hiện tại tâm tình của nàng đã tốt hơn.

Mạc Vũ Thường vừa bước vào phòng khách đã bị hoàn cảnh trước mắt làm sửng sốt. Vân Nhu nhỏ nhắn yêu kiều đang ngồi trong lòng Cố Vân Dã cười đùa. Về mặt Cố Vân Dã lúc này dung túng thương yêu mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Trong nháy mắt lòng nàng co lại, đau giống như bị kim châm. Nàng kinh ngạc nhìn hai người, cổ họng cứng lại không nói ra được tiếng nào.

Dường như cảm nhận được có người vào, phút chốc ánh mắt Cố Vân Dã chuyển sang hướng Mạc Vũ Thường, đôi mắt vốn đang cười nháy mắt tắt nhanh, lộ ra vẻ không hài lòng. “Em đến đây làm gì?” Hắn sắc bén hỏi.

Lời nói lãnh đạm không mang theo một chút cảm tình nào khiến tim Mạc Vũ Thường thoáng chốc lạnh đi, nhưng một câu nói cũng không thốt ra được.

“Là tôi nhờ cô ấy giúp dẫn tôi đến đây.” Đường Ngạn Hào từ phía sau Mạc Vũ Thường đi ra, vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc nhìn Cố Vân Dã.

Ánh mắt sắc bén của Cố Vân Dã quét qua hai người. “Nơi này không chào đón các người, lập tức đi ngay.” Một tay hắn choàng qua vai Cố Vân Nhu giống như bảo vệ.

Lời nói của hắn làm trái tim Mạc Vũ Thường tổn thương, nàng không khỏi ảm đạm gục đầu, thì ra một tháng yêu thương mật ngọt vừa qua chỉ vì trong lòng hắn nhớ nhung Cố Vân Nhu, nàng chỉ là một người thay thế, đối với hắn mà nói không có ý nghĩa đặc biệt gì.

“Tôi không đi, tôi muốn cùng Vân Nhu giải thích rõ ràng rồi dẫn nàng về.” Đường Ngạn Hào kiên định đối diện với Cố Vân Dã, không hề lưu ý đến Mạc Vũ Thường trầm mặc, hoảng hốt bên cạnh.

“Em và anh không có gì để nói... Anh ... anh thật quá đáng, về Đài Loan một lúc là đến tìm Mạc Vũ Thường, anh đối với cô ấy còn vẫn vương chưa dứt tình.” Cố Vân Nhu ghen ngào nói.

Cố Vân Dã bên cạnh nhìn thấy không khỏi phiền não, sao lại trở thành như vậy? Hắn vốn là định làm cho Vân Nhu nguôi giận rồi mới cho Đường Ngạn Hào gặp nàng để hai người nói chuyện, lúc này mọi việc đã trở nên phức tạp rồi. Cái tên Đường Ngạn Hào này lại xuất hiện cùng Mạc Vũ Thường, không nghi ngờ gì là đổ dầu vào lửa. Đang buồn bực, hắn lấy mắt trừng Mạc Vũ Thường, nàng không có việc gì chạy đến đây gây ra chuyện này đây.

Lời lên án của Cố Vân Nhu đã làm Mạc Vũ Thường đang ngây ngốc thức tỉnh lại, nàng ngẩng đầu lên lại chạm phải ánh mắt trách cứ của Cố Vân Dã, trái tim lại càng đau. “Vân Nhu cậu hiểu lầm rồi! Anh Đường đến tìm mình là vì anh ấy sợ không được cho vào một lần nữa. Anh ấy thật sự là quan tâm, yêu thương cậu.” Nén đau lòng, nàng cố gắng giải thích giúp Đường Ngạn Hào.

Ánh mắt Cố Vân Nhu trong phút chốc dừng lại trên người Mạc Vũ Thường, đôi mắt trong suốt chỉ thấy sự căm tức và ghen ghét, hoàn toàn mất đi sự ấm áp thân ái ngày xưa, Mạc Vũ Thường không khỏi kinh hoàng lui lại một bước.

“Không cần cậu xen vào việc của người khác, biết không? Tôi cãi nhau với anh ấy cũng chính là vì cậu.” Về mặt Cố Vân Nhu phức tạp nhìn Mạc Vũ Thường, nàng biết rõ Mạc Vũ Thường là vô tội nhưng vẫn không nhận được trách móc nặng nề.

Mạc Vũ Thường khiếp sợ không hiểu chuyện gì liếc nhìn Đường Ngạn Hào thì thấy mặt hắn đỏ bừng.

“Vân Nhu, chỉ là một câu ghen ngạo vô tâm, em vì sao lại khiến mọi việc phức tạp như vậy?” Đường Ngạn Hào bất đắc dĩ giải thích.

“Đủ rồi.” Cố Vân Dã đột nhiên hét lớn, vẻ mặt tối tăm không kiên nhẫn nhìn Mạc Vũ Thường và Đường Ngạn Hào, “Mời các người đi về.” Hắn hạ lệnh tiễn khách.

Mạc Vũ Thường co rúm lại, đang lúc muốn xoay người rời đi thì một tiếng nói nhu hòa vang lên.

“Khoan đã!” Thì ra là nữ chủ nhân của nhà họ Cố – Lữ Thiển Dung.

Mạc Vũ Thường sợ hãi chào hỏi. “Bác Cố, xin chào.”

Lữ Thiển Dung nhìn nàng cười thân ái rồi mới chuyển hướng sang Đường Ngạn Hào. “Ngạn Hào, con dẫn Vân Nhu vào phòng nói chuyện đi!”

“Mẹ!” Cố Vân Nhu không tin được la to, chợt quay đầu sang nhìn anh trai xin giúp đỡ, “Anh hai!”

Cố Vân Dã xoay mặt qua một bên, có vẻ trầm mặc chăm chú.

Không được đáp lại, Cố Vân Nhu buồn bã xoay người đi vào trong phòng, Đường Ngạn Hào thấy thế vô cùng vui vẻ đi theo sau.

Đợi Cố Vân Nhu và Đường Ngạn Hào đi khỏi, Lữ Thiển Dung đắm chiêu liếc nhìn Cố Vân Dã một cái. “Chính vì con chiều chuộng Vân Nhu nên nó mới tùy hứng không hiểu chuyện như vậy.” Bà tạm dừng một chút rồi nhìn thẳng Mạc Vũ Thường. “Vũ Thường thật sự là càng lúc càng xinh đẹp. Vân Dã giúp mẹ tiếp đón Vũ Thường, mẹ đi xem bọn nó thế nào rồi.” Lữ Thiển Dung ra lệnh cho con xong lập tức rời khỏi phòng khách.

Phòng khách to như vậy trong chốc lát chỉ còn lại Cố Vân Dã và Mạc Vũ Thường. Bốn phía yên tĩnh đáng sợ, dường như có thể nghe thấy thanh âm của hơi thở. Đôi mắt âm u của Cố Vân Dã nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không chớp làm cho tim nàng đập nhanh hơn. Nàng nghĩ hắn đang giận nàng vì nàng tự tiện vào nhà họ Cố mà không có sự cho phép của hắn.

Mạc Vũ Thường khản trương nuốt nước miếng, đôi mắt to long lanh nước nhìn hắn. “Em... em thực xin lỗi! Em biết là em không nên tới nhưng vì... anh Đường...anh..” Nàng lúng túng giải thích, hai tay giã vò chiếc váy của mình.

Lời chưa dứt, bỗng nhiên nàng đã rơi vào lòng Cố Vân Dã, đôi môi hồng đã bị hắn chặt chẽ bao phủ. Đôi môi hắn giận dữ cuồng nhiệt đòi hỏi chiếm lấy nàng, hành động bất thành linh như vậy hoàn toàn khiến Mạc Vũ Thường sợ hãi. Nơi này là nhà họ Cố! Hắn làm sao dám lộ liễu hôn nàng, chẳng lẽ không sợ người khác bắt gặp sao?

Mạc Vũ Thường hơi giãy dụa, thân thể hắn giống như một lò lửa, vừa nóng lại vừa phỏng, ôm chặt lấy nàng làm cho nàng gần như không thở nổi. Nàng trợn mắt lên, vẻ mặt mê man nhìn hắn, không hiểu mới vừa rồi hắn lạnh lùng tránh cứ, vì sao nháy mắt lại thay đổi nhanh như vậy. Chẳng lẽ ... đây là sự trừng phạt của hắn đối với nàng?

Sau một lúc lâu, Cố Vân Dã mới buông nàng ra. Đôi mắt tối tăm vì dục vọng mãnh liệt nhìn nàng, hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lửa dục vọng đang hùng hực thiêu đốt trong lòng.

Đã hơn nửa tháng nay, hắn chẳng những không có khả năng ngăn chặn sự tưởng nhớ đến nàng mà ngay cả khi vui vẻ nhất với Vân Nhu cũng không cách nào rời đi hoặc làm phai nhạt sự khát khao và thương nhớ của hắn đối với nàng.

Mạc Vũ Thường thật cẩn thận nhìn vẻ mặt hắn, “Anh đang giận em sao?” Thấy hắn vẫn nhắm mắt không có phản ứng, lòng nàng lạnh đi. Cũng khó trách, nàng dẫn người đàn ông khác đến cướp đi người yêu thương nhất của hắn, nói như vậy hắn nhất định rất hận nàng. “Em không có ý đó, chỉ là anh Đường... anh ấy thật đáng thương... em không đành lòng... Cho nên đành phải..” Nàng thật đáng thương, nói năng lộn xộn, liều mạng giải thích, nàng không hề có ý muốn hắn phải khó chịu, đau khổ.

Bỗng dưng Cố Vân Dã mở to mắt, bàn tay thật to che cái miệng nhỏ nhắn của nàng. “Anh không có giận em.” Hắn nhả nài nói, cũng lập tức lấy tay mình ra.

Mạc Vũ Thường khó hiểu nhìn hắn. “Nhưng... anh hắn là giận lắm, em biết rõ anh thực yêu Vân Nhu lại còn dẫn anh Đường đến đây, lần này có lẽ là cơ hội duy nhất ông Trời dành cho anh...”

Không đợi nàng nói xong, Cố Vân Dã gầm nhẹ một tiếng. “Nếu em không ngậm miệng lại, anh sẽ hôn em, hôn đến khi nào em không thở được mới thôi.”

Mạc Vũ Thường kinh hoàng, cái miệng nhỏ nhắn phút chốc khép chặt, kích động nhìn xung quanh, sợ bị người khác nghe thấy!

Cố Vân Dã kéo nàng với vẻ mặt giật mình lại ngồi trên ghế sofa, ôm chặt nàng vào lòng.

Mạc Vũ Thường quả thực giật mình nói không ra hơi. “Anh không sợ bị Vân Nhu thấy sao?” Nàng cố gắng giãy dụa miễn cưỡng nói được một câu.

Cố Vân Dã mất kiên nhẫn gầm nhẹ: “Đừng nhắc đến Vân Nhu, em ngoan ngoãn ngồi yên cho anh, không được lộn xộn.”

Mạc Vũ Thường nhìn vẻ mặt giận dữ của hấn, một chút cử động cũng không dám. Đối với câu nói vừa rồi của hấn, nàng thật sự không hiểu, bọn họ làm sao có khả năng không nhắc đến Vân Nhu? Vân Nhu từ đầu đến cuối chiếm lấy tim hấn ngăn cách hai người bọn họ. Mạc Vũ Thường vẻ mặt âm ảm cúi đầu suy nghĩ.

Cố Vân Dã lấy tay nâng cằm của nàng lên, không cho nàng lảng tránh. Hấn nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Đã nhiều ngày như vậy, có nhớ anh không?”

Dưới ánh mắt sáng ngời cực nóng của hấn, nàng chỉ có thể thành thật gật đầu.

Cố Vân Dã hài lòng nở nụ cười. Hấn cúi người khê hôn lên mí mắt nàng, mũi nàng, môi nàng rồi mới chậm rãi di dời đến vành tai mượt mà trắng nõn như ngọc của nàng, nhẹ nhàng cắn cắn, hai tay cũng thành thật không khách khí đưa lên bộ ngực mềm mại của nàng xoa nắn.

Mạc Vũ Thường không nhịn được run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn trong nháy mắt như thoa một lớp phấn hồng. “Đừng.. sẽ bị người khác nhìn thấy.” Nàng run rẩy nói.

Cố Vân Dã khê rên một tiếng, miễn cưỡng buông nàng ra. “Tối nay ở lại đây ăn cơm, anh bảo chị Lưu sửa soạn phòng khách, em ở lại đây đêm nay.” Hấn khàn khàn ra lệnh, ám chỉ trong lời nói đã vô cùng rõ ràng.

Mạc Vũ Thường cũng không vui, chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, hấn muốn là vì chính thân thể của hấn, cuối cùng nàng chỉ là tình nhân của hấn thôi! Nhưng giận nhất chính là bản thân nàng, bởi vì nàng không thể cự tuyệt yêu cầu của hấn.

“Như vậy không tốt đâu... Nếu để cho Vân Nhu biết, thật không tốt!” Nàng miễn cưỡng kháng cự, tiếng nói ngày càng nhỏ, thậm chí không thể nghe thấy.

Cố Vân Dã thâm tình chăm chú nhìn nàng, vươn tay cầm chặt lấy tay nàng.

Mạc Vũ Thường theo phản xạ muốn rút tay về nhưng hấn lại lao theo không cho.

“Đây là chuyện của chúng ta, không liên quan đến Vân Nhu, bất luận như thế nào cũng phải tin tưởng anh.”

Nàng ngẩng mạnh đầu lên nhìn hấn, hấn không nói nữa chỉ nhanh chóng đem tay nàng đặt lên ngực hấn, hai người chăm chú nhìn đối phương không một tiếng động.

Mạc Vũ Thường mê hoặc nhìn hấn, nàng bị hấn làm cho hồ đồ mất rồi.

Lúc này Lữ Thiển Dung đang đứng ở đầu cầu thang, lẳng lặng nhìn cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc rồi lại vui mừng tươi cười.

9. Chương 09

Chương 9

Mạc Vũ Thường và hai ông bà Cố, Cố Vân Dã, Cố Vân Nhu cùng với Đường Ngạn Hào ngồi vây quanh bàn ăn để dùng cơm. Đây là một bữa cơm phong phú thịnh soạn, chắc hẳn bởi vì nàng và Đường đại ca tới chơi, làm cho Cố bá mẫu không ít tâm tư.

Mặc dù các món ăn vô cùng phong phú, mỹ vị, nhưng Mạc Vũ Thường căn bản không thấy thèm ăn, vì thần kinh của nàng đang căng thẳng. Vân Nhu và Đường đại ca hiển nhiên không vui vẻ nói chuyện lắm, bởi vẻ mặt Vân Nhu vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng, còn đáng về Đường đại ca cũng sa sút tinh thần; Còn như Cố Vân Dã, vẻ mặt việc không liên quan đến mình, bộ dạng thực thoải mái, đang ăn ngon lành.

Mạc Vũ Thường không thể lý giải được nhìn Cố Vân Dã, hấn nhìn thấy tình hình này của Vân Nhu, hấn không phải là thật lo lắng, thật lo lắng mới đúng sao? Vì sao hấn lại biểu hiện không sao cả, chẳng lẽ là sợ Cố bá mẫu nhìn ra được manh mối gì? Nàng không khỏi cảm thấy buồn bực trong lòng.

Tiếp sau đó, Mạc Vũ Thường rốt cuộc không rảnh suy nghĩ dây dưa về vấn đề nan giải này, bởi vì vợ chồng Cố Trọng Hành và Lữ Thiên Dung không ngừng hỏi nàng tình hình mấy năm qua, và về chuyện công việc hiện tại. Một lúc sau lại ăn cơm tiếp, việc khiến nàng cảm thấy tiếc nuối là, Vân Nhu vẫn chưa hề liếc nhìn nàng một cái, dường như xem nàng không tồn tại, làm cho trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi dùng xong bữa tối, Đường Ngạn Hào từ chối ý tốt của Lữ Thiên Dung ở lại, cáo biệt mọi người sau đó rời khỏi nhà họ Cố. Trước khi đi, còn liên tiếp quay đầu nhìn Cố Vân Nhu, chờ đợi nàng có thể đáp lại hẳn một điều gì thiện ý. Hiển nhiên, hẳn thất vọng rồi.

Mạc Vũ Thường nhìn bóng dáng hẳn tiêu điều rồi đi, không khỏi đồng cảm sâu nặng với hẳn, hình như ai yêu phải người nhà họ Cố, nhất định đều phải chịu đủ tra tấn.

Sau khi tắm rửa xong, Mạc Vũ Thường lên giường nghỉ ngơi sớm, nhưng trăn trở nhiều lần, như thế nào cũng không thể ngủ được. Rồi gia đình họ Cố nhiều năm như vậy, bây giờ trở về có phần không thích ứng được. Hồi tưởng lại những chuyện đã qua, tựa như một giấc mộng, nhưng mà hiện giờ, làm sao nàng có thể thoát khỏi giấc mộng này, khi nào thì mối quan hệ giữa nàng và Cố Vân Dã sẽ chấm dứt?

Mạc Vũ Thường khê thở dài, trở mình, nàng thủy chung không thể hiểu được trong lòng Cố Vân Dã suy nghĩ gì! Thái độ của hẳn đối với Vân Nhu có chút thay đổi nhưng lại như không có gì thay đổi, nàng cũng không nói lên được. Nhớ lại buổi tối nhiều năm trước, lòng của nàng không tránh khỏi từng đợt co rút đau đớn. Đêm đó Cố Vân Dã nói cho nàng bí mật kia, làm cho nàng phải trả giá, nàng trở thành con nai rừng vô tội phải hy sinh.

Đối với đêm hôm đó, tuy nàng đau lòng nhưng cũng không từng oán hận, cũng không hề hối hận sau này. Nhìn bác gái và bác trai quyến luyến tình thâm, một nhà hoà thuận vui vẻ hạnh phúc, quả thật không cần phải đi vạch trần bí mật đã được che giấu nhiều năm.

Nhưng mà, tình yêu của Cố Vân Dã đối với Vân Nhu nên giải quyết ra sao đây. Nếu cả đời mang danh nghĩa là anh em, Cố Vân Dã chẳng phải sẽ đau khổ suốt đời ư. Nghĩ đến đây, Mạc Vũ Thường không khỏi đồng tình với hẳn, bởi vì tình cảnh của hẳn với nàng hoàn toàn giống nhau hẳn - yêu thầm một người, lại không thể có được tình yêu của đối phương.

Cứ như vậy, Mạc Vũ Thường mơ mơ màng màng, lơ mơ hồi tưởng, cũng không biết đã bao lâu, cho đến khi một, hai tiếng đập cửa vang lên, mạch suy nghĩ hỗn loạn mơ hồ của nàng thoáng chút tỉnh lại.

Nàng bước xuống dường giống như người mộng du, không cần hỏi liền mở cửa, ngoài cửa đứng thực là nguyên nhân hại nàng mất ngủ – Cố Vân Dã.

Mạc Vũ Thường vẻ mặt vẫn có chút hoảng hốt, chỉ ngây ngốc hỏi: “Sao anh lại tới đây? Muộn như vậy, không phải đáng nhẽ nên đi ngủ rồi sao?”

Cố Vân Dã nhìn nàng vẻ mặt lim dim, dáng điệu mơ hồ, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, hiển nhiên nàng đã quên ước định giữa nàng và hẳn. Không nói hai lời, hẳn đứng ngay ở cửa liền cả gan hôn nàng, hai tay ôm chặt người nàng, càng không ngừng vuốt ve lưng của nàng, không hề chú ý chút nào đến cánh cửa vẫn còn đang nửa mở.

Nụ hôn của hẳn thực sự làm Mạc Vũ Thường hoàn toàn bình tĩnh, nàng miễn cưỡng thoát khỏi đôi môi hẳn, thở dốc nói: “Anh điên rồi..... Sẽ bị người khác nhìn thấy mấtCửa còn mở đấy.”

Cố Vân Dã phát ra một trận tiếng cười mơ hồ trầm thấp trong cổ họng, “Đừng lo lắng, hiện tại khuya rồi, bọn họ ngủ sớm rồi.” Nói xong, hẳn lập tức lại cúi người vội vàng hôn lên người nàng.

“Đừng..... Đừng như vậy, cửa..... đóng cửa lại trước đã!” Mạc Vũ Thường nói giọng đứt quãng.

Lời nói của nàng làm cho Cố Vân Dã sốt ruột, lẩm bẩm nói, “Đều là do lỗi của em, cho nên mới có thể khiến anh không thể kìm lòng được, bộ dạng cấp bách như vậy.” Hẳn thì thâm oán giận một cách trẻ con, nhưng vẫn nghe lời của nàng, đưa một tay đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa lại, Cố Vân Dã vội vàng ôm lấy Mạc Vũ Thường, đặt nàng lên giường; Hẳn nhanh chóng vứt bỏ quần áo của chính mình, cũng vội vàng kéo áo ngủ trên người nàng xuống.

Hắn thực cuồng nhiệt và bức thiết, khiến cho Mạc Vũ Thường chấn động không thôi, hắn rất ít khi mất đi khống chế như vậy. “Chậm lại một chút..... anh dọa em sợ rồi.” Nàng nói trong hơi thở dồn dập.

“Việc này còn không phải là do em hại sao, em làm hại anh mất đi khống chế, thấy bất mãn, em phải bồi thường anh thật tốt.” Cố Vân Dã đưa ra yêu cầu xấu, đôi môi và hai tay cũng không ngừng lại, nồng nhiệt thăm dò.

Mạc Vũ Thường quả thực không thể tin được vào tai của mình, hắn luôn luôn bình tĩnh lạnh lùng, nhưng giờ lại nói theo kiểu trẻ con, bốc đồng này, nàng chưa từng chứng kiến mặt này của hắn.

“Em...” nàng đang muốn mở miệng nói chuyện, Cố Vân Dã chợt ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, “Hừ..... Đừng nói chuyện nữa, em chỉ cần cảm giác những điều hiện giờ anh đang làm.” Hắn nỉ non khiêu khích bên tai nàng.

Lúc này thực Mạc Vũ Thường rốt cuộc không thể nhiều lời, nàng hoàn toàn chìm đắm trong dòng điện hắn tạo ra để làm người khác tê dại. Nàng thở dốc nhận ra đầu hắn đang chu du trên người nàng thực cuồng si yêu đương.....

Giờ phút này, ngoài cửa một thân hình kiều diễm, Cố Vân Nhu đôi mắt mở to tại cửa phòng, một tay gắt gao che miệng lại, để ngừa chính mình sợ hãi kêu ra tiếng.

Đêm nay, vì chuyện của Đường Ngạn Hào, nàng cả người buồn phiền không thôi, lăn qua lộn lại trên giường, không thể đi vào giấc ngủ. Vốn muốn tìm anh trai nhờ một chút, nghe chút ý kiến của anh, không nghĩ tới lại gặp được chuyện này. Nàng thật sự không thể tin nổi, anh mình luôn lãnh đạm đến cực điểm đối với Vũ Thường, nhưng lại nhận gặp nàng,..... yêu nàng. Khó trách lần này nàng trở về, cảm thấy anh mình thay đổi, trở nên có vẻ hiền hoà, cũng tươi cười nhiều hơn so với trước kia. Nhận thức này làm cho nàng cảm thấy vừa kinh ngạc vừa sợ hãi – sau này người anh trai nàng thương yêu nhất sẽ chính là Vũ Thường.

Thực ra, nàng không nên cảm thấy kinh ngạc, dù sao nàng đã sớm biết Vũ Thường thích anh mình. Nhưng là, trong lòng nàng vẫn đang cảm thấy không thoải mái. Từ xưa đến nay, nàng đã sớm có thói quen anh trai xem nàng ở vị trí thứ nhất, hiện tại nàng đột nhiên xuống vị trí thứ hai, trong lòng thực có chút ích kỷ. Nàng bỗng nhiên nhớ tới, trước ngày kết hôn, mẹ nàng từng nói qua bí mật về thân thể của nàng với nàng, anh trai với nàng căn bản không hề có quan hệ huyết thống. Bây giờ anh ấy lại có người yêu rồi, sau này anh ấy còn có thể tiếp tục cưng chiều nàng hay không!?

Cố Vân Nhu hoảng hốt đi về trong phòng chính mình, nàng không nghĩ tặng anh trai mình cho bất kỳ kẻ nào, ngoài Đường Ngạn Hào ra, anh ấy chính là người nàng để ý. Nàng đã biết suy nghĩ của mình rất ích kỷ, nhưng cứ nghĩ đến Mạc Vũ Thường có được hết thấy, nàng liền đầy bụng toan tính, không thể tiêu tan.

Nếu nàng giống như Vũ Thường thì thật tốt! Cố Vân Nhu ghé vào trên giường không ngừng suy nghĩ, hốc mắt nàng chảy nước mắt, trong lòng cũng tràn ngập một cảm xúc hối tiếc mãnh liệt.

Bỗng dưng, một ý niệm chạy đến trong đầu nàng, giờ phút này nàng đã bị sự tùy hứng và ghen tị của chính mình cùng làm mù mịt tâm trí, rốt cuộc không quản được ý nghĩ này.....

Liên tục vài ngày, Mạc Vũ Thường sáng sớm đi đến công ty đi làm. Lịch công tác của nàng dạo này sắp xếp dày đặc, chủ yếu là bởi vì hội diễn trang phục mùa đông của Thái Phong sẽ cử hành vào cuối tháng, người mẫu thuộc quyền sở hữu công ty đều phải tham gia diễn thử và diễn tập liên tiếp. Tuy rằng bận rộn, nhưng thần thái của nàng có phần tỏa sáng đến động lòng người, đáy mắt đuôi mày thường mang chút ý cười. Trong lòng nàng hiểu được tất thấy những điều này đều do Cố Vân Dã tạo nên. Hắn đã trở lại công ty đi làm, buổi tối cũng thường ở lại căn hộ qua đêm; Còn vấn đề của Vân Nhu và Đường Ngạn Hào tuy rằng chưa giải quyết được một cách trọn vẹn, nhưng tình hình có phần lạc quan hơn.

Từ mấy ngày trước đến nay, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được Cố Vân Dã đối với nàng có sự che chở cực kỳ dịu dàng và tỉ mỉ, khiến cho nàng vui vẻ không nhận được suy nghĩ, có lẽ hẳn chung quy đối Vân Nhu đã chết tâm, dù sao cô ấy cũng đã gả làm vợ người khác! Có lẽ..... Có lẽ nàng còn có cơ hội có thể mãi mãi giữ hắn lại bên cạnh, cùng hắn đầu bạc đến già.

Tâm tình của nàng thực sung sướng, cảm xúc vì vậy cũng cuộn cuộn không dứt. Trong thời gian này, nàng đã hoàn thành xong để tham gia cuộc thi thiết kế lễ phục áo cưới rồi, kế tiếp chỉ còn lại vấn đề chế tác, nàng

đang tìm thời gian đem thiết kế giao cho Thẩm Hồng.

Nhân viên công tác làm gián đoạn cuộc diễn tập của nàng, gọi nàng: “Mạc tiểu thư, bên ngoài có người tìm cô.”

Mạc Vũ Thường đáp lại rồi một tiếng, cũng thấy buồn bực, là người nào tìm nàng? Nàng nhanh chóng lấy áo khoác, đi ra bên ngoài hành lang diễn tập.

Một dáng hình nữ tính nhỏ bé quay lưng về phía nàng, dáng hình kia thoát nhìn rất quen thuộc. Mạc Vũ Thường trừng mắt nhìn, thích ứng với ánh sáng hoàng hôn bên ngoài. Sau một lát, nàng chần chừ mở miệng: “Vị tiểu thư này..... Xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

Người con gái kia chậm rãi xoay người, hóa ra là Cố Vân Nhu. Cô ta có vẻ tiều tụy, hai tròng mắt đầy đau thương, hờ hững xem xét Mạc Vũ Thường.

Giờ phút này Mạc Vũ Thường thật sự là vừa mừng vừa sợ, thỏa thích kéo tay nhỏ bé của Cố Vân Nhu. “Vân Nhu, không nghĩ cậu sẽ đến gặp mình, mình thật sự là rất vui, mình vốn nghĩ..... cậu có hiểu lầm với mình nên hiện giờ còn giận mình!” Mạc Vũ Thường nói hưng phấn, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn vì tình bạn vẫn đang tồn tại, nàng rất hy vọng có thể lại cùng Vân Nhu tìm về thân thiết và tri kỷ ngày xưa.

Nhìn Mạc Vũ Thường dào dạt sự chân thành và nhiệt tình trong đôi mắt, Cố Vân Nhu không khỏi có chút dao động ý định, cô ta tìm đến Vũ Thường không phải để ôn chuyện cũ, mà là có ý đồ khác. Trong khoảng thời gian ngắn, cô ta một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể kinh ngạc đứng nhìn Mạc Vũ Thường.

“Đừng nói chuyện ở đây, chúng ta đến phòng nghỉ của mình nói chuyện đi.” Không đợi Cố Vân Nhu trả lời, Mạc Vũ Thường lòng tràn đầy vui mừng, kéo cô đi đến phòng nghỉ.

(Sóng gió đến rồi.....hu.....hu.....hu)

Mạc Vũ Thường đưa Cố Vân Nhu đến phòng nghỉ riêng của mình, pha một tách cà phê nóng cho cô ta và bản thân mình.

Hai người lặng lẽ uống cà phê nóng, trong phòng nghỉ thực ấm áp sáng sủa, tràn ngập mùi hương cà phê cùng một bầu không khí tĩnh lặng trầm mặc. Nhiều năm không gặp nên làm cho tình chị em trước kia của hai người cũng cảm thấy có một chút cảm giác ngăn cách!

Trong phòng nghỉ còn dán một loạt áp phích tuyên truyền lấy Mạc Vũ Thường làm nhân vật chính. Ánh mắt Cố Vân Nhu lơ đãng lướt qua những áp phích này, trong lòng mơ hồ bốc lên một niềm ghen tỵ chua xót. Lúc này, cô ta bắt đầu có chút hận đối với Mạc Vũ Thường, nàng thực hoàn mỹ xuất sắc như vậy, nhìn lại bản thân thấy mình thực không trọn vẹn và đầy tiếc nuối. Tình bạn của hai người vì có mối bất bình trong thời gian dài nên giờ đây dường như dần dần xuống sắc mà không hề hay biết.

“Đêm sinh nhật mình mười tám tuổi, vì sao cậu đi khỏi mà không từ biệt?” Cố Vân Nhu đột nhiên hỏi, phá vỡ sự yên lặng của hai người lúc đó.

Mạc Vũ Thường bị câu hỏi bất ngờ của cô ta làm cho bối rối, “Mình... mình không muốn trở thành chướng ngại của cậu và Đường đại ca lúc đó.” Nàng tránh trả lời vào vấn đề chính, ánh mắt cố ý vô tình mà lảng tránh cái nhìn chăm chú của Cố Vân Nhu.

Chuyện phát sinh đêm đó, nàng cố tránh chạm đến nỗi đau xót, nàng không muốn bắt đầu nhắc lại, càng không muốn để Vân Nhu hiểu rõ.

Cố Vân Nhu nhìn nàng một hồi lâu, hơi suy nghĩ, “Ngày hôn lễ của mình ngày đó, tại sao cậu không đến tham gia đám cưới, mình còn đặc biệt ký thiệp cưới cho cậu.” Cô ta đột nhiên đưa ra một vấn đề.

Mạc Vũ Thường nhìn Cố Vân Nhu với vẻ mặt áy náy, “Mình... mình vốn muốn trở về, nhưng mà.....” Nàng căn bản nói không được, dù sao vẫn không thể thành thật nói cho Vân Nhu rằng bởi nàng sợ nhìn thấy Cố Vân Dã.

Đối với những lời nói quanh co của nàng, Cố Vân Nhu không hề có cảm giác, nhìn xa xăm nói: “Cậu biết không? Ngày mình kết hôn, mình mới biết được mình không phải là con gái của nhà họ Cố, mình với nhà

họ Cố không hề có quan hệ huyết thống.”

Lời của nàng phảng phất một quả bom, làm Mạc Vũ Thường kinh hãi không thể nói được, chỉ có thể trừng đôi mắt to nhìn thẳng vào cô ta.

“Đại ca sớm biết rằng ta không phải em gái của anh ấy, lại vẫn đối xử với mình tốt như vậy, anh ấy thậm chí còn từng nói với mình rằng, cho dù mình kết hôn, anh ấy vẫn sẽ cả đời bảo vệ mình, yêu thương mình. Cố Vân Nhu dường như rơi vào hồi ức, vẻ mặt điềm đạm.

Mạc Vũ Thường cúi đầu buồn bã, lòng như bị người ta vắt chặt. Nàng sớm nên hiểu được, Cố Vân Nhu đã chiếm cứ vị trí quan trọng nhất trong tim Cố Vân Dã là, bất luận cô ấy có kết hôn hay không, thế mà nàng lại vẫn còn hy vọng xa vời. Xem ra, nhiều ngày hạnh phúc vừa qua của nàng, chung quy cũng chỉ là một hồi mộng tưởng hảo huyền mà thôi.

“Cố đại ca, anh ấy luôn rất yêu quý cậu, cưng chiều cậu, căn bản sẽ không để ý các người không có quan hệ huyết thống.” Mạc Vũ Thường miễn cưỡng thức tỉnh bản thân, an ủi Cố Vân Nhu.

“Mình biết.” Cố Vân Nhu trả lời, ánh mắt bỗng dừng nhìn xoáy vào Mạc Vũ Thường, dường như muốn xuyên thấu đồng tử mắt của nàng, “Nhưng là, hiện giờ bên cạnh anh ấy đã có một người đặc biệt thân mật là bạn gái, cướp đi không ít ánh mắt quan tâm yêu mến của anh ấy, mà người ấy chính là cậu!”

Mạc Vũ Thường kinh ngạc không ngớt nhìn Cố Vân Nhu, “Mình... mình... cậu...” Nàng không biết nên nói gì, vừa không thể thừa nhận cũng không có cách nào phủ nhận.

“Đừng nghĩ lại giấu diếm mình! Mình biết các người cùng một chỗ được một thời gian ngắn rồi. Nếu cậu còn xem mình là bạn bè, thì đừng giấu diếm ta!” Cố Vân Nhu ép hỏi không chút lời lỏng. Thực ra đây chỉ là suy đoán của chính nàng, muốn được kể lại chi tiết tỉ mỉ tình hình.

Lời của cô ta quả nhiên hiệu quả, chỉ thấy Mạc Vũ Thường bối rối nói giải thích: “Cậu đừng hiểu lầm, mình không phải cố ý giấu diếm cậu, nhưng mà..... Chính là anh trai cậu, anh ấy không muốn để cho những người khác biết chuyện anh ấy ở chung với mình.”

Nàng tưởng Cố Vân Nhu đã biết chuyện nàng và Cố Vân Dã ở chung, lại không nghĩ rằng vừa nói như vậy chính hợp với ý đồ do thám của Cố Vân Nhu.

“Ồ chung!” Cố Vân Nhu kinh ngạc không thôi mà nhìn chòng chọc Mạc Vũ Thường được một hồi, “Hóa ra các người đã phát triển đến loại quan hệ này.” Cô ta vừa thương tâm vừa oán giận nói.

Mạc Vũ Thường hoàn toàn giật mình sửng sốt, nàng không nghĩ phản ứng của Cố Vân Nhu sẽ kịch liệt như vậy. “Mình..... Bọn mình lúc này không phải cái loại quan hệ tình yêu hạnh phúc như cậu suy nghĩ đâu.....” Nàng vụng về giải thích, nhưng không thể thẳng thắn nói ra nàng và Cố Vân Dã chỉ là một hồi giao dịch.

Cố Vân Nhu hiển nhiên không nghe vào tai lời của nàng, một mực căm giận nói: “Các người như vậy mà giấu diếm ta! Cậu đại ca chính ngọt ngào mật mật, khó trách người lại tâm địa tốt như vậy giúp ta. Thấy ta và Đường đại ca nháo thành như vậy, chắc người thực vui vẻ đi! Nói cho người hay, ta không cần sự thương hại của người.”

Bây giờ Cố Vân Nhu chỉ cảm thấy lòng tự trọng bị hao tổn mãnh liệt, tràn đầy căm hận muốn phát tiết, sớm mất đi lý trí, miệng không thể nói, hoàn toàn đã quên mục đích của chính mình tới đây.

“Không phải như thế..... Vân Nhu..... Cậu hiểu lầm rồi!” Mạc Vũ Thường lo lắng nhìn cô ta, muốn đem toàn bộ tình hình thực tế nói cho cô ta, thế nhưng hiện giờ Cố Vân Nhu đang kích động, một câu cũng không thể nghe được.

“Uổng ta vẫn xem ngươi là bạn tốt của ta, nhưng ngươi lại nhất nhất cướp đi người quan tâm yêu thương bên cạnh ta, đầu tiên là Đường đại ca, rồi bây giờ là anh trai ta!” Cố Vân Nhu tỉnh thần đã có chút không tỉnh táo, nói lung tung tùy hứng.

“Vân Nhu, cậu nói như vậy không công bằng! Mình chưa bao giờ can dự vào chuyện cậu và Đường đại ca lúc đó, còn anh trai cậu..... Chuyện của chúng tôi thật sự không phải như suy nghĩ của cậu.....” Mạc Vũ Thường hoảng hốt nóng lòng không thôi, nhưng không tức giận mà muốn giải thích, lại bị Cố Vân Nhu ương ngạnh cắt ngang.

“Đừng nói nữa! Ta sẽ không tin tưởng người nữa.” Một tiếng rống to, Cố Vân Nhu cuốn ra khỏi phòng nghỉ giống như một trận gió, để lại Mạc Vũ Thường mặt ngọc nhiên không thôi!

Hôm nay, sau khi hết giờ làm Cố Vân Dã quyết định về nhà trước một chuyến. Vài ngày nay hắn chưa hề ngủ qua đêm ở nhà, không biết tình hình Vân Nhu, Ngạn Hào trong lúc đó phát triển thế nào. Hắn luôn biết rõ Vân Nhu vừa cố chấp lại vừa tùy hứng, tính cách rất khó lay chuyển, lần này nàng tuyệt đối sẽ không nguôi giận dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến Cố Vân Nhu, Cố Vân Dã không ngăn được nở một nụ cười miễn cưỡng cùng sủng nịnh. Lúc này tình cảm trong lòng hắn đơn thuần chỉ là anh trai đối với em gái. Thứ tình cảm thương yêu và che chở này không hề mấy may tình yêu nam nữ. Nhận thức như thế khiến hắn có phần kinh ngạc.

Chưa bao lâu sau, hắn đã mất đi ý muốn bảo vệ và tình thương yêu mãnh liệt lúc ban đầu đối với Vân Nhu như thế. Hắn không khỏi hoài nghi bản thân mình đã từng có tình yêu với Vân Nhu hay không; hay đó chẳng qua là hắn tình nguyện cố chấp đánh đồng tình yêu thương và bảo vệ đối với Vân Nhu coi như là tình yêu.

Nhưng mà, Vũ Thường không giống vậy. Mỗi lần vừa nghĩ đến nàng, trái tim hắn liền siết chặt lại, trong lòng mãnh liệt dâng trào ý nghĩ yêu thương, dường như không cách nào có thể ngăn chặn. Với nàng, hắn luôn đói khát và đòi hỏi, dường như vĩnh viễn không thể thỏa mãn, thậm chí muốn vĩnh viễn khóa nàng tại bên cạnh mình, luôn yêu mến chiều chuộng nàng.

Ý nghĩ mãnh liệt như thế làm cho chính hắn cũng rung động không thôi, hướng chỉ là Vũ Thường ngây thơ si ngốc kia. Hắn hầu như có thể hình dung được, khi hắn biểu lộ rõ ràng yêu thương với nàng, thì nàng ghen lời, đáng về ngây ngốc; nghĩ tới đây trên mặt hắn không nén nổi mà nở một nụ cười tủm tỉm đượm tình nồng.

Trở lại lo việc nhà đại trạch, Cố Vân Dã tâm tình vui vẻ bước vào trong phòng. Đầu tiên qua phòng khách, lại thấy mẹ về mặt lo lắng đi về phía hắn.

“Vân Dã, con quay về vừa đúng lúc. Vân Nhu, con bé này không biết vì sao lại khóa mình trong phòng, cả cơm cũng không chịu ăn.” Lữ Thiên Dung về mặt lo lắng.

Cố Vân Dã vội vã nói thoải mái: Mẹ đừng vội, để con đi xem sao”. Nói xong, hắn vội vàng tới phòng Cố Vân Nhu.

Tới trước phòng Cố Vân Nhu, hắn gõ cửa vài cái: “Vân Nhu, là đại ca đây. Có chuyện gì thì nói ra đi!”. Cố Vân Dã khẽ hỏi.

“Anh đi đi! Em không cần anh lo, anh là một kẻ lừa đảo!”. Cố Vân Nhu hét lên trong phòng.

Câu trả lời của cô khiến Cố Vân Dã cảm thấy có phần khó hiểu: “Vân Nhu, em giận đại ca chuyện gì thì phải nói cho đại ca biết chứ! Nếu em không nói thì đại ca cứ đứng mãi ở đây”. Hắn dùng khổ nhục kế.

Qua một hồi lâu, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra. Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Vân Nhu đầy nước mắt, đáng về thương cảm khiến cho người ta cảm thấy không đành lòng.

Sau khi mở cửa, Cố Vân Nhu buồn bực không lên tiếng mà lại quay về trên giường, chôn mình trong chăn bông.

Cố Vân Dã đi tới bên cô, ngồi xuống mép giường.

“Nói cho đại ca biết vì sao em lại tức giận. nếu đại ca sai. Đại ca nhất định đền tội cho em”. Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Cố Vân Nhu lúc này mới chậm rãi ngẩng đôi mắt đắm ánh lệ nhìn thẳng mặt anh trai, “Đại ca, có đúng là anh yêu em không?” Cô ghen ngào hỏi.

Cố Vân Dã kinh ngạc, cảm thấy hơi sợ hãi, lập tức nói: “Đứa ngốc! Sao em lại nghĩ như vậy. Em chính là em gái bảo bối của anh, đại ca vĩnh viễn thương yêu em”. Trong giọng nói tràn đầy tình yêu của người anh trai.

“Cho dù anh và Vũ Thường ở cùng nhau, thậm chí muốn kết hôn với cô ấy, anh cũng sẽ yêu thương em như thế sao?” Cố Vân Nhu tiếp tục tra vấn, hoàn toàn không nghĩ rằng câu hỏi của mình có khả năng mang đến chấn động cực lớn.

Hai tròng mắt Cố Vân Dã bỗng thu hẹp lại, nhưng vẫn giữ nụ cười, “Tại sao em lại cho rằng đại ca và Vũ Thường ở cùng nhau?” Tiếng nói của hắn bình tĩnh không dao động, nhưng mơ hồ có chút nghiêm túc.

Cố Vân Nhu không hờn giận mà bĩu môi, “Anh đừng có lại giấu em nữa! Chuyện hai người ở cùng nhau, Vũ Thường đều đã nói cho em biết hết.”

Lời của cô làm cho hai tròng mắt Cố Vân Dã lại càng thu hẹp lại hơn, miệng cũng tỏ vẻ không vui. “Là cô ấy nói cho em sao?” Trong câu hỏi dịu dàng hơi lộ ra chút tức giận.

Cố Vân Nhu gật đầu, chỉ đoái hoài đến nỗi xót xa của mình, mà không mảy may để ý đến tâm trạng kỳ lạ của Cố Vân Dã. Nhìn Cố Vân Dã không hề trả lời mà lặng im, trong lòng cô càng thêm lo sợ! Tình thế cấp bách, cô ta thất vọng mà nói một cách tùy tiện, “Em chỉ biết anh sẽ không thương yêu em nữa. Em vốn không phải là em gái ruột của anh, bây giờ anh có Vũ Thường, lại càng không để ý đến em”. Vừa nói nước mắt lại chảy xuống ào ạt lần nữa.

Nghe vậy, Cố Vân Dã lập tức phản ứng mãnh liệt. “Làm sao em biết được? Việc này cũng là Vũ Thường nói với em sao?” Hắn kích động cầm lấy đôi tay của Cố Vân Nhu, trong đôi mắt lấp lánh hiện lên nỗi giận dữ.

Cố Vân Nhu hoàn toàn giật mình, sợ hãi nói không nên lời, chưa kịp trả lời câu hỏi của hắn, Cố Vân Dã đã buông cô ra đứng lên.

Hắn như con thú dữ tức giận, đi tới đi lui trong phòng, một mặt cực kỳ phẫn nộ nói: “Chết tiệt! Theo như em nói, cô ta dĩ nhiên đã tự tay hủy sự tin cậy của anh đối với cô ta, uống công anh đối với cô ta...” Đường như nhận thấy bản thân theo như lời nói, hắn xoay mình nhìn lại, sau đó ánh mắt mới chuyển sang nhìn Vân Nhu, ánh nhìn lập tức chuyển thành ôn hòa, “Vân Nhu, em đừng nghĩ ngợi lung tung, đại ca mãi mãi là anh trai thương yêu nhất của em, anh sẽ nói rõ ràng với Vũ Thường.” Vừa nói xong, hắn đi ra khỏi cửa phòng như một trận gió.

Cố Vân Nhu vẫn còn ngây ra lo lắng, trong lòng cảm thấy bất an vô cớ. Lúc này, Lữ Thiên Dung đi tới.

“Rất cực con và anh trai nói những gì với nhau? Tại sao nó lại nổi giận đùng đùng, cơm cũng không ăn, bỏ chạy ra ngoài?” Lữ Thiên Dung vẻ mặt lo lắng hỏi.

Cố Vân Nhu chậm rãi phục hồi lại tinh thần. “Mẹ! Hình như con đã gây ra họa lớn! Làm sao bây giờ? Con không có chủ ý muốn hại Vũ Thường.” Vừa nói xong, cô không khỏi che mặt bật khóc, tuy rằng cô đổ kị Vũ Thường, nhưng vẫn xem cô ấy là người bạn tốt của mình, chẳng qua là vì cô tức giận quá. Nhưng tại sao sự tình lại biến thành như vậy?

Lữ Thiên Dung yêu thương ôm con gái nói trấn an: “Đừng khóc, nói rõ sự tình ẹ đi, để chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết.”

Mặc Vũ Thường cả người mệt mỏi trở về nhà khi đã gần chín giờ.

Ngày hôm nay nàng thử mang thiết kế lễ phục áo cưới mùa đông của mình đến chỗ ở của Thẩm Hồng. Hai người cùng nhau nghiên cứu, thảo luận nên dùng loại chất liệu vải vóc nào để phối hợp chế tác, để có thể tạo nên một bộ lễ phục hoàn toàn đặc sắc. Sau khi bàn bạc xong xuôi, nàng mới thở dài một hơi, giao nửa đoạn sau của công việc chế tác cho Thẩm Hồng phụ trách.

Thực ra, nàng đã cố gắng chọn lựa thời gian Cố Vân Dã đi vắng để xử lý chuyện này. Bởi vì nàng không muốn cho hắn biết, muốn cho hắn một bất ngờ. Bộ áo cưới này với nàng mà nói, vốn có ý nghĩa đặc biệt lớn lao, đó là lý tưởng và đam mê của nàng, ngoài ra nàng trước sau đều hy vọng sẽ có một ngày được mặc thiết kế của mình gả cho người mình yêu dấu.

Bộ lễ phục này, mỗi một chi tiết, mỗi một đường may khéo léo tinh xảo đều là tình cảm yêu thương không dứt của nàng đối với Cố Vân Dã. Nàng chăm chỉ thiết kế lễ phục bằng tâm tình của một tân nương chờ gả.

Bộ lễ phục này đối với nàng mà nói thì như một giấc mộng, giấc mộng xinh đẹp mà người khác không nhìn được chờ mong.

Mạc Vũ Thường mở cửa căn hộ, một luồng sáng lay động đập vào mắt, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, thì mới phát hiện ra Cố Vân Dã đang ngồi ở ghế sofa.

Nàng lập tức buông đồ cầm trong tay, trên mặt hiện lên một vẻ ấm áp, vui vẻ, chạy lại phía hắn, “Không phải anh về ăn cơm với Vân Nhu sao?” Nàng khó nén nổi vẻ ngạc nhiên, mừng rỡ hỏi.

Câu hỏi của nàng không được đáp lại, chỉ thấy Cố Vân Dã hé ra khuôn mặt lãnh đạm, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Mạc Vũ Thường. Ánh mắt kia vừa lạnh lại vừa sắc bén, trong còn âm ỉ tia phẫn nộ, hắn chỉ nhếch mép cười, trước sau không nói một câu mà chỉ chăm chú nhìn nàng.

Dường như nhận ra được tâm trạng kỳ lạ của hắn, Mạc Vũ Thường cả người đột nhiên căng thẳng, một tim bắt đầu đập loạn lên. Nàng hơi hạ mí mắt, nhìn trộm hắn qua hàng mi dày rậm “Anh... Anh làm sao vậy? Có phải Vân Nhu xảy ra chuyện gì không?”

Câu vừa hỏi hiển nhiên chạm vào sự tức giận của Cố Vân Dã, đột nhiên hắn như một con báo đen nhanh nhẹn không gì sánh được, bất ngờ tấn công Mạc Vũ Thường vẫn chưa kịp chuẩn bị, kéo cánh tay mảnh khảnh của nàng.

“Cô vậy không phải hiểu rõ mà còn cố hỏi? Chính cô làm chuyện gì thì trong lòng cô tự biết!” Hắn lạnh lùng nói, mỗi câu mỗi chữ đều đóng băng, trong mắt tràn ngập sự tức giận.

Mạc Vũ Thường hoàn toàn hoảng sợ, nàng gắng gượng mở miệng “Em... Em không biết anh đang nói chuyện gì.” Tiếng nói khàn khàn không ngừng khẽ run rẩy.

Trong nháy mắt, đôi con ngươi của Cố Vân Dã thu hẹp lại, bàn tay to đột nhiên giữ chặt cánh tay nàng, không mấy may để ý nàng có đau nhức hay không. “Cô đừng giả ngây ngốc một lần nữa! Cô nói cho Vân Nhu chuyện chúng ta ở chung, chuyện này coi như không tính, vậy mà cô lại còn nói ra thân thể của cô ấy. Hắn nói phẫn nộ.

Mạc Vũ Thường nhíu mày (*khoảng giao giữa 2 bên lông mày), cố gắng chịu đựng cơn đau do hắn gây ra. Nhìn hắn giống như buổi tối bốn năm trước – lạnh lùng, u ám, nộ khí đằng đằng, viên mắt của nàng đỏ lên, hai mắt ngập nước dường như muốn nhỏ lệ.

“Chuyện ở chung do chính Vân Nhu phát hiện ra, còn chuyện liên quan đến thân thể của cô ấy, em thực sự không nói.” Nàng vẻ mặt buồn rầu nhìn hắn, nghẹn ngào nói.

Cố Vân Dã khẽ cười một tiếng, bĩu môi nói: “Chuyện này chỉ có cô, tôi, với cha tôi biết, tôi với cha tôi tuyệt đối sẽ không nói ra, trừ cô ra, còn có ai có thể nói với cô ấy.” Hắn hiển nhiên không tin lời nàng nói, vẻ mặt càng lạnh lùng nghiêm nghị hơn.

Mạc Vũ Thường trợn tròn đôi mắt vô tội lấp lánh lệ, vội vàng biện bạch: “Em thực sự không có nói cho cô ấy! Hôm nay cô ấy có đến tìm em, em mới biết được cô ấy đã biết chuyện này. Lòng em thực cũng buồn bực, làm sao cô ấy lại biết được việc này.”

Trong một lúc lâu, Cố Vân Dã chỉ trầm mặc nhìn nàng, đôi mắt hiện lên tia đau đớn; cuối cùng hắn đẩy mạnh nàng ra, dường như xem nàng là bệnh dịch. Trong đôi mắt u tối là sự khinh miệt cùng xem thường.

“Cô biết không? Ngay trước đêm nay, đáng vẻ vô tội, tinh khiết của cô đã làm tôi động lòng, tôi gần như cho rằng đã yêu thương cô, thế nhưng, hoá ra cô chỉ là giả vờ thuần khiết, là một người đàn bà có suy nghĩ thâm trầm mà thôi.

Lời hắn nói như một lưỡi dao sắc bén cứa vào tâm hồn yếu đuối của Mạc Vũ Thường, giọng điệu dứt khoát càng làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ không thôi. “Xin anh hãy tin tưởng em, em thực sự không nói gì! Bốn năm qua, em chưa bao giờ nói bí mật này với người khác, anh không được phép trách em vì chuyện mà em không làm.” Nàng khóc nức nở nói, khuôn mặt trắng bệch từ lâu đã đầm đìa nước mắt.

“Vậy sao? Nếu điều đó không phải do cô nói, chẳng lẽ là tôi hoặc là cha tôi tự nói sao?” Hai tròng mắt nguy hiểm của Cố Vân Dã nheo lại, tiếng nói mềm nhẹ như tơ, nhưng ánh mắt lại sắc bén như dao.

Mạc Vũ Thường xoay mình khẽ co rúm lại, “ Không....Em không có ý đó, em biết, bất luận thế nào anh cũng không làm tổn thương Vân Nhu.”

“Cho nên cô liền thay tôi quyết định bỏ đi phiền phức, nói ra chân tướng, làm tổn thương tình cảm của tôi và Vân Nhu? Cô cho rằng cô làm như vậy có thể được như mong muốn, quang minh chính đại bước vào gia đình họ Cố?” Hần lạnh giọng cắt lời nàng, từng bước tiến về phía nàng. Sự giận dữ đã che mất lý trí của hắn, khiến cho hắn nói ra lời làm tổn thương người khác.

Mạc Vũ Thường vừa đau lòng vừa kinh ngạc, nàng không ngờ trong lòng hắn mình lại dễ tiện, giả dối như vậy. Nước mắt bỗng như tràn ra như nước thủy triều, vô cùng đau khổ, cảm giác như ruột gan đứt ra từng khúc một, dường như không thể thở nổi.

“Anh...làm sao anh có thể vu tội cho em như vậy. Em... Em cho tới giờ cũng không dám hy vọng xa vời là anh sẽ yêu em. Từ đầu đến cuối em đều biết rằng, trong lòng anh cũng chỉ có Vân Nhu, em chỉ mong có thể ở bên anh thêm một ngày, một đêm cũng là tốt lắm rồi...” Lời nói của nàng vỡ òa, thân thể nhỏ bé yếu ớt không ngừng run rẩy, giống như ngọn cỏ lau yếu đuối trước cơn gió lớn.

Nhìn nàng tan nát cõi lòng, đáng vẻ uất ức, trong tâm Cố Vân Dã thấy thương đau, dữ dội siết chặt lại. Hắn gần như muốn bước về phía trước kéo nàng vào trong lòng, lau nước mắt của nàng đi, an ủi nàng; nhưng trong lòng vẫn còn bóng ma nghi ngờ, khiến cho hắn không bước tới phía trước. Hơn nữa khuôn mặt đầm lệ của Vân Nhu không ngừng tại hiện trong đầu, hắn không thể nào tin vào lời nói của nàng.

“Thành thật nói cho cô biết! Những năm gần đây, tôi đối với Vân Nhu chỉ là tình cảm huynh muội, hay đúng hơn là đối với cô ấy hơn một tý là thương tiếc cùng với nuông chiều, nhưng cũng chưa từng nảy sinh tình cảm khác trong đầu.” Cố Vân Dã đáng vẻ nổi giận, giọng nói lạnh nhạt, dừng lại một hồi lâu, hắn nhìn thật sâu vào Mạc Vũ Thường tiếp tục nói: “Cô không phải lo lắng việc Vân Nhu trở thành vật cản trở chúng ta, tôi vẫn cho rằng cô thật sự là một cô gái có tâm hồn lương thiện, ngàn lần không nghĩ tới cô cũng sẽ khoe khoang tâm trí, làm ra cái sự tình này sau lưng tôi.”

Giọng nói của hắn đầy đau xót, dường như là không thể chịu đựng thêm khi thấy nàng như vậy, hắn bỗng đứng bước ra lấy áo khoác, không quay đầu lại mà bước ra khỏi cửa nhà.

Theo tiếng đóng cửa, hồn phách Mạc Vũ Thường dường như bay mất. Nàng ngây ra như phỗng mà giật mình hồi lâu, mơ hồ cảm thấy chuyện vừa phát sinh như là một giấc mộng, không thể nào là thật! Tại sao nàng mới thoáng chốc vui vẻ như trên thiên đường mà giờ đã rơi xuống? Biến cố bất ngờ dường như làm tan nát lòng nàng.

Căn phòng vắng vẻ, ánh sáng chiếu rọi tấm thân lạnh lẽo của nàng, trên mặt nước mắt vẫn còn chưa cạn khô, nàng không thể kiềm chế cơn run rẩy lần nữa, cơ thể gục xuống ghế sofa ai oán thì thào khóc nức lên.

10. Chương 10 (end)

Chương kết

Mạc Vũ Thường tìm đập loạn nhịp, ngẩn ngơ nhìn bộ váy cưới đã hoàn thành của mình chuẩn bị tham gia cuộc thi mẫu thiết kế.

Bộ váy cưới đặc sắc phô bày vẻ đẹp hoàn mỹ, được may bằng tơ lụa tự nhiên phối hợp với voan ren màu trắng, thuần khiết, mềm mại mà tinh tế như trong mơ, mỗi một đường nét đều hết sức quyến rũ lay động lòng người. Cho dù ai nhìn thấy đều không nhịn được mà yêu thích, chờ mong một ngày nào đó mình có thể mặc vào người.

Mạc Vũ Thường chậm rãi đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt từng chỗ một của chiếc váy, ánh mắt chan chứa vẻ say mê và thê lương, một tiếng than nhẹ tựa lông hồng không tự chủ được bật ra khỏi môi.

Thật là trêu ngươi, nàng đã dùng hết tâm huyết của mình để thiết kế hoàn thành chiếc áo cưới này, nhưng chuyện của nàng và Cố Vân Dã cùng lúc cũng kết thúc. Sau trận cãi vã ngày đó, nàng vốn vẫn mang một tia hy vọng, hy vọng mọi việc có thể lộ chân tướng rõ ràng, và hắn sẽ quay lại tìm nàng. Suốt hơn nửa tháng, mỗi ngày nàng đều trở về nhà đúng giờ chờ đợi, hắn rốt cục không hề xuất hiện, khiến nàng chờ đến lòng đã nguội lạnh và... mệt mỏi.

Càng khiến nàng đau lòng hơn là có vài lần, hai người ở công ty không hẹn mà gặp, hắn như không nhìn thấy nàng giống như nàng là một người trong suốt. Đợt này công ty sắp tổ chức buổi biểu diễn giới thiệu trang phục mùa đông, vốn nàng là người mẫu chính nhưng lại không ngờ bị thay thế bởi một người mẫu đàn em. Nàng không hề để ý đến chuyện danh lợi nhưng chỉ có điều nàng rõ ràng cảm nhận được Cố Vân Dã đã sắp xếp việc này, không chỉ hắn muốn đem nàng ra khỏi trái tim hắn, mà cũng muốn nàng đi khỏi tầm mắt của hắn.

Nghĩ đến đây, Mạc Vũ Thường thấy trong lòng quặn đau, hai mắt phút chốc đã lưng tròng, bóng ma bị thương bám lấy nàng, nàng không biết nàng còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Đối với tình yêu say đắm này, nàng rốt cục không thể giữ mình an toàn thoát ra.

“Thế nào? Vô cùng hoàn mỹ phải không? Đây là bộ váy cưới khiến người ta yêu thích nhất, động lòng nhất mà cô từng thấy. Cô dám cam đoan cuộc thi lần này là cháu thắng chắc!” Thẩm Hồng không biết tự khi nào lặng lẽ đứng sau lưng nàng, hưng phấn nói.

Khác với sự phấn chấn của Thẩm Hồng, Mạc Vũ Thường chỉ suy tư không nói, thân hình mảnh khảnh từ đầu đến cuối đều bất động. Ý nghĩa vốn có của bộ váy cưới này đã mất đi, đem đến cho nàng nỗi bi thương vô tận và sự đau đớn xé nát tâm can.

Phát giác ra vẻ bất thường của nàng, Thẩm Hồng đi tới trước mặt, còn chăm chú nhìn nàng. “Cháu có tâm sự!” Đôi mắt thao diễn của Thẩm Hồng còn chứa đựng sự quan tâm thân thiết.

Mạc Vũ Thường lảng tránh ánh mắt của bà, “Không...không có gì, cô đừng bận tâm.”

Thẩm Hồng bỗng dưng ôm lấy Mạc Vũ Thường, “Đừng dối cô nữa! mấy ngày này cháu gầy đi thật nhiều, sắc mặt cũng rất tiêu tụy, cả người cứ đầu đầu, cô còn sợ cháu sắp thành tiên luôn đó.”

Nghe Thẩm Hồng nói như vậy, đôi mắt Mạc Vũ Thường dường như mờ đi, nàng cố hết sức nuốt sự ghen ngào xuống cổ họng nhưng vẫn trầm mặc cúi đầu không lên tiếng.

Thẩm Hồng nhìn nàng hồi lâu, như là nghĩ ra điều gì, gật gật đầu, “Cháu và Cố tiên sinh gần đây đều rất kỳ quái. Cô rất bức bối, buổi biểu diễn trang phục mùa đông lần này vì sao anh ấy vô duyên vô cớ bỏ cũ thay mới, đổi người khác làm người mẫu chính! Hai người rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Yên lặng hồi lâu, Mạc Vũ Thường cuối cùng mở miệng: “Hiện tại và sau này cháu cùng anh ấy ngoài quan hệ ông chủ và nhân viên thì không có gì khác. Anh ấy muốn người nào làm người mẫu chính là quyền tự do của anh ấy, không có quan hệ tới cháu.” Giọng nói bình thản có một chút thê lương không dễ phát hiện ra.

Câu trả lời hiển nhiên không làm Thẩm Hồng thỏa mãn, bà không khỏi vội vàng hỏi: “Chuyện rốt cục nghiêm trọng thế nào, cháu đừng ngại nói ra, có lẽ cô có thể giúp cháu nghĩ cách.”

Mạc Vũ Thường ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Hồng, đôi mắt trong suốt long lanh lệ như ẩn như hiện. Nàng chậm rãi lắc đầu, “Không ai có thể giúp được cháu! Nếu cô thật sự muốn giúp cháu thì đừng nhắc tới anh ấy trước mặt cháu.”

Nhìn bộ dạng đau khổ của nàng, Thẩm Hồng thở dài, lấy cái gật đầu thay thế câu trả lời, “Chiếc áo cưới này vẫn tham gia cuộc thi nha! Thật vất vả mới làm xong, không thể cứ như vậy mà từ bỏ?” Bà hỏi.

Câu hỏi của bà chạm đến nỗi đau của Mạc Vũ Thường. “Không... bộ áo cưới này đối với cháu mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi! Cháu không muốn cho nó tham gia cuộc thi.” Nàng ảm đạm đau thương trả lời.

Lời của nàng làm cho Thẩm Hồng hoàn toàn sững sờ, không kịp phản ứng gì thì Mạc Vũ Thường đã cầm lấy túi xách bước ra khỏi nơi ở của Thẩm Hồng, đi vào màn mưa tầm tã trong sắc thu hiu quạnh....

Cố Vân Nhu trong lòng bất an đi đến trước cửa phòng Cố Vân Dã.

Suốt hai tuần nay, nàng tận mắt thấy anh trai mình mỗi đêm đều uống say khướt, khi về nhà đều giam mình trong phòng, cả người tiều tụy. Nàng trong lòng hiểu rất rõ, mọi việc đều do mình mà ra. Cũng bởi vì lòng dạ hẹp hòi trẻ con lại tùy hứng làm cho anh trai chịu khổ, như vậy tình cảnh của Vũ Thường càng thảm hơn.

Trải qua chuyện này, nàng thực sự thức tỉnh, cá tính kiêu căng không chín chắn còn có sự tự ti buồn cười làm cho người thân bên cạnh nàng chịu khổ. Nàng bắt đầu thay đổi bản thân, vì vậy đã cùng Đường Ngạn Hào nói lại tình xưa, cảm tình của hai người thậm chí rất tốt. Điều duy nhất làm nàng không yên lòng là chuyện của anh trai và Vũ Thường.

Nàng vẫn muốn tìm cơ hội giải thích mọi chuyện rõ ràng với anh trai nhưng thiếu can đảm. Nhưng chuyện này không thể kéo dài, nàng không thể ngồi nhìn anh trai tiếp tục đau khổ chìm đắm trong hơi men.

Hít sâu một cái, nàng đưa tay lên gõ cửa phòng.

“Ai đó?” Bên trong vọng ra tiếng nói thô lỗ của Cố Vân Dã, nghe giọng có vẻ không kiên nhẫn.

“Anh Hai, là em, Vân Nhu!” Cố Vân Nhu nhẹ giọng. Qua một hồi lâu, cửa phòng mở ra.

Cố Vân Dã bộ dạng lờ lững, vẻ mặt chán nản, trên người còn phát ra mùi rượu, cái cằm vốn nhẵn nhụi giờ đã rậm rạp, quả thực suy sút cực điểm.. “Có chuyện gì không?” Hắn bình tĩnh hỏi, thân mình có hơi lung lay.

Cố Vân Nhu có chút luống cuống nhìn hắn, “Em có chuyện muốn nói với anh...em vào được không?”

Cố Vân Dã lẩm bẩm một tiếng, lách người cho Cố Vân Nhu đi vào phòng rồi lập tức quăng mình vào ghế sofa trong phòng, hơi rượu bốc lên. Nhìn bộ dáng này của hắn, Cố Vân Nhu vừa thấy đau lòng vừa ngại ngùng, hốc mắt bỗng dưng đỏ lên. “Anh hai...em thực xin lỗi anh...anh có thể tha thứ cho em không?” Nàng rốt cuộc không kìm chế được, thậm chí muốn hối lỗi.

“Đồ ngốc! Em không cần xin lỗi anh, là anh không tốt mới để cho em bị thương tổn.” Cố Vân Dã mỉm cười.

Cố Vân Nhu mãnh liệt lắc đầu, kích động chạy tới bên người Cố Vân Dã, “Không... em đã làm sai thật nhiều chuyện, em vừa tùy hứng vừa nhỏ nhen... Kỳ thật, chuyện anh sống chung với Vũ Thường là em nhại lại lời nói của cô ấy, đến nỗi...” Nàng nói chưa dứt liền bị Cố Vân Dã cắt ngang.

“Em không cần nói giúp cô ấy, anh không thể tha thứ, cô ấy không nên chưa có sự đồng ý của anh mà tùy tiện nói ra thân thể của em, phản bội sự tin tưởng của anh đối với cô ấy.” Vẻ mặt hắn lo lắng, giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo.

Cố Vân Nhu càng thêm áy náy, nàng nghẹn ngào: “Không... Vũ Thường chưa từng nói chuyện này với em. Em... biết được là từ mẹ. Anh Hai, anh nhất định phải tin em, Vũ Thường là vô tội.”

Cố Vân Dã nghe thấy quá mất đứng dậy, vẻ mặt không dám tin nhìn Cố Vân Nhu. Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên cười điên cuồng, “Vân Nhu, em đừng nói giỡn với anh, chuyện này ngay cả mẹ cũng không biết, làm sao nói cho em biết!”

Phản ứng của hắn làm cho Cố Vân Nhu phát hoảng, đang định giải thích lại cho rõ ràng thì một tiếng nói ôn nhu vang lên. “Đúng là mẹ nói cho Vân Nhu biết!” Người nói đúng là Lữ Thiển Dung, bà không biết từ khi nào đã âm thầm đi vào.

Cố Vân Dã phút chốc đã hoàn toàn tỉnh táo, vẻ mặt hắn kinh ngạc nhìn mẫu thân của mình. “Mẹ, làm sao mẹ biết? Chuyện này chỉ có con và ba biết mà thôi.” Hắn khàn khàn hỏi.

Lữ Thiển Dung thở dài, âm trầm nói: “Mọi người nghĩ có thể gạt được mẹ sao? Người ta nói mẹ con tâm linh tương thông, thân là mẹ, mẹ có cảm ứng rất mãnh liệt. Sau đó, mẹ cũng từng lên đi tìm cô y tá để chứng minh, nhưng mẹ cũng không có ý định vạch trần lời nói dối thiện ý của hai cha con. Huống hồ, mẹ cũng từng ngày yêu thương Vân Nhu, đối đãi với con bé như con đẻ của mình.” Bà vừa nói, ánh mắt nhân từ yêu thương cũng hướng đến Cố Vân Nhu.

Cố Vân Dã cảm thấy từng tiếng nói vang lên trong đầu, thì ra đây mới là chân tướng sự việc, hắn tại sao lại sai nhiều như vậy! “Con.. con thật sự hiểu lầm Vũ Thường rồi!” Hắn gần như thì thào tự nói với mình.

Ánh mắt trách cứ của Lữ Thiển Dung nhìn thẳng vào người Cố Vân Dã. “Vũ Thường tâm địa hiền lành lại dịu dàng, nói gì cũng sẽ không làm chuyện này, con thật sự là không để cho cô ấy giải thích! Bởi vì con chịu chuộc Vân Nhu một cách mù quáng hôm nay mới xảy ra chuyện hiểu lầm như vậy.”

Cố Vân Dã giật mình sửng sốt cả nửa ngày, hần rút cục đã làm gì đây? Đột nhiên hần xoay người đứng dậy, không nói một câu, liền xông ra cửa.

“Anh Hai, anh muốn đi đâu?” Cố Vân Nhu kêu lên sau lưng hần, hiển nhiên là hần nghe thấy nhưng vẫn dõn chân chạy ra cửa.

“Đừng gọi! Nó nhất định là đi tìm Vũ Thường.” Lữ Thiển Dung mỉm cười, trấn an.

Lúc này trong lòng hai mẹ con bà đã buông xuống một tảng đá lớn, không khỏi nhìn nhau mỉm cười.

Cố Vân Dã lấy xe, nóng vội như điên phóng về căn hộ. Giờ phút này hần quả thực không thể nào suy nghĩ được, khuôn mặt đầm nước mắt ai oán của Mạc Vũ Thường cứ quẩn quanh trong đầu hần.

Hơn nửa tháng nay, hần cố ý trốn tránh nàng, trong lòng hỗn loạn đến cực điểm, căn bản không biết nên làm sao bây giờ. Suýt nữa hần đã có thể gặp nàng, nàng mỗi ngày vẫn si khờ chờ đợi hần, hy vọng hần sẽ hiểu rõ nàng vô tội cùng tấm chân tình của nàng.

Trời ơi! Hần thật sự yêu nàng quá sâu đậm, từ trước đến nay nàng luôn cố chấp mê muội yêu thương hần thế mà hần lại gây cho nàng sự bi thương và tra tấn vô tận.

Cố Vân Dã đột nhiên đẩy nhanh tốc độ xe, hần mình không thể lập tức bay đến bên người nàng, sấm hối và nói với nàng rằng, “Anh yêu em.” Những lời này hần để ở trong lòng đã lâu lắm, sau khi trải qua chuyện này, hần không thể lại tiếp tục ẩn giấu nữa. Hần biết nàng luôn mềm lòng, nhất định sẽ tha thứ cho hần. Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt sáng trong dịu dàng của nàng, tim hần không kiềm chế được dâng lên một tình cảm ngọt ngào và lo lắng.

Rất nhanh chóng xe đến căn hộ, Cố Vân Dã không kịp dừng xe mà chạy vội vào tầng trệt của tòa nhà thậm chí hần quên cả dùng thang máy. Khi hần thở hổn hển và kích động mở cửa căn hộ thì không ngờ, chào đón hần chỉ là sự yên lặng u ám đầy nhà.

Trong lòng Cố Vân Dã nảy sinh một cảm giác bất an, hần nhanh chóng bật công tắc đèn rồi mới tiến đến phòng ngủ. Căn phòng trống rỗng lạnh tanh càng không có bóng dáng người. Hần cố gắng đè nén để không gào khóc lên, hai tay run run mở tủ quần áo, quả nhiên những gì thuộc về nàng đều biến mất, nàng quả thật đã rời khỏi nơi này.

Cố Vân Dã thất thần, thân mình thoáng cái ngồi sụp xuống giường, đôi mắt sâu thẳm đau đớn kịch liệt chậm rãi nhìn quanh căn phòng. Nàng đã thu dọn rất kỹ càng, cơ hồ không tìm thấy một chút dấu vết tồn tại vừa qua của nàng. Nhưng trong không khí vẫn tràn ngập hương thơm hơi thở của nàng, mỗi một góc phòng cũng phẳng phất lưu lại hình bóng xinh đẹp của nàng.

Cuối cùng hần không nhịn được bỗng nhiên một tiếng kêu như dã thú bị thương thoát ra khỏi miệng, tiếng kêu bi ai thống khổ khiến người không khỏi lắc đầu thở dài. Cứ như vậy, hần mờ mịt đau khổ không ngừng ngồi chết lặng. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cho đến khi tờ mờ sáng ánh mặt trời xuyên vào nhà, hần mới hồi phục lại tinh thần.

“Sẽ không... nàng sẽ không đi, ta sẽ không cho nàng rời khỏi ta như vậy.” Cố Vân Dã không ngừng thì thào với mình. Nàng với Thái Phong đã ký hợp đồng, ngày mai vẫn phải đến công ty làm, tin rằng nàng không đến nỗi dám hủy hợp đồng, tiền bồi thường nhất định nàng không gánh nổi.

Nghĩ đến đây, trong lòng hần yên tâm hơn một chút. Đầu tiên hần phải sửa soạn lại bản thân, bộ dạng lôi thôi lếch thếch như thế này rất dễ dọa người khác. Hần nhanh chóng đi vào phòng tắm rửa mặt chải tóc, chuẩn bị trời sáng liền khẩn trương lấy xe đến công ty.

* * *

Cố Vân Dã lòng như lửa đốt đi đi lại lại trong văn phòng, giờ phút này quả thực hần ngồi không yên.

Hắn đã bảo cô tiếp tân nếu thấy Mạc Vũ Thường đến lập tức điện thoại báo cho hắn nhưng bây giờ đã gần chín giờ vẫn không thấy gọi.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Cố Vân Dã vui vẻ hô lên: “Mời vào!” Giọng nói lo lắng gấp gáp khiến chính hắn cũng bật cười.

Người vào là La Minh.

Mặt Cố Vân Dã nháy mắt trầm xuống. “Có chuyện gì không?” Hắn nóng nảy hỏi.

La Minh vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn đột nhiên nói: “Cậu và Mạc Vũ Thường đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Vân Dã hơi giật mình một chút nhưng lập tức khôi phục vẻ mặt thản nhiên, “Sao cậu lại hỏi như vậy?” Hắn ra vẻ lạnh nhạt nhún nhún vai.

La Minh không kiên nhẫn hừ nhẹ một tiếng, “Đừng ra vẻ không chuyện gì, cậu biết không? Hôm qua cô ấy tìm tớ, hỏi tớ có thể hủy hợp đồng được không, ngay cả buổi biểu diễn trang phục mùa đông lần này cô ấy cũng không tham gia.” Giọng nói của anh ngoài vẻ lo lắng còn ẩn chứa một chút oán giận.

Lời nói của La Minh làm cho Cố Vân Dã khựng lại, đôi mắt sáng ngời bỗng chốc lại ảm đạm. “Cô ấy đừng nghĩ như vậy là thoát khỏi mình... Mình sẽ không cho cô ấy được như ý.” Hắn vừa phẫn nộ vừa đau lòng nói nhỏ, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn La Minh. “Nói với cô ấy, muốn hủy hợp đồng thì phải trực tiếp nói với mình.”

La Minh bất đắc dĩ lắc đầu, “Vô dụng! Cô ấy nói không muốn bàn bạc với cậu, chỉ bằng lòng thương thảo thông qua mình thôi.”

Cố Vân Dã đấm tay xuống bàn, đôi mắt phừng phừng lửa giận, trong lòng thất vọng đau đớn, không ngờ ngay cả nhìn mặt hắn nàng cũng không muốn.

“Nói với cô ấy, nếu muốn hủy hợp đồng thì phải hoàn thành buổi biểu diễn trang phục mùa đông lần này. Nếu không cô ấy phải bồi thường toàn bộ hợp đồng.” Cố Vân Dã mặt mày nhíu chặt mày, giọng ra chiều sách cuối cùng.

La Minh chần chờ trong chốc lát, đang định nói gì thì Cố Vân Dã tỏ rõ thái độ quả quyết: “Đừng nghĩ sẽ nói giúp cô ấy, chuyện này không còn đường nào khác để thương lượng, nếu cô ấy không trở lại hoàn thành buổi biểu diễn lần này thì gặp nhau ở tòa án đi.” Giọng nói của hắn như chém đinh chặt sắt không còn cách cứu vãn.

La Minh thở dài một hơi, khẽ gật đầu, không nói lời nào xoay người đi.

Đợi La Minh đi xong, Cố Vân Dã giống như một quả bóng cao su xì hơi, cả người xụi lơ ngồi xuống. Hắn không ngờ một người si tình ảm áp như Mạc Vũ Thường lại quyết liệt như thế. Nhưng nàng đừng mơ tưởng cứ như vậy rời bỏ hắn, hắn là người kiên nghị bất khuất, không đạt mục đích sẽ không bỏ quan. Chỉ cần nàng trở về buổi biểu diễn lần này, hắn nhất định dùng mọi thủ đoạn giữ nàng bên người, không cho nàng rời bỏ hắn. Lần này, hắn quyết định dùng phương cách thật tình cảm. Vũ Thường luôn luôn mềm lòng hơn nữa lại cố chấp, đây là cách công kích có lợi nhất cho hắn.

Đắc ý, đôi mắt vốn ảm đạm, hăm hực nháy mắt lại dấy lên hy vọng vô vàn, đôi môi kiên nghị cũng không kìm chế được gọi lên ý cười gian xảo.

Hôm nay, buổi biểu diễn trang phục mùa đông của Thái Phong tại Khách sạn Tinh Hoa chính thức bắt đầu. Đại sảnh rộng lớn đã sớm được bố trí thỏa đáng, sân khấu hiện đại có hình giọt nước phối hợp với những ngọn đèn rực rỡ lung lay, tạo nên một bầu không khí hiện đại, thời thượng và thịnh hành.

Đến tham dự buổi biểu diễn có đầy đủ các nhân vật nổi tiếng là chính khách, doanh nhân giới nghệ sĩ cùng các khách quý khác. Những trường hợp long trọng, rực rỡ như thế nào không khỏi khiến người ta cảm thấy hưng phấn và khấn trương.

Lúc này Mạc Vũ Thường đang ngồi trong phòng nghỉ ngơi phía sau sân khấu chờ đợi ra biểu diễn, nàng khấn trương đến run rẩy. Đây là lần đầu tiên nàng trình diễn trang phục trên sân khấu, khi nghĩ đến sắp phải đối mặt với nhiều ánh mắt chăm chú bình luận như vậy dưới khán đài, nàng không khỏi run cả người.

Mà tất cả những chuyện này đều là do Cố Vân Dã ban tặng! Thậm chí ngay cả khi nàng yên lặng bỏ đi hẳn cũng không cho, Mạc Vũ Thường bắt đắc dĩ nhớ lại, số tiền bồi thường hợp đồng kia nàng quả thật không gánh nổi, nên phải ngoan ngoãn trở về thực hiện xong buổi biểu diễn lần này.

Những người mẫu khác đều đã lần lượt ra sân khấu chỉ còn lại một mình nàng. Mạc Vũ Thường vẫn ngồi yên, cả trái tim đều đặt trên người Cố Vân Dã. Đã một tháng rồi nàng không gặp hẳn, nhưng vẫn nhung nhớ mãi không nguôi. Nàng biết rõ rời khỏi hẳn là con đường duy nhất nhưng đối với hẳn vẫn nhớ thương, không thể quên, nàng hy vọng biết bao nhiêu có thể gặp lại hẳn một lần!

Mạc Vũ Thường buồn rầu thở dài, nàng thực sự là hết cứu chữa được rồi.

Đang lúc nàng chìm vào suy nghĩ của mình thì Cố Vân Dã đã đến bên cạnh nàng không một tiếng động.

“Anh biết em nhất định sẽ trở về!” Hẳn tràn đầy tự tin, nói đùa giỡn.

Mạc Vũ Thường ngẩng mạnh đầu lên, đối diện với cặp mắt trong suốt tràn ngập ý cười hơi gian tà của hẳn. Chuyện này thật kỳ quái! Hẳn không phải vừa giận vừa hận nàng sao, hiện giờ làm sao lại có vẻ mặt tươi cười ôn hòa với nàng?

“Em...Anh biết rõ em không thể nào gánh nổi số tiền bồi thường hợp đồng, ngoài cách trở về, em còn có thể làm sao?” Nàng một mặt trả lời, một mặt lảng tránh ánh mắt của hẳn. Mặc dù hẳn đã tổn thương nàng sâu như vậy nhưng khi đối diện với khuôn mặt cương nghị tuấn tú tươi cười của hẳn, tim nàng không không chế được mà cứ nhảy nhót lên.

Cố Vân Dã khẽ cười, lấy tay nâng cằm của nàng khiến cho nàng nhìn thẳng vào mặt hẳn. “Đừng tự dối mình lừa người khác, nguyên nhân chủ yếu khiến em trở về là vì em không nỡ xa anh.” Mối hẳn bắt giắc nhếch lên một nụ cười gian tà quyến rũ, giọng nói trầm thấp tràn đầy tình ý.

Mạc Vũ Thường cả người run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong nháy mắt đỏ bừng giống như một trái táo đỏ.

“Anh... anh đừng nói bừa...” Xấu hổ, nàng không nói nên câu, trong phút chốc, những yêu thương cùng sự oan khuất mấy năm qua dâng lên trong ngực. Chớp mắt, một giọt nước trong suốt như thủy tinh dâng lên trong đôi mắt sâu của nàng.

Hẳn nói đúng, nàng yêu hẳn yêu đến bất trị, giống như một kẻ si tình cho nên hôm nay hẳn mới có thể đem chuyện này ra làm trò tiêu khiển, cười cợt nàng.

Nhìn nàng chực khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn ngấn lệ, Cố Vân Dã vừa đau lòng vừa hoảng hốt. “Đừng khóc, vừa rồi chỉ đùa với em thôi, chút nữa em lên sân khấu, khóc sẽ làm mặt mũi khó coi lắm.” Hẳn dịu dàng an ủi.

Mạc Vũ Thường cố gắng nuốt nước mắt vào lòng, quay mặt đi không muốn nhìn Cố Vân Dã. Cố Vân Dã buông tay ra lấy một xấp giấy tờ đưa cho nàng. “Đây là biên bản hủy hợp đồng, xem như là quà của anh cho em, bù lại những thương tổn mà anh đã gây ra.” Hẳn khàn giọng nói.

Mạc Vũ Thường chậm rãi xoay người, nhận văn bản kia. Trong đầu nàng thoáng chốc trống trải, con tim.. vừa hoảng vừa đau, hẳn cứ để nàng ra đi như vậy, ngay cả một câu giữ lại cũng không, hoàn toàn làm lòng nàng tan nát.

“Tốt lắm.. vậy từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ.” Nàng đột nhiên hít một hơi, ra vẻ kiên cường nói.

Ai ngờ, hẳn bất thành linh ôm chặt nàng, đôi môi bỏng cháy bỏng dưng bắt lấy nàng, cuồng nhiệt mạnh mẽ kịch liệt mút mấp đôi môi mềm. Mạc Vũ Thường kinh ngạc đến không thể phản ứng, chỉ có thể trợn mắt lên nhìn hẳn. (aaa hồng son người ta mà)

Sau một lúc lâu, hẳn buông nàng ra, đôi mắt thâm trầm rực sáng như pháo hoa, chân thành thâm tình nhìn nàng. “Đừng nghĩ rằng có văn bản hủy hợp đồng này là có thể thoát khỏi vòng tay của anh, anh có cách rất hay để khóa chặt em bên anh suốt đời.” Hẳn ở bên nàng thấp giọng thâm thì.

Mạc Vũ Thường nhìn hẳn không hiểu gì cả, hoàn toàn bị hẳn làm cho hồ đồ mất rồi.

Cố Văn Dã lại nhanh chóng ấn lên môi nàng một cái hôn, rồi thúc giục nàng: “Đợi lát nữa em sẽ hiểu, bây giờ em chuẩn bị ra sân khấu đi.”

Cả buổi biểu diễn tiến hành Vô cùng thuận lợi, hơn nữa lời bình luận tốt đẹp như nước thủy triều, giới phóng viên truyền thông dưới khán đài chật như nêm, những tia sáng của máy chụp ảnh từ đầu đến cuối lóe lên không ngừng.

Mạc Vũ Thường hai chân hơi run run quay trở lại phòng nghỉ, chuẩn bị cho phần biểu diễn cuối cùng - trang phục áo cưới mùa đông. Nàng Vừa ngồi Xuống hít thở, liền nhìn thấy Thẩm Hồng ôm một bộ áo cưới đi tới. “Có một số việc nhất định là đúng mục tiêu, cháu muốn tránh cũng không tránh được.” Về mặt bà sâu Xa khôn lường.

Mạc Vũ Thường khó hiểu nhìn bà. Thẩm Hồng càng Vui Vẻ cười thật kỳ lạ, rồi bỗng dừng bà gơ bộ Váy cưới trên tay lên. Mạc Vũ Thường chăm chú nhìn lên, đấy đúng là bộ áo cưới dO chính nàng thiết kế Vì sao lại Xuất hiện ở chỗ này?

Dường như nhìn thấu nghi Vấn của nàng bà Thẩm Hồng cười nói: “Thực sự có lỗi cô đã giấu cháu mang váy cưới đi tham dự cuộc thi và kết quả không ngoài dự đoán của cô, tác phẩm của cháu trót lọt Vượt qua và đoạt giải nhất!”

Mạc Vũ Thường một lần nữa Sững Sốt kinh ngạc, hôm nay thực sự là một ngày kỳ quái. Đầu tiên là Cố Văn Dã, rồi đến chuyện bộ Váy cưới này, nàng cảm thấy trong đầu là một đám hỗn độn, quả thực không có cách nào Suy nghĩ ra.

Thẩm Hồng không hề để ý đến bộ đang ngây ngốc của nàng, tự động cởi bỏ y phục trên người nàng, nhanh tay giúp nàng mặc vào bộ lễ phục cưới. Mạc Vũ Thường giống như một cOn búp bê Xinh đẹp, tùy ý Thẩm Hồng sắp Xếp, sau khi thay Xong lễ phục, bà nheo mắt nở nụ cười Vừa lòng. “Lễ phục này mặc trên người cháu chẳng những đẹp mắt mà còn có ý nghĩa thật đặc biệt.” Trong lời nói của bà hình như có ý gì đó.

Lời nói của bà làm cho Mạc Vũ Thường đang trong trạng thái mơ hồ chợt tỉnh lại. “Khộng... không còn ý nghĩa đặc biệt gì nữa rồi.” Nàng buồn rầu nói nhỏ.

Thẩm Hồng vút cho nàng một ánh mắt cực kỳ thâm sâu. “Chuyện đời khó đoán! Nói lời tạm biệt thật quá sớm!”

Mạc Vũ Thường run lên hơi SỢ hãi. Nàng cảm thấy Thẩm Hồng hôm nay thật kỳ lạ, tâm tình dường như rất tốt, lời nói chứa đựng những đạo lý sâu Xa làm nàng ngỡ ngàng không thôi.

“Đừng ngăn người nữa! Lại sắp đến lượt cháu đó, đây là phần trình diễn cuối cùng, cố gắng lên.” Thẩm Hồng nhẹ đẩy Mạc Vũ Thường Về mặt Vẫn đang mở mịt.

Mạc Vũ Thường phút chốc hồi phục tinh thần, hít sâu một hơi, uốn Vai chậm rãi đi ra ngoài.

>I<>I<>I<>

Trong tràng Võ tay cổ Vũ nhiệt liệt của người Xem, đang lúc Mạc Vũ Thường chuẩn bị quay ra sau thì đột nhiên Cố Văn Dã đang ngồi ở hàng ghế khách quý đứng dậy, mạnh mẽ đi

lên sân khấu hướng về phía nàng. Cả phòng bỗng Vang lên tiếng reo hò.

Mạc Vũ Thường đứng ngây người, chỉ lẳng lặng nhìn hấn. Lúc này Về mặt Cố Văn Dã ôn như thâm tình, đôi mắt sâu thẳm chân thành tha thiết nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Vũ Thường. Hấn đi đến bên nàng, nâng nhẹ tay nàng lên môi hôn, hoàn toàn không phát giác ra mọi người ở dưới khán đài gần như đang Sôi sục và Xôn Xao.

Hấn ôm lấy nàng cùng nhìn Xuống khán giá dưới sân khấu, cất cao giọng nói: “Hôm nay là ngày đặc biệt, tôi muốn cầu hôn cô Mạc Vũ Thường, các khán giá dưới sân khấu đều là nhân chứng cho chúng tôi.” Nói Xong, hấn lấy ra một chiếc nhẫn kim cương sáng óng ánh đeo vào tay Mạc Vũ Thường.

Hành động này làm khán giá dưới sân khấu hô vang, tiếng Võ tay chúc phúc không ngừng vang lên. Ngồi ở hàng ghế khách quý, Lữ Thiên Dung và Cố Văn Nhu không khỏi lộ Về Vui mừng tươi cười. Chuyện tốt

trọng đại này các phóng viên truyền thông không thể nào bỏ qua, tia chớp sáng của máy chụp hình, quay phim lại càng hoạt động tóe tít.

Mạc Vũ Thường hiển nhiên là rất bị rúng động, kinh ngạc thất thần, rồi một lúc lâu sau, nàng khẽ nhếch đôi môi anh đào, đôi mắt mở to nhìn Cố Văn Dã, cả người dường như đứng không vững.

Bỗng dưng Cố Văn Dã Vòng tay ôm lấy nàng, lui về phía sau hậu trường trong tiếng reo hò của mọi người.

Sau khi đi vào trong phòng nghỉ, hần nhẹ nhàng buông Mạc Vũ Thường ra, hai tay nắm chặt đôi tay nhỏ bé của nàng. “Từ hôm nay trở đi, em chân chính thuộc về anh, anh sẽ đem hết khả năng của mình mà yêu thương em, chiều chuộng em, cho em hạnh phúc Vui sướng tốt đỉnh.” Hần chân thành thâm tình nói.

Mac Vũ Thường bỗng nhiên tỉnh táo lại! Hần Vừa nói gì? Hần nói hần yêu nàng... chuyện này có thể Sao? Nàng nhớ rõ người hần yêu chính là Cố Văn Nhu. Nàng lắc đầu, nói nhỏ: “Anh ..anh đừng trêu cợt em! Anh làm sao lại yêu em được! Anh đối với Văn Nhu...”

Chưa nói dứt lời, cố Văn Dã lập tức lấy đôi môi mình ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Sau đó một lúc, đôi mắt đen thâm tình và ham muốn của hần gắn chặt lấy nàng, khàn khàn nói: “Từ đầu đến cuối, anh đối đãi với Văn Nhu như là em gái, chính anh đã lẫn lộn chuyện này, đem cảm giác thương yêu cũng cảm kích nhầm lẫn thành tình yêu.” Hần dừng lại một chút, rồi tiếp tục: “Nhưng đối

với em thì không giống Vậy, không lúc nào là anh không nghĩ đến em, đối với em Vừa yêu lại Vừa hận, hận em đã dễ dàng lấy đi trái tim anh, khiến anh giống như thằng ngốc mới ném trái tim yêu, Vốn không thể không chế tình cảm của bản thân mình.”

Mac Vũ Thường hai mắt mờ lệ nhìn Cố Văn Dã, nàng quả thực không thể tin được đây là sự thật. Người nàng yêu thương nhiều năm lại tỏ lộ tình yêu với nàng.

“Nhưng .. anh rõ ràng là giận em... Anh nghĩ rằng em đã nói với Văn Nhu chuyện có liên quan đến thân thể của cô ấy.” Nàng cúi đầu Xuống, tiếng nói như muỗi bay. Nàng dường như muốn chứng minh tất cả những chuyện này là cảnh trong mơ mà thôi. Nhìn bộ dạng không dám tin, đằm đằm đáng yêu của nàng, trong lòng Cố Văn Dã đau đớn không thôi. Ngực hần tràn ngập sự áy náy cùng thương yêu, kéo nàng vào lòng. “Đừng nói nữa! Chuyện đó là sai lầm của anh, em có thể tha thứ cho anh không?”

Mạc Vũ Thường ngẩng đầu nhìn hần một lúc lâu, nàng nhìn thấy Vết đau đớn, cũng với... tình cảm chân thành tha thiết trong đôi mắt đen trong suốt của hần. “Em. .. Em nói rồi, em Vĩnh Viễn không thể hận anh... bởi Vì em yêu anh, yêu không thể kìm chế được.” Tiếng thở dài của nàng nhẹ tựa lông chim.

Lời của nàng làm cho tâm trạng của Cố Văn Dã kích động mãi không thôi, trong lòng đầy ắp những cảm xúc yêu thương sâu Sắc. Hần nóng bỏng hôn lấy nàng, gần như làm nàng không thở nổi.

“Tất cả những chuyện này là cô Thẩm Hồng lên kế hoạch sao?”

“Không .. là một tay anh bày ra rồi mới năn nỉ Thẩm Hồng giúp anh.” Hần không hề tập trung trả lời nàng. “Anh không nghĩ là sẽ tham gia tiệc mừng thành công tối nay, còn em?”

Hần thì thảo hồi, hơi thở cực nóng thổi nhẹ bên cằm cổ mịn màng của nàng. Mạc Vũ Thường tâm tình mê mẩn gật đầu phụ họa, đôi tay nhỏ bé của nàng bám chặt lấy cánh tay rắn chắc của hần.

Cố Văn Dã thở gấp nở nụ cười, nhẹ nhàng cắn lấy Vành tai nhạy cảm của nàng. “Đêm nay anh đã đặt phòng tổng thống ở khách sạn này rồi, anh không thể đợi được nữa mà phải yêu em thôi...” Tiếng nói của hần khàn khàn nặng nề, kín đáo chứa đầy ham muốn.

Mạc Vũ Thường gật đầu, mặt đỏ bừng, nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình chôn vào trong ngực hần.

Lúc này, ở bên ngoài căn phòng tràn đầy hạnh phúc, các người mẫu dưới sự tận tâm chỉ bảo của Thẩm Hồng, đã biết điều đứng hết ở bên ngoài phòng nghỉ để cho các phóng viên bắt được dáng hình Xinh đẹp của các cô. Trong lòng các cô không hèn mà gấp, đầu nghĩ đến... có lẽ chuyện Xưa, chim sẽ biến thành phượng hoàng, kế tiếp sẽ đến phiên bản thân mình. . .

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-thu-cua-xu-nu>